

Thần Châu Tam Kiệt

Contents

Thần Châu Tam Kiệt	1
1. Cuộc Hẹn Ước Ở Hoàng Sơn	2
2. Nhất Thống Giáo Chủ	9
3. Phong Lôi Song Tuyệt	15
4. Bị Vây Nơi Sơn Cốc	17
5. Không Phân Biệt Địch Và Bạn	23
6. Thụ Khí Hoàn Huyết	28
7. Nghi Nghi Hoặc Hoặc	33
8. Ba Chương Ước Pháp	41
9. Tiên Cốc Sinh Biến	45
10. Khẩn Đen Thiên Tầm	49
11. Sự Mòn Tinh Cừu	55
12. Ngọc Nữ Hào Kiếm	61
13. Lôi Âm Thần Ni	65
14. Ngủ Trảo Kim Long	71
15. Quần Sơn Dạ Yến	76
16. Hồng Y Quái Nhân	80
17. Thần Bí Thiên Cung	84
18. Miếng Linh Vàng	89
19. Cuộc Hẹn Ước Tại Chùa Cổ Qui Nguyên	94
20. Sự Tranh Chấp Các Môn Phái	100

Thần Châu Tam Kiệt

Giới thiệu

Âu Dương Siêu, Giang Mẫn và Tiểu Uyên ba người sau khi từ biệt bà dì với các người cao thủ của ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-tam-kiet>

1. Cuộc Hẹn Ước Ở Hoàng Sơn

Âu Dương Siêu, Giang Mẫn và Tiểu Uyên ba người sau khi từ biệt bà di với các người cao thủ của phái Nam Hải rồi liền lên đường đi luôn, vừa đi vừa điều tra tung tích của những tên ác đồ mạo danh giả họa mình.

Ngày tháng như thoi đưa, hết ngày này sang ngày nọ, càng ngày càng tới kỳ phò ước ở Hoàng Sơn, mà vẫn không sao tìm thấy tung tích của những tên ác độc kia. Chẳng cũng không hiểu chúng định hại mình như thế để làm gì?

Âu Dương Siêu rầu rĩ vô cùng, càng nghĩ càng tức giận bọn ác đồ, và đã có nhiều lần chàng thề độc: “Thế nào cũng có một ngày Âu Dương Siêu ta bắt được bọn ác đồ ấy, ta sẽ cho chúng phải chịu đựng khổ sở rồi đánh cho chúng đến tan xương nát thịt, không còn một manh giáp nào ta mới chịu nghe.”

Không bao lâu, đã đến ngày mười hai tháng ba, cách ngày phò ước chỉ còn hai ngày thôi.

Thế rồi Âu Dương Siêu cùng Giang Mẫn, Tiểu Uyên đi Hoàng Sơn luôn.

Khi tới chân núi Hoàng Sơn đã giữa trưa hôm mười bốn tháng ba rồi.

Lúc ấy Ngũ Kỳ Kỳ Chủ đã dẫn theo Kỳ hạ cao thủ tề tựu ở Duyệt Phúc khách sạn, tại thị trấn dưới chân núi.

Bọn họ tất cả là ba mươi bốn người, bao trọn khách sạn đó để ở mà đợi chờ Tân Minh Chủ giá lâm. Ba mươi tư người đó là Kim Kỳ Cửu Anh, Ngân Kỳ Bát Kiệt, Đông Kỳ Thất Hổ, Thiết Kỳ Tứ Hùng Tam Nghĩa, Ngọc Kỳ Song Oanh Song Phụng và cuối cùng là Ngũ Đại Hộ Pháp. Nhưng ngoài số đó ra còn có Nhị Anh, Nhị Kiệt, Nhị Hổ, Nhị Nghĩa và Song Phụng, mười người đã được đi canh gác Mê Tiên Cốc, còn Tiểu Uyên thì theo hầu Âu Dương Siêu, cho nên chỉ thấy có ba mươi bốn người là vậy.

Khi Âu Dương Siêu với hai nàng đang đi, còn cách mười dặm nữa thì tới thị trấn, thì Ngũ Kỳ Kỳ Chủ đã hay tin, liền cùng Ngũ Đại Hộ Pháp dẫn các thuộc hạ cao thủ ra tận ngoài thị trấn nghênh đón.

Âu Dương Siêu vừa tới nơi, mọi người liền cúi mình vái chào, đồng thanh lớn tiếng hô:

- Cung nghênh minh chủ ngọc giá!

Tiếng hoan hô của ba mươi tư người kêu vang như sấm động.

Âu Dương Siêu thấy vậy cảm động vô cùng vội chấp tay đáp lễ mọi người rồi lớn tiếng nói:

- Quý vị Kỳ chủ, các anh em, xin quý vị chớ có đa đoan hành lễ như vậy. Âu Dương Siêu tôi có tài đức gì đâu mà được các vị mến chuộng như thế? Ngoài sự cảm ơn ra, bổn minh chủ nguyện sau này sẽ cùng các vị đồng cam cộng khổ, để hoàn thành chí nguyện lớn của ba vị lão minh chủ.

Chàng vừa nói xong, tiếng hoan hô của mọi người lại vang rền.

Thế rồi nhóm người đó tiễn hô hậu ủng đưa chàng về Duyệt Phúc khách điếm.

Tin Âu Dương Siêu hẹn đấu với bảy môn phái ở núi Hoàng Sơn đã lan đi khắp nơi từ hai tháng trước. Vì thế trong hai ba ngày nay, thị trấn nhỏ này đã có không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ tụ tập, nhất thời đã biến thị trấn nhỏ bé này thành một nơi phồn thịnh và náo nhiệt vô cùng. Tiếng hoan hô của mọi người ở ngoài thị trấn đã làm kinh động tới quần hùng võ lâm.

Tất nhiên, họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà lại ồn ào đến như thế.

Khi mọi người đón rước Âu Dương Siêu vào tới trong thị trấn, hai bên đường phố đã thấy đứng chật ních những giang hồ hào kiệt. Trong số đó có mặt luôn cả Kiếm Chương Song tuyệt Đông Phương Hạo, Tiêu Dao Thư Sinh Bạch Tuấn Dương. Các vị lão tiền bối võ lâm thấy vậy đều rung mình đánh thót một cái bụng bảo dạ rằng:

“Xem như vậy, trong trận đấu tại Hoàng Sơn này, chưa biết chừng bảy đại môn phái sẽ bị xóa tên trong võ lâm ...”.

Lúc ấy, trời bỗng tối sầm, mây đen kéo phủ, tựa như trời đang ai oán mà muốn khóc vậy.

Có lẽ vì thấy tấn thảm kịch sắp sửa xảy ra ngày mai đây sẽ thảm khốc vô cùng, nên mới buồn thảm muốn khóc như thế.

Trên đỉnh núi Thiên Đô, người ta thấy có một cái bàn gỗ, trên phủ vải trắng. Ngay giữa bàn có đặt một cái hương án dài bốn thước, rộng hai thước. Trên hương án có thờ một chiếc bài vị đề “Thần Kiêm Trấn Bất Hoang, Âu Dương Đại Hiệp phụ phụ chi thần vị”.

Lư hương ở trước bài vị khói bốc lên nghi ngút.

Chiều hôm trước, người ta vẫn còn chưa thấy có đặt hương án này, mà sáng sớm hôm ngày rằm đã thấy có rồi. Khỏi cần phải nói rõ, ai cũng biết đó là Âu Dương Siêu đã nhất định trả thù cho cha mẹ mình rồi.

Giữa cơn mưa phùn bay lất phất, và do năm đại hộ pháp bảo vệ chung quanh. Âu Dương Siêu rời khỏi Duyệt Phúc khách điểm, phía sau là Ngũ Kỳ chủ với các tay cao thủ cũng thùng thảng đi lên đỉnh núi Thiên Đô ...

Lúc ấy, trời sáng tỏ, Âu Dương Siêu và các người tùy tùng đã lên tới đỉnh núi rồi mà trước đó vẫn chưa có một bóng người nào hết.

Âu Dương Siêu từ từ bước tới bàn thờ lặng lẽ khẩn cầu:

- Sắp đến giờ con trả thù cho cha mẹ rồi đây! Cha mẹ có linh thiêng xin mách bảo con nhận biết được ngay tên hung thủ chính, để người khác khỏi bị chết oan chết uổng!

Khẩn xong, chàng từ từ quay lại đứng yên, trong rất oai phong, khiến ai trong thấy cũng phải hoảng sợ. Quả thật, chàng xứng đáng là minh chủ của một Minh.

Ngũ đại hộ pháp lúc nào cũng đi cạnh chàng, họ đứng thành hình bán nguyệt, còn Ngũ Kỳ Kỳ Chủ và các thuộc hạ đều nghiêm nghị đứng hai bên.

Không khí trên núi rất yên tĩnh, đến nỗi một tán lá rơi xuống, ai ai cũng đều nghe thốt rõ hết.

Đột nhiên, có mười mấy cái bóng người, nhanh như điện chớp, phi thân lên đỉnh núi.

Người đi đầu lại Thanh Sam Tú Sĩ Thư Kính Nghiêu bang chủ của Cái Bang, võ công và tài trí đều cái thế, đã oai trấn bảy tỉnh miền Nam, sáu tỉnh miền Bắc.

Theo sau y là Hắc Bạch Song Đồng với Bát Kiệt đều là cao thủ của Cái Bang. Vừa trông thấy Kính Nghiêu, Âu Dương Siêu đã chấp tay vái chào và lớn tiếng nói:

- Vì sự ân oán của cá nhân Âu Dương Siêu tôi mà phải phiền đến bang chủ giá lâm Thiên Đô Phong, Âu Dương Siêu tôi cảm thấy không yên dạ chút nào.

Ở dưới núi, Kính Nghiêu đã nghe đồn Âu Dương Siêu nhận chức minh chủ của Ngũ Kỳ Minh, do Võ Lâm Tam Tuyệt sáng lập từ hồi ba mươi năm về trước. Tuy y là bang chủ của một bang phái lớn, nhưng lúc này y không dám gọi Âu Dương Siêu là hiền đệ như trước nữa, nên vừa thấy Âu Dương Siêu vái chào, y liền đáp lễ lại bảo rằng:

- Xin minh chủ đừng nên khách sáo như vậy! Lệnh tôn với lệnh đường là những vị đại hiệp mà nhất thời năm xưa ngẫu nhiên đã bị kẻ thù vây đánh giết hại, bên trong hình như không riêng gì sự ân oán của cá nhân mà còn lên can đến một sự bí ẩn của võ lâm nữa. Cái Bang chúng tôi cũng là một bang của phái võ lâm, khi nào chúng tôi lại ngồi yên không lý đến việc này, nhưng ...

Nói tới đó, y ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Thư mỗ đã ra lệnh cho các đệ tử của các bang ngấm ngấm lưu ý điều tra xem nguyên nhân vụ án này như thế nào, nhưng mười lăm năm nay vẫn chưa tìm ra manh mối.

Âu Dương Siêu gật đầu và đáp:

- Xin đa tạ lòng hào hiệp của bang chủ.

Cùng lúc ấy lại thêm mười mấy chiếc bóng khác nhanh như điện chớp, phi thân lên đỉnh núi rồi tiến đến trước mặt Âu Dương Siêu.

Nhìn kỹ lại, Âu Dương Siêu bỗng giật mình kinh ngạc. Tuệ Quả đại sư, chứng môn phái Võ Lâm hằm hằm sắc mặt, bước đến nói:

- Thiên Cương Chân Kinh là báu vật trấn chùa của tể phái đã được canh giữ cẩn mật từ xưa tới nay, giờ mong thí chủ hãy hoàn trả cuốn kinh ấy cho. Vì thí chủ có lòng giữ chân kinh này, hà tất cũng vô dụng.

Âu Dương Siêu đang tươi cười bỗng sa sầm nét mặt. Chàng thấy lão hòa thượng hỏi nịnh một cách vô lý như vậy, liền quát lớn:

- Tại hạ đã nói đi nói lại nhiều lần cho đại sư biết là tại hạ chưa biết qua quý chùa bao giờ, sao đại sư lại đặt chuyện hỏi tại hạ một cách vô lý như thế? Chẳng lẽ đại sư chưa đi hỏi Bằng Phách phu nhân hay sao?

Tuệ Quả đại sư là người chứng môn của một đại môn phái lớn nhất của võ lâm, có bao giờ bị ai quát mắng như thế này đâu, nhưng ông rất tốt bụng, nghe nói thế chỉ mỉm cười mà nói tiếp:

- Bần tăng đã đến Nghinh Băng Nhai rồi, tiếc thay Bằng Phách phu nhân lại đi vắng, cho nên bắt buộc bần tăng phải trở lại quấy nhiễu thí chủ?

Bằng Dung vội bước lên một bước lớn tiếng mắng:

- Tuy ân sư đã rời khỏi Nghinh Băng Nhai, nhưng tiểu bối vẫn có thể chứng minh cho y là ngày hôm ấy, ngay ngày Thiếu Lâm mất cuốn Chân Kinh ấy, y đang ở trên Nghiêu Băng Phách.

Tuệ Quả đại sư nghe nàng nói như thế lập tức quay sang hỏi lại:

- Ủa! Cô nương là ai thế?

- Đoàn Bằng Dung! Môn hạ của Bằng Phách phu nhân.

Đại sư hô lên phát hiệu:

- A Di Đà Phật. Nếu lão tăng đã tin được lời thành thật của cô nương thì hà tất phải chạy Đông, chạy Tây như thế.

Bằng Dung nghiêm mặt hỏi lại:

- Chẳng lẽ đại sư không tin được lời nói của tiểu bối là sự thật hay sao?

Tuệ Quả đại sư ôn tồn đáp:

- Lời nói của ai lão tăng cũng tin hết.

Bằng Dung mỉm cười, nói:

- Nếu vậy đại sư còn hỏi làm gì nữa?

Tuệ Quả đại sư ôn tồn đáp:

- Nhưng vì hiện giờ chưa biết được ai là kẻ cắp Chân Kinh ấy, lão tăng thân là chứng môn, đứng yên sao được.

- Thế lão hòa thượng nhất định cho việc làm động trời ấy là do tam đệ của tiểu bối ra tay hay sao?

Âu Dương Siêu đã sốt ruột, chịu không nổi nữa nên liền giơ tay lên cản ngăn không cho Tuệ Quả đại sư hành động, mà quát tháo rằng:

- Đại sư nhất định là bảo tại hạ đã ra tay lấy trộm cuốn Chân Kinh ấy, vậy đại sư có bằng cứ hần hỏi gì mà dám bảo tại hạ đã tới chùa Thiếu Lâm rồi. Nếu có chứng cứ hần hỏi, đừng nói một cuốn Chân Kinh, mười cuốn hay tám cuốn, tại hạ cũng kiếm cho bằng được mang trả quý chủ ngay.

Thấy Âu Dương Siêu nói vậy, Tuệ Quả đại sư ngăn người ra không sao nói năng được nữa.

Quyên Quyên thấy vậy liền tiến lên một bước, xen lời vào:

- Phải. Chứng cứ đâu, đại sư nói đi.

Tuệ Quả đại sư vẫn nghiêm nghị nói:

- Tuy chùa Thiếu Lâm không có chứng cứ, nhưng núi Võ Đang có chứng cứ hẵn hoi ...

Lão Hòa thượng chưa kịp nói tiếp, thì Trí Thanh đạo trưởng, người chủ môn của phái Võ Đang liền dẫn mười hai đạo sĩ tới nơi và trả lời như trên liền. Vừa hiện ra, Trí Thanh đạo trưởng đã tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp:

- Cám ơn Âu Dương thí chủ đã nương tay cho.

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp:

- Đạo trưởng nói như thế là nghĩa lý gì? Tại hạ đã gặp đạo trưởng bao giờ đâu?

Trí Thanh đạo trưởng gượng cười không trả lời quay đầu lại nhìn Nhất Phàm một cái và nói:

- Nhất Phàm, con lấy cái màn lĩnh vàng ra đây, để Âu Dương thí chủ xem.

Nhất Phàm nghe nói vậy móc lấy cuốn lĩnh vàng ra, giơ lên trải rộng phát phới một cái, rồi mặt lộ sát khí, vẻ mặt giận dữ, nhìn chăm chập vào Âu Dương Siêu.

Mọi người bỗng đưa mắt chăm chú nhìn tấm màn hình cũ bằng lĩnh vàng, ở giữa màn hơi bị cháy sém mất một lỗ thoi, còn chung quanh không có điểm nào khác lạ hết.

Âu Dương Siêu liền ngạc nhiên hỏi Trí Thanh đạo trưởng rằng:

- Đạo trưởng bảo chúng là tấm màn bằng lĩnh vàng này ư?

Trí Thanh đạo trưởng gật đầu đáp:

- Phải.

- Tấm màn này rất thường, trong chùa am nào mà chả có.

- Nhưng tấm màn này khác hẳn những tấm màn khác.

- Khác ở chỗ nào?

- Tấm màn này là một trong hai tấm, dùng để cho cái tủ kho tàng của phái Võ Đang.

Âu Dương Siêu nhướn miệng cười:

- Như vậy có lạ lùng gì đâu, mà đạo trưởng lại dùng làm bằng chứng và cũng có liên can gì đến Âu Dương Siêu mỗ đầu?

Trí Thanh đạo trưởng gằn giọng:

- Liên quan với thí chủ rất lớn.

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên hơn, chàng quát:

- Thật không ngờ, đạo trưởng đức cao trọng vọng như vậy mà cũng hồ đồ..... Trí Thanh quát lại:

- Thí chủ hà tất phải lừa dối người khác làm chi?

- Tại hạ không lừa dối ai hết! Tại sao đạo trưởng lại căn cứ vào một tấm màn này mà cam bảo tại hạ là trộm Quy Vân Kiếm Phổ của đạo trưởng như thế?

- Thí chủ muốn biết rõ, xin tới gần mà coi.

Trí Thanh đạo trưởng vừa nói dứt lời, tay giơ phát trần chỉ vào chỗ bị cháy sém lủng mà nói tiếp:

- Đó chả phải là một chứng minh hiển nhiên là sao? Vậy thí chủ còn cãi vào đâu được hơn.. Đến lúc này, không những Âu Dương Siêu ngờ ngạc mà tất cả mọi người cũng ngạc nhiên theo.

Trí Thanh đạo trưởng lại hỏi Âu Dương Siêu:

- Thí chủ có phải là môn hạ duy nhất của Võ Lâm Tam Tuyệt ai ai cũng biết rõ hết, khỏi cần đạo trưởng phải hỏi lại như thế?

Âu Dương Siêu quắc mắt lên, đáp:

- Đúng! Không sai chút nào.

Trí Thanh đạo trưởng vòng tay lại, nói:

- Nếu vậy thì đúng rồi.

Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Chẳng lẽ Võ Lâm Tam Tuyệt lại có nên quan can đến chuyện trộm cắp hay sao?

- Bần đạo không dám nói như thế.

- Thế thì tại sao?

Trí Thanh đại sư cười ha hả rồi quát:

- Kiếm, cờ và sáo của Tam Tuyệt đều được võ lâm tôn trọng, ngoài ra còn một môn chưởng pháp nữa, không biết thí chủ có chịu nói cho mọi người hay biết môn ấy là chưởng pháp gì không?

- Đạo trưởng có thật sự cần biết không?

- Rất cần!

- Nhưng nếu tại hạ nói ra rồi, mà theo đúng luật của một chưởng môn pháp, thì đạo trưởng sẽ xử như thế nào?

- Lúc ấy bần đạo sẽ có cách, quyết không để cho thí chủ phải thiệt thòi.

Âu Dương Siêu tức giận đến đỏ mặt, chàng quát lớn để mọi người cùng nghe:

- Đến lúc này thì tại hạ quyết không giấu diếm một ai hết, đó là Kiều Dương Thần Công.

Trí Thanh đạo trưởng nghe xong, liền mỉm cười:

- Nếu vậy thì xin thí chủ hãy xem đây.

Trí Thanh đạo trưởng nói tới đó liền quay người lại, dùng cây phát trần, chỉ vào tấm lĩnh vàng, rồi nói tiếp:

- Thí chủ! Đây là dấu vết của môn Kiều Dương Thần Công để lại, chẳng lẽ trên thế gian này còn môn võ công nào lợi hại hơn môn Kiều Dương Thần Công chẳng? Như vậy bần đạo là kẻ tôn trọng chữ tín, thí chủ không nên nhiều lời nữa mà hãy mang nộp những gì đã lấy cắp của bốn chùa.

Âu Dương Siêu tức giận đến sôi ruột. Chàng cứ trả lời liêu:

- Nếu tại hạ không trả lại thì làm sao?

- Đã mang tiếng một mình chủ, thí chủ chỉ còn lấy cái chết mới hòng tránh thoát được công lý của bốn phái. Thí chủ không nghĩ đến câu:

ác lai thì ác báo?

- Nếu đạo trưởng cứ khẳng khái, nhất quyết đổ tội cho tại hạ, thì chắc chắn tại hạ sẽ không còn nén lòng được nữa.

Trí Thanh đạo trưởng vụt thối lui ba bước.

Tuệ Quả đại sư lập tức xen lời vào:

- Trong lời hứa của Trí Thanh lúc này, bần đạo sẽ dùng môn chưởng pháp của bốn chùa để đối lại với thí chủ. Đó là Tinh Nguyệt Giao Huy Pháo. Nhưng thí chủ đừng quên rằng:

Tàn sát nhau như vậy có trái lòng hiếu sinh của trời không?

Âu Dương Siêu không biết pho Tinh Nguyệt Giao Huy là một pho võ công hộ pháp của phái Võ Đang, nên chàng chỉ đứng đờng đáp:

- Đôi bên đấu với nhau ai mạnh thì người nấy thắng sao đại sư lại chỉ trách có một mình tại hạ là người hiếu sát như vậy?

Đông Hải Nhất Kỳ đưa mắt ra hiệu, rồi nhảy tới cạnh chàng rí tai, khẽ nói:

- Hiền đệ, lão đạo Trí Thanh đã gỡ hộ pháp đại công ta, pho võ công này lợi hại lắm, hiền đệ phải coi chừng mới được.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu đệ cũng biết thế, nhưng tiểu đệ sợ gì.

Tuy Tuệ Quả đại sư chưa luyện tới mức Tam Hoa Tự Đỉnh nhưng tai rất thính lại nghe thấy hết lời nói của hai người liền cất lời nói rằng:

- Nếu người chưởng môn có đắc thắng đi chẳng nữa, khi đã gỡ môn võ công bí truyền này cho người ngoài trông, theo lệ phải phạt ngồi nhìn mặt vào tường và tịch cốc mười năm chịu đủ tội dày vò ba nghìn sáu trăm ngày.

Âu Dương Siêu nghe thấy lão hòa thượng nói như vậy rùng mình một cái rồi hỏi tiếp:

- Nếu Trí Thanh đạo trưởng thua thì sao?

- Phải tự tử ngay tạ tội.

Hình như Trí Thanh đạo trưởng đã quyết ý rồi không đợi người khác lên tiếng liền múa phát trần và kiếm, mồm thì u oán nói:

- Việc đã xảy ra như vậy, bản đạo chỉ còn một lối đi này thôi, chứ không còn cách gì mà sống trộm ở thế gian này nữa xin hai vị chứng minh cho.

Đông Hải Nhất Kỳ vội xua tay nói:

- Hãy khoan đã, hai bên không nên coi nhau như kẻ thù vậy. Quý vị nên rõ, nếu Trí Thanh với Âu Dương Siêu mà ra tay đấu với nhau là phái Võ Đang sẽ coi Âu Dương Siêu như kẻ thù truyền kiếp, đó là quan hệ của võ lâm Âu Dương Siêu cũng biết rõ lắm.

Lúc này chàng không khác gì đang cười trên lưng hổ, nhưng chàng vẫn vươn hai cánh tay lên lớn tiếng nói:

- Lão tiên bối không thể nói như thế được, cũng may đây không phải tại hạ định tâm đấu với phái Võ Đang.

Trí Thanh đạo trưởng vái chào Tuệ Quả đại sư với Đông Hải Nhất Kỳ một vái, rồi dùng giọng bi đát nói tiếp:

- Tại hạ rất cảm ơn hai vị có lòng tốt như vậy, nhưng thân già này đã trao phó cho tiểu thí chủ này rồi.

Nói xong, y liền múa kiếm và phát trần xông lên luôn.

Lúc ấy mười hai kiếm thủ của phái Võ Đang đều đứng ở phía sau người chưởng môn, thấy người chưởng môn đã gỡ thế võ Tinh Nguyệt Giao Huy ra rồi liền ngồi sụp xuống đất cúi đầu xuống đôi mắt không dám nhìn lên chấp tay mồm lẩm bẩm tụng.

- Vô lượng Thọ Phật Nguyên Thủy Vô Thiên Bồ Tát.

Họ làm như đang tụng kinh lên đàn vậy.

Trí Thanh đạo trưởng gỡ luôn thế Thất Tinh Bán Nguyệt để giữ thế thủ trước rồi trầm giọng nói:

- Mời Âu Dương thí chủ ra tay tấn công trước đi.

Âu Dương Siêu múa động lá cờ báu, ánh sáng vàng lấp lóe vượt qua cạnh Đông Hải Nhất Kỳ rồi nghiêm nghị đáp:

- Mời đạo trưởng cứ hết sức ra tay mà tấn công đi.

Trí Thanh đạo trưởng không trả lời nữa, liền xông lên tấn công luôn nhanh như điện chớp.

Tuy Âu Dương Siêu biết pho võ công này của đối thủ rất phi phàm, nhưng chàng vẫn thị tài ba của mình. nên không sợ hãi chút nào, vội gỡ thế Loạn Vân Xuất Sơn ra nghênh đỡ.

Thế công của hai người chưa va chạm nhau đã có tiếng gió kêu vu vu, nhưng người đứng ở cạnh đó ngoài ba trượng mà tà áo cũng đã bị những luồng gió đó thổi phất phới rồi. Mọi người chưa kịp nhìn thấy rõ đã nghe thấy kêu một tiếng bùng. Hai người vừa va chạm nhau đã lui ngay ra.

Lúc ấy mọi người đã trông thấy rõ Âu Dương Siêu đã lui ra ngoài xa hơn trượng tay cầm lá cờ báu, mồm tím tím cười.

Còn trí Thanh đạo trưởng cũng nhảy lùi hơn trượng, giờ phất trần lên trước ngực và kiếm thì trút xuống mặt đất hai mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt đối thủ.

Tuy hai người không ai hơn ai kém nhưng Trí Thanh đạo trưởng là lãnh tụ của một môn phái đã có hạng trăm năm hỏa hầu như vậy và đấu với một thiếu niên trẻ tuổi như thế mà vẫn bất phân thắng bại tất nhiên y đã thổi chí rất nhiều. Nhưng lúc này y không dám nghĩ ngợi gì khác, lại múa kiếm với phất trần xông lên tấn công lần thứ hai.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn, vội múa cờ lên chống đỡ nhưng lần này hai người chưa va chạm nhau thì trên Thiên Đô Phong có người lớn tiếng kêu gọi:

- Chưởng môn sư huynh không nên như thế.

Tiếng nói chưa dứt, mọi người đã thấy một bóng người nho nhỏ phi tới trước mặt Âu Dương Siêu mà quát bảo Trí Thanh như vậy rồi người đó quay lại bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Đại ca hãy ngừng tay đã.

Thì ra người đó là Giang Mẫn, vừa phi thân tới đã giơ tay chống đỡ hai thế công của hai người và nói tiếp:

- Hà tất hai người phải đánh nhau như thế?

Lúc ấy Trí Thanh đạo trưởng đã ứa nước mắt ra giọng khàn khàn đáp:

- Sư muội, đây là tiểu huynh bất đắc dĩ mà nên đẩy thôi.

Giang Mẫn xua tay không cho Trí Thanh đạo trưởng nói tiếp, mà chỉ lớn tiếng đỡ lời:

- Trên núi Hoàng Sơn này, hiện có bốn hướng đều có nguy cơ mai phục. Tôn Thượng Bình chưởng môn của phái Hải Nam hiện đang bị thương nặng, mắt chúng ta trông thấy võ lâm sắp lâm vào tai kiếp lớn, tại sao sư huynh lại làm cái trò nổi da xáo thịt thế này?

Âu Dương Siêu thấy dì mình bị thương nặng cả kinh nắm lấy cánh tay Giang Mẫn mà hỏi:

- Mẫn muội, dì bị ai đả thương, hiện giờ ở đâu?

Giang Mẫn thở hổn hển, đáp:

- Phía sau núi Hoàng Sơn này không biết ai thả Tuyết Thế Ngũ Độc của Nga My Bách Độc cốc, hiện giờ đã có rất nhiều cao thủ bị ngộ độc rồi.

- Tuyết Thế Ngũ Độc?

Mọi người nghe thấy nàng nói như vậy đều giật mình kinh hãi và đồng thanh kêu la như thế, rồi ngẩn ra nhìn nhau, không biết xử trí thế nào cho phải.

Tuy Âu Dương Siêu không quen biết Tuyết Thế Ngũ Độc là thứ độc gì, nhưng thấy Tuệ Quả đại sư cũng thất thanh kêu la như vậy, mới biết không phải là tầm thường, vội hỏi Giang Mẫn tiếp:

- Hiện giờ dì ở đâu?

Giang Mẫn vẫn còn sợ với giọng run run đáp:

- Biểu muội Tôn San và Bạch Ngọc và Bạch Hoàn đang canh gác và bảo vệ hiện đang ẩn núp trong một cái hang độc, không dám ra bên ngoài.

Âu Dương Siêu nghe nói càng lo âu thêm vội quát lớn:

- Mẫn muội dẫn ngu huynh đi thăm dì đi.

Bằng Dung vội phi thân lại ngăn cản với giọng ai oán, khuyên bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, Tuyệt Thế Ngũ Độc lợi hại lắm, sức người không chống nổi lại đâu hiền đệ không nên lỗ mãng như thế.

- Dù là núi đao vạc dầu, đệ cũng đi cứu dì ra khỏi chốn nguy hiểm, dì vì việc của đệ mà ở tận Hải Nam tới chốn Trung Nguyên này.

Tuệ Quả đại sư niệm một tiếng Phật hiệu, rồi lớn tiếng xen vào:

- A Di Đà Phật, thí chủ nên dừng bước, việc này chúng ta nên bàn tính kỹ hơn.

Lão hòa thượng chưa nói dứt đã có bóng người thấp thoáng phi tới. Mọi người quay lại nhìn mới hay Thư Kính Nghiêu dẫn Hắc Bạch nhị đồng và Cái Bang Bát Kiệt tới. Vừa tới nơi y đã xua tay, lớn tiếng quát bảo:

- Các vị chạy mau lên, các vị chạy mau lên.

Cùng Gia Bang chủ là người giàu kinh nghiệm giang hồ và cũng rất tiếng tăm trong võ lâm bây giờ cũng hoảng sợ, nên mọi người càng thắc mắc thêm.

Kính Nghiêu không đợi chờ mọi người lên tiếng nói, đã phi thân nhảy lên cây cổ thụ mà chỉ xuống sơn cốc bên dưới nói tiếp:

- Quý vị mau lại đây xem, chỉ lát nữa là chúng ta không sao chạy thoát khỏi nơi đây.

Tiếng gió kêu “vù vù” mọi người đã vội vàng nhảy lên trên cây để nhìn xuống bên dưới xem sao. Mọi người liền thấy dưới sơn cốc có một làn sương màu ngũ sắc, bốc lên lan tràn hàng mấy dặm và đang bay lên dần, trông rất kinh khủng.

Thạch Bất Phàm thấy vậy thất thanh la lớn:

- Ối chao. Đào Hoa Độc Chương đây, nguy tai.

Tuệ Quả đại sư cũng kinh hãi la lớn:

- Lạ thật, sao thứ tuyệt độc ở hai tỉnh Vân Nam và Quì Châu lại xuất hiện ở Hoàng Sơn như thế này?

Nói xong, y giơ tay ra hiệu bảo chín vị cao tăng của phái Thiếu Lâm rằng:

- Chúng ta chạy mau, giữ hết tốc, phải ra chỗ ngoài xa hai mươi dặm mới thoát được chương khí này.

Lão hòa thượng vừa nói dứt, chín cao thủ của phái Thiếu Lâm vội đi luôn.

2. Nhất Thống Giáo Chủ

Các hòa thượng của phái Thiếu Lâm vừa đi khỏi thì các đạo sĩ của phái Võ Đang cùng bảo vệ Trí Thanh đạo trưởng đi, nhưng trước khi đi chúng còn hăm hực nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi mới đi hẳn.

Đông Hải Nhất Kỳ cau mày lại nói:

- Chúng ta cũng không nên trì hoãn làm chi.

Thư Kính Nghiêu vẫy tay một cái rồi xen lời nói:

- Trên núi Hoàng Sơn này có nguy cơ trùng trùng, quý vị nên cẩn thận lắm mới được.

Nói xong, y dẫn Nhị Đồng, Bát Kiệt vội vàng đi luôn.

Thạch Bất Phàm vội nói tiếp:

- Hoàng Sơn là một nơi thắng địa, xưa nay không bao giờ có chương khí như thế này bao giờ cả, hiển nhiên là do người ta gây tai họa đây.

Đông Hải Nhất Kỳ cũng nói tiếp:

- Lúc này chúng ta không nên nghĩ tới vấn đề đó nữa, mau rời khỏi nơi nguy hiểm này thì hơn.

Âu Dương Siêu kéo áo Giang Mẫn và hỏi tiếp:

- Mẫn muội, hiện giờ đi ở đâu? Mau đưa ngu huynh đi cứu dì đi.

Giang Mẫn chưa kịp trả lời thì Bất Phàm đã chỉ khu rừng ở cạnh đó và nói tiếp:

- Có người tới kìa!

Mọi người quay lại nhìn thấy hơn ba mươi người áo đen bịt mặt như bóng ma quỷ và nhanh như luồng gió lốc phi tới. Chỉ thoáng cái chúng đã tới chỗ cách Âu Dương Siêu chừng hai trượng và cung kính vái chào:

- Tham kiến đường chủ.

Nói xong, người nào người ấy tự xưng hô tên tuổi và thân phận của mình.

Thì ra đó là Âm Dương Song Phán, Hắc Bạch Nhị Vô Thường, Tứ Kim Cương. Thập Nhị Sứ Giả, Thập Tam Gia Chấp Sự đệ tử vân vân ... tất cả ba mươi ba người đều có mặt tại đó.

Các người chấp tay chào Bằng Dung và Quyên Quyên và lớn tiếng nói tiếp:

- Thuộc hạ tham kiến hai vị phó đường chủ.

Quyên Quyên nhanh nhẩu cau mày lại, chau môi đáp:

- Ai là phó đường chủ của các người mà cứ kêu la om sòm như vậy Bốc Thông, người của nhóm Song Phán trợn mắt lên nhìn nàng một cái, tuy nàng không trông thấy rõ mặt của y nhưng thấy đôi người sáng quắc cũng rung mình kinh hãi. Y lườm Quyên Quyên xong, lại khẽ nói tiếp:

- Việc này ... thuộc hạ không sao biết rõ được.

Âu Dương Siêu tiến lên một bước hỏi:

- Sao các người cũng đến Hoàng Sơn này như vậy?

Bốc Thông cung kính vái chào, đáp:

- Thừa lệnh của giáo chủ đến đây bảo vệ đường chủ và xin đợi chờ đường chủ sai khiến.

- Sự an toàn của bốn nhân không sao hết, khỏi cần phải quý vị bảo vệ hộ, quý vị hãy về thưa với giáo chủ, tại hạ rất cảm ơn lòng tốt của giáo chủ.

- Nếu đường chủ không chịu yết kiến giáo chủ, thuộc hạ sợ chịu không nổi sự khiển trách của giáo chủ đâu.

- Việc này ... không sao đâu, tại hạ còn chưa nhận làm đường chủ mà.

- Việc này ...

Bốc Thông chỉ trả lời một câu như vậy, rồi cúi đầu ngấm nghĩ giây lát, rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Trước kia đường chủ đã truyền lệnh cho thuộc hạ các người rồi, nên thuộc hạ đã về phục lệnh cho giáo chủ, làm sao hay bây giờ.

- Tại hạ truyền lệnh cho các người bao giờ.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên trả lời như vậy, và hỏi tiếp:

- Ta đã truyền lệnh gì?

- Đường chủ đã nói, việc của Hoàng Sơn này xong, sẽ đi Tây Bắc yết kiến giáo chủ.

Âu Dương Siêu nghe nó ngắt người ra giây lát, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Ủa, nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi, không những việc Hoàng Sơn này chưa xong, và tại hạ còn việc khác của sư môn chưa xử lý xong.

- Đường chủ định khai sơn lập trại chăng?

- Không phải là khai sơn lập trại mà đó là di mệnh của sư phụ. Ngũ ...

Đông Phương Hạo kỳ chủ của Kim Kỳ đứng ở phía sau chàng vội giắt vạt áo chàng một cái, chàng biết thuộc hạ của mình không muốn cho đối phương biết đến cái tên Ngũ Kỳ Minh, cho nên chàng mới ngắt lời như thế.

- Ngũ cái gì? Sao đường chủ không nói rõ?

Đường chủ Âm Phán Bốc Thông vội hỏi như vậy.

Âu Dương Siêu tỏ vẻ dừng dừng làm như không có việc gì cả rồi đáp:

- Vì cảm thấy võ công chưa đủ, nên ... nên cần phải tu luyện một phen nữa.

Âm Phán Bốc Thông là một cao thủ trong giới hắc đạo, nổi danh trên giang hồ từ lâu, y thấy thần sắc của Âu Dương Siêu sao lại không biết, nhưng từ Ngũ với từ Vũ hơi giống nhau, nên nhất thời không sao cãi lại chàng ta được. Nhưng Dương Phán Hân Vạn đã đứng chéo người vái chào một cái, rồi chỉ tay vào Đông Phương Hạo mà hỏi rằng:

- Dám hỏi đường chủ hiệp sĩ trung niên đứng ở phía sau đường chủ là ai. Và là người thế nào của đường chủ thế?

Kim Kỳ minh chủ Chương Kiếm Song Tuyệt Đông Phương Hạo sợ Âu Dương Siêu nói lộ Ngũ Kinh Kỳ ra vội tiến lên một bước lớn tiếng đỡ lời:

- Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt ngoài ngũ đàn của Ngũ Long Hội ở Tứ Xuyên, không dám phiền đến ngài hỏi tới.

- Hà ... hà ... hi ... hi ...

Dương Phán Hân Vạn nghe nói xong liền ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tiếp theo đó lại cười nhạt mấy tiếng nhìn Đông Phương Hạo từ đầu chí chân một lượt, rồi mới lắc đầu đáp:

- Thế ra là đại hiệp của Ngũ Long Hội đấy, thật là tiểu đệ thấy kính quá.

Nói xong, y lại đưa mắt nhìn Âm Phán Bốc Thông nháy mắt ra hiệu.

Âm Phán Bốc Thông vẻ mặt giận dữ nhìn thẳng vào mặt Đông Phương Hạo lớn tiếng nói:

- Thật là người nhà với nhau cả mà lại không quen biết nhau.

Đông Phương Hạo mới bước chân ra Tây Bắc, không biết nguồn gốc của Nhất Thống Giáo cùng Ngũ Long Giáo như thế nào, nay nghe thấy Bốc Thông nói như vậy nhất thời không biết trả lời ra sao.

Bốc Thông lại hỏi:

- Năm vị thủ lãnh của Ngũ Long Hội đã hợp với bốn giáo thành một chi nhánh rồi, cũng coi như một phân trại ở giới tỉnh Tứ Xuyên, không biết vị đại ca này có biết rõ chuyện ấy không.

- Chuyện này ...

Nói tới đó Đông Phương Hạo cứ ấp úng mãi không biết trả lời sao cho phải.

Thấy vậy Bốc Thông liền cười nhạt một tiếng rồi mới mỉa mai nói tiếp:

- Có lẽ vì các hạ ăn mặc lối Tây Bắc này chưa biết rõ một tí gì thì phải. Hà hà ...

Ý nói của y là y đã biết rõ Đông Phương Hạo là nhân vật ở sa mạc phía Tây Bắc tới rồi.

Âu Dương Siêu thấy Phương Hạo ngăn người tỏ vẻ ngượng nghịu vô cùng, chàng vội dùng lời lẽ khác để gỡ cho y, liền bảo với Âm, Dương Phán hai người rằng:

- Tại hạ đã nói rõ rồi, hai vị có thể cứ đi đi.

Tuy Hân Vạn đối với Đông Phương Hạo rất ngông cuồng, nhưng thấy Âu Dương Siêu nói như thế lại lui về phía sau hai bước khẽ đáp:

- Thuộc hạ vô lễ xin đường chủ tha tội cho.

Bốc Thông cũng nghiêm nghị vái chào và cung kính xen lời nói:

- Không biết đường chủ có định di yết kiến giáo chủ ngay hay không. Xin cho biết rõ để tại hạ đi báo cáo trước?

Âu Dương Siêu đang gặp những sự trái ý trong lòng tấm tức chưa kịp phát tiết, nghe thấy Bốc Thông nói như vậy liền sa sầm nét mặt lại quát lớn:

- Chẳng lẽ các người cứ phải bắt tại hạ đi ngay mới được hay sao?

Ba mươi ba người chấp sự chấp pháp đường của Nhất Thống Giáo thấy chàng nổi giận như thế đều giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn nhau và vội cúi đầu xuống và lui về phía sau một bước đồng thanh lớn tiếng đáp:

- Thuộc hạ đâu dám to gan như thế.

Âu Dương Siêu thấy họ sợ mình như vậy lại càng cảm thấy không yên liền thay đổi nét mặt và nói tiếp:

- Thôi các người cứ tự tiện ra đi trước, xong việc tại hạ sẽ đi gặp ngay giáo chủ. Đó là lệnh của ta, các người cứ thi hành.

Bốc Thông liền cung kính xen lời tiếp:

- Đã rất nhiều lần, chúng tại hạ được lệnh giáo chủ sai khiến cho đi theo và phải mời mọc cho bằng được đường chủ để về thiện kiến, nào ngờ đường chủ vẫn một mực từ chối khiến chúng tại hạ ngay trong giờ phút này khó trở về được.

Bốc Thông vừa nói đến đây, bỗng một tiếng từ xa vang lên như tiếng chuông đồng:

- Có ta đến đây. Các người cứ bình tâm.

Nhóm ba mươi ba người chấp sự chấp pháp thấy giáo chủ Nhất Thống Giáo đột ngột xuất hiện lập tức, cùng quỳ xuống rạp đầu cúi chào tung hô lớn:

- Kính chào giáo chủ Nhất Thống Giáo giá lâm.

Mọi người cùng đưa mắt nhìn ngạc nhiên.

Âu Dương Siêu liền bước đến thi lễ.

Nhất Thống Giáo chủ cung kính vòng tay chào mọi người rồi quay sang lên tiếng với Âu Dương Siêu:

- Từ lâu nghe danh, hôm nay Nhất Thống Giáo Chủ ta mới được diện kiến. Chẳng hay đường chủ đã chuẩn bị đâu đó hoàn tất để nghênh tiếp các vị cao thủ võ lâm của các phái về đây tề tựu để rửa hận cho song thân.. Âu Dương Siêu mỉm cười, đáp:

- Đa tạ hảo ý của giáo chủ. Tại hạ đã hoàn thành công việc sắp đặt nhưng một chuyện không hay vừa xảy ra khiến tại hạ và nhóm người đang bồi rối chưa biết giải quyết ra sao.

Tấm lòng hiếu chuộng hiệp khách của giáo chủ khiến tại hạ rất khó xử vô cùng, nhưng..... Nhất Thống Giáo Chủ ha hả cười lớn rồi cướp lời Âu Dương Siêu:

- Đường chủ chẳng cần phải dài dòng, lát nữa đây, khi mọi người đã ra đi hết, ta sẽ giải thích cho đường chủ biết rõ ngọn ngành.

Mọi người nghe Nhất Thống Giáo Chủ nói thế lập tức nổi gót nhau ra đi.

Đông Phương Hạo vòng tay bước đến nói:

- Tại hạ còn bận rất nhiều chuyện nên xin rút lui trước.

Nói xong, y vội kéo Quyên Quyên và đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương Siêu rồi tung mình nhảy lên cao ba trượng.

Đông Hải Nhất Kỳ cũng kéo tay Băng Dung nhảy theo.

Âu Dương Siêu liền nói với Giang Mẫn rằng:

- Mẫn hiền muội hãy theo Thạch lão tiên bối đi trước rồi ngu huynh sẽ theo sau.

Nói xong, chàng quay lại chấp tay chào giáo chủ và nói tiếp.

- Vì tình thế không cho phép, để ngày khác tại hạ sẽ lãnh giáo giáo chủ vậy.

Nhất Thống Giáo Chủ đưa mắt ra hiệu cho ba mươi người mà bảo tiếp:

- Các người cũng đi đi ...

Lúc ấy mọi người đã đi hết, chỉ còn lại Âu Dương Siêu với Nhất Thống Giáo Chủ thôi.

Nhất Thống Giáo Chủ không bỏ đi mà lại đứng dừng đi tới mép núi, ung dung nhìn đám mây ngũ sắc đang bay lên mà thủng thẳng nói:

- Âu Dương lão đệ hãy lại đây xem thử Đào Hoa Chương kỳ độc này, trông nó như một đám mây ngũ sắc rất đẹp khiến ai cũng phải ưa thích, thật là một kỳ quan của thiên hạ.

Trước độc khí độc chương như thế mà vị giáo chủ ấy còn ung dung thưởng thức thì quả thật là một việc quái đản kinh người.

Người hào khí can vãn như Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải chịu phục ông ta là người trấn tĩnh. Vì thế chàng búng bảo dạ rằng:

“Đừng có thị cường ở trước mặt ta, người cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt như ta, người không đi khi nào ta lại sợ. Ta cứ ở lại đây chờ tới bao giờ người đi trước ta mới đi”.

Nghĩ đoạn chàng cũng cố ý làm ra bộ dừng dừng mà nói tiếp:

- Giáo chủ cao hứng thật, đám mây ngũ sắc này quả thật là một cảnh sắc kỳ lạ tuyệt đẹp.

Nói xong chàng thủng thẳng bước ra mép núi.

Nhất Thống Giáo Chủ lại lớn tiếng nói tiếp:

- Nghe nói Đào Hoa Độc Chương lợi hại vô cùng, người nào không may chạm phải trong bảy ngày sẽ chết vô phương cứu chữa. Chẳng hay Âu Dương lão đệ đã nghe thấy ai nói như thế chưa?

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười đáp:

- Vâng, ngày xưa người ta quả có đồn như thế thật.

- Người có nội công đã luyện tới mức Kim Cương Bất Hoại bách độc cũng không xâm phạm được, không sợ cả nước lẩn lửa, nhưng đối với độc chương này có việc gì không?

Y nói xong, vẫn tươi cười như thường, tuy không trông thấy mặt của y, nhưng nghe tiếng cười cũng biết là có vẻ gượng gạo.

Nghe giọng nói của đối phương hình như có vẻ khiêu khích Âu Dương Siêu càng hăng hái thêm, liền lớn tiếng đáp:

- Về nội công luyện tới mức đó có sợ Đào Hoa Độc Chương này hay không, thì tại hạ học thức hãy còn non nớt nên không được biết rõ, nhưng sự thật đại trượng phu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, như vậy hà tất hãi sợ nó làm chi.

- Giải lắm ...

Giáo chủ vỗ tay một cái, rồi giơ ngón tay cái lên khen ngợi và nói tiếp:

- Phải việc gì phải sợ nó cơ chứ, lời nói của lão đệ hào tráng thật.

Âu Dương Siêu giả bộ làm như người ngô nghê ngốc nghếch hỏi lại:

- Giáo chủ đứng đầu một giáo phái như thế, chắc nội công cũng đã luyện tới mức người trời rồi, không biết giáo chủ có vui lòng ra tay để tại hạ được sáng mắt không?

Chàng đoán chắc mình nói câu ấy thế nào Nhất Thống Giáo Chủ cũng không dám kiêu ngạo nữa. Không ngờ vì chàng nói như thế vô tình lại lọt trúng của đối phương.

Nhất Thống Giáo Chủ đã cười khi một tiếng rồi đỡ lời:

- Tiếc thay không ai dám cùng mỡ vào trong chảo khí ác độc này. Nếu có một người nào mà dám như thế thực là một giai thoại của võ lâm.

Nói xong, y khẽ thở dài một tiếng tỏ vẻ đáng tiếc.

Lúc ấy trên sườn núi chỉ có hai người thôi, lời nói của giáo chủ có khác gì chỉ dẫn Âu Dương Siêu không. Như vậy chàng sao lại không hiểu. Âu Dương Siêu ngẩn người ra mặt đỏ bừng trợn ngược đập mạnh, không biết xử trí như thế nào cho phải. Vì nếu nhận lời thì mình không có cách gì để đối phó Đào Hoa Độc Chưởng này hết, nên chàng không dám mạo hiểm như thế, nhưng nếu chàng không nhận lời thì tỏ vẻ lép vế hơn người. Nên chàng bụng bảo dạ rằng:

” Thà chết chứ không chịu lép vế như vậy”.

Nghĩ đoạn, chàng đánh liều hăng hái đáp:

- Nếu giáo chủ có ý vào thử trong Đào Hoa Độc Chưởng, tại hạ bất tài cũng không để cho giáo chủ thất vọng đâu.
- Lão đệ cũng dám? Có thực không?
- Xưa nay Âu Dương Siêu tôi không biết nói dối bao giờ.
- Mỗ nhất thời nói đùa đấy thôi, lão đệ đừng có tức khí như thế.
- Giáo chủ có thanh hưng, thì tại hạ dù có phải hy sinh tánh mạng cũng xin tiếp quân tử.
- Lão đệ không hối hận đấy chứ - Giáo chủ coi thường tại hạ quá.
- Hà ... hà ... hà ...
- Mời giáo chủ.

Trái lại Âu Dương Siêu lại còn thúc giục đối phương nữa.

Nhất Thống Giáo Chủ cười khi một tiếng, đưa mắt nhìn đám mây ngũ sắc ở dưới sơn cốc đang bốc lên ngàn ngút, rồi ung dung nói tiếp:

- Nếu vậy lão đệ phải theo mỗ nhé.
- Mời giáo chủ đi trước.
- Được mỗ xin thất lễ trước.

Nói xong, Nhất Thống Giáo Chủ tung mình nhảy lên trên cao ba trượng rồi đâm bổ đầu xuống xuyên qua đám mây ấy mà tiếng thẳng xuống dưới thung lũng. Thân pháp của ông ta đẹp tuyệt.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười và bụng bảo dạ rằng:

“Người xuống được, chẳng lẽ ta không xuống được hay sao? ”.

Nghĩ đoạn, chàng cũng vận hơi lấy sức nín thở nhún chân một cái rồi hú lên một tiếng nhảy lên cao ba trượng, đâm bổ xuống theo Nhất Thống Giáo Chủ luôn.

Trong đám mây lơ lửng, chàng trông thấy thân hình Nhất Thống Giáo Chủ như một con chim ưng tà tà bay xuống bên dưới.

Chàng không trì hoãn, vội đuổi theo và cụp tay lại cho người rớt xuống thật nhanh. Khi tới cạnh giáo chủ, chàng cố ý lên tiếng kêu gọi:

- Giáo chủ! Thân pháp của giáo chủ nhanh thật?

Nhất Thống Giáo Chủ chỉ trả lời bằng ừ một tiếng thôi, nhưng hai mắt của ông ta cứ nhìn chòng chọc vào Âu Dương Siêu hoài.

Thân pháp của hai người đều nhanh vô cùng. Tuy Âu Dương Siêu nhảy xuống sau, nhưng khi hạ chân xuống dưới đất lại bằng nhau.

Khi hai người vừa xuống tới mặt đất thì giáo chủ loạng choạng như suýt ngã đâm bổ vào người Âu Dương Siêu, khuỷu tay của y còn va chạm vào đại huyệt Tạng Huyết nữa.

Âu Dương Siêu cả lạnh, vội thâu chân, ngửa người về phía sau, nhờ vậy mới thoát hiểm, nhưng cũng đã toát mồ hôi lạnh ra rồi.

Quý vị nên rõ đại huyệt Tạng Huyết là yếu huyệt quan trọng nhất của người luyện võ, chỉ hơi bị va chạm vào một cái là khí huyết đã kết tụ vào một chỗ ngay. Khí huyết đã kết tụ lại thì còn sống làm sao được?

Vì vậy Âu Dương Siêu mới kinh hoảng như thế.

Lúc ấy hình như giáo chủ mệt nhọc quá nổi và hình như y không quan tâm với việc suýt tí nữa thì va đụng phải đại huyệt Tạng Huyết của Âu Dương Siêu vậy. Y vẫn còn chân cao chân thấp mồm thì nói:

- Chướng khí ấy ác độc thật, suýt tí nữa thì làm cho tôi chết giắc.

Âu Dương Siêu thấy vậy, đắc chí vô cùng, vội hỏi lại:

- Thật à?

Giáo chủ kinh ngạc, đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu và hỏi:

- Sao? Lão đệ ...

- Tại hạ không cảm thấy gì hết.

- Nếu vậy, bốn giáo chủ lại càng kính phục lão đệ hơn nữa.

- Giáo chủ khiêm tốn quá?

Thế rồi hai người vừa đi vừa chuyện trò. Thì ra dưới thung lũng lại không có một tí chướng khí nào hết, có lẽ vì những chướng khí đó đã theo gió mà bay lên trên không hết rồi.

Nhất Thống Giáo Chủ đi ở phía đằng trước bỗng ngừng chân lại ngắm nhìn Âu Dương Siêu và nói tiếp:

- Lão đệ làm việc thật là nhanh nhẩu, đại trượng phu phải nên có hành động như thế.

3. Phong Lôi Song Tuyệt

Âu Dương Siêu nghe nói ngạc nhiên, tỏ vẻ không hiểu hỏi tiếp:

- Giáo chủ nói như thế là có ý chỉ việc gì vậy?

- Lão đệ quên rồi hay sao?

- Quả thật là tại hạ không biết.

- Chúng ta là người nhà nhau cả, hà tất lão đệ lại còn cố xếp đặt như thế làm chi?

- Sự thật?

- Lão đệ thử xem.

Âu Dương Siêu vội tiến lên ba bước, cũng phải thất thanh kêu la một tiếng. Thì ra nơi đường núi, chỗ quẹo có một cái hang động rất lớn. Trong động máu me đầm đìa, mười mấy xác chết nằm ngổn ngang, cái nào cũng bị mổ phanh bụng, ruột gan lòi ra bên ngoài, trông rất thảm khốc, khiến ai cũng không nhẫn tâm nhìn. Cứ xem quần áo của những cái xác chết ấy cũng đủ biết họ là người của bảy đại môn phái. Xem xong, chàng quay đầu lại cau mày hỏi:

- Có phải giáo chủ cho việc này do tại hạ làm, phải không?

- Chẳng lẽ còn người nào khác làm hay sao?
- Không! ... Không! Tuyệt nhiên không phải do tay tại hạ giết chết họ đâu!
- Lão đệ còn lừa dối mỗ làm chi?
- Ấu Dương Siêu tôi không bao giờ nói dối ai hết.
- Thế tại sao ...
- Ngày hôm nay tại hạ lên đến trên Thiên Đô Phong thì xảy ra việc có tiếng nổ. Như vậy, tại hạ làm gì còn có thì giờ ra tay đấu với họ nữa.
- Thật là rỗng thân, thấy đầu mà không thấy đuôi. Với tài ba thần xuất quỷ mạt của Thần Châu Tam Kiệt mà muốn giải quyết mấy người này thì thật là dễ như trở bàn tay.
- Đại trưởng phu đã dám làm thì phải dám chịu, nếu là tại hạ ...
- Phải, lão đệ hà tất phải từ chối như thế làm chi?
- Nhưng quả thật việc này không phải là do tại hạ đã ra tay làm.
- Hà hà hà ...
- Nhất Thống Giáo Chủ cười như vậy một hồi, lại nói tiếp:
- Lão đệ? Ai chả biết Võ Lâm Tam Tuyệt ngoài cờ, sáo ra còn môn Kiều Dương Thần Công độc nhất vô song nữa.
- Ồ!
- Ấu Dương Siêu thấy áo của cái xác nào cũng có dấu vết cháy xém, nên chàng không sao trả lời được.
- Thế nào? Bốn giáo chủ nhận xét có sai đây.
- Nhất Thống Giáo Chủ rất lấy làm đắc chí, và chỉ vào từng cái xác một và nói:
- Năm xưa, bảy đại môn phái không nghĩ gì đến nghĩa khí của võ lâm, tụ tập nhiều người vây đánh địch thủ, bức tử Ấu Dương đại hiệp. Bây giờ lão đệ trả thù cho cha, dù có ra tay quá trớn một chút cũng không thể bảo lão đệ là ác độc được.
- Ấu Dương Siêu đang lảng lạng nghĩ đến Kiều Dương Thần Công của mình, lại nghĩ đến tấm màn linh vàng của phái Võ Đang bị cháy xém.
- Chàng bỗng nghe thấy Nhất Thống Giáo Chủ nói như vậy, lại nghĩ đến mối thù của cha mình, liền lên tiếng hỏi:
- Năm xưa gia phụ bị giết như thế nào, chắc giáo chủ biết rõ hết ẩn tình của vụ ám sát ấy phải không?
- Mỗ chưa được tham gia thịnh hội ấy, nhưng cũng biết đôi chút.
- Ủa! Chẳng hay giáo chủ có thể cho tại hạ biết rõ câu chuyện ấy không?
- Câu chuyện ấy nói ra thì dài lắm.
- Nhưng dù sao cũng xin giáo chủ cho biết rõ đầu đuôi.
- Sao lão đệ cứ nóng lòng muốn biết những chuyện dĩ vãng làm chi?
- Nhưng vì thù cha không đội trời chung.
- Việc này liên can lớn lắm, và còn dây dưa đến tai kiếp của võ lâm nữa, mỗ xem ...
- Xin giáo chủ đừng có quá lo xa như thế.
- Sở dĩ mỗ không muốn nói là vì sự an nguy của lão đệ.
- Vì trả thù cho cha, dù có chết, tại hạ cũng không ân hận. Xin giáo chủ cứ nói cho tại hạ biết đi.

- Việc này một mình lão đệ đảm đương sao được?
- Huyết hải thâm cừu tại hạ không muốn để liên lụy đến ai hết.
- Lão đệ phải biết, năm xưa những người vây đánh lệnh tôn lệnh mẫu, không riêng gì người của bảy môn phái.
- Chẳng lẽ còn có người của phái khác tham dự hay sao?
- Chín phái, một bang, thật quả không thiếu một người nào, cao thủ của giang hồ ai ai cũng đều có cả.
- Ủa! Tại sao người ta chỉ đồn có bảy đại môn phái thôi?
- Đó là họ đồn sai. Trong đó còn có cả phái Võ Đang lẫn phái Thiếu Lâm và cùng Cái Bang, có rất nhiều tay cao thủ không dám nhận là mình có dự vào vụ vây đánh đó.
- Giáo chủ nói như vậy có thật hay không?
- Tin hay không tin là tùy ở lão đệ.
- Thế ra ...
- Nếu Thiếu Lâm so với Võ Đang không có thù hằn với lão đệ thì tại sao trong lúc vụ công án này sắp kết liễu lại xảy ra lắm chuyện lôi thôi như thế?
- Thế ra Chân Kinh và Kiếm Phổ của họ mất như vậy ...
- Lão đệ tưởng là thật hay sao?
- Chả lẽ lại giả ư?
- Kim Cương Chân Kinh là vật rất quý báu của Thiếu Lâm. Qui Vân Kiếm Phổ là vật quý tôn của phái Võ Đang mà họ ngẫu nhiên kêu thất lạc như thế, thử hỏi có ai tin là sự thật hay không?
- Việc này ...
- Hà ... hà ... hà ...

Nhất Thống Giáo Chủ ngẩng mặt lên trời cười ha hả mãi mãi không ngớt, sau mới khẽ vỗ vai và nói tiếp:

- Lão đệ. Tuy bốn giáo chủ đã nói ra những sự bí mật mà người võ lâm không muốn nói cho lão đệ nghe rồi, nên nghĩ kỹ đi thì hơn, người của chín phái một bang lớn ấy, ai cũng là tay rất lợi hại cả, nếu lão đệ trả thù mà ra tay không khôn khéo rồi về gà hóa cuốc thì phiền lắm đấy.

Lúc ấy Âu Dương Siêu nóng lòng sốt ruột khôn tả, trong lòng đang ngấm ngấm suy tính thẳm, rồi chàng bụng bảo dạ rằng:

“Chẳng lẽ người của chín đại môn phái đều có dự vào vụ án ấy chẳng? Và Thư Kính Nghiêu, bang chủ của Cùng gia bang ở Nam, Bắc mười ba tỉnh cũng là kẻ thù của cha mẹ ta năm xưa chẳng?”.

4. Bị Vây Nơi Sơn Cốc

Y hết sức bèngh vực ta như vậy là muốn lấy lòng ta để che đậy những hành động hung ác năm xưa của y chẳng?

Còn những tay cao thủ khác của giang hồ chẳng hay là những tay nào thế? Thiên Thủ Đại Thánh Thạch Bất Phàm, Đông Hải Nhất Kỳ và Tang Tử Tu chúng chả là những tay cao thủ năm xưa.

Âu Dương Siêu nghĩ tới đo càng thắc mắc thêm, những câu nghi vấn càng nghĩ càng nhiều.

Nhất Thống Giáo Chủ tròn tròn đôi ngươi nghĩ ngợi một chút rồi lại nói tiếp:

- Lão đệ! Tục ngữ có câu:

“Chỉ có kẻ thù giết chết cha mẹ và cướp vợ của mình là không thể tha thứ được thôi”. Lão đệ nên nhận kỹ ai là kẻ thù của mình trước đã, khi nào cần dùng đến Nhất Thống Giáo chúng tôi, xin lão đệ cứ báo tin cho hay.

- Giáo chủ!

Lúc này Âu Dương Siêu rối trí vô cùng, chàng không còn biết rõ cái gì là thật và cái gì là giả nữa.

Đột nhiên tiếng người nói ồn ào vọng tới, hình như có rất đông người đang đi tới phía hang động này. Nhất Thống Giáo Chủ bỗng lên ra ngoài hang động, mồm thì lớn tiếng nói:

- Khi nào lão đệ cần chúng tôi giúp sức thì cứ lên tiếng kêu gọi, đừng có khách khứa gì hết.

Y vừa nói dứt, người đã biến mất dạng.

Âu Dương Siêu còn có mấy nghi vấn muốn hỏi rõ nên vội đuổi theo mà ra kêu gọi:

- Giáo chủ hãy khoan đã. Tại hạ ...

Chàng chưa nói dứt thì ở bên ngoài hang động đã có tiếng thất kinh la như sấm gầm.

Thì ra bọn đó là người Song Phụng, Song Kiết của phái Không Động, Thanh Thành Tam Tử. Còn lớn Tam Lão, Thiên Sơn Ngũ Nghĩa, Hoa Sơn Ngũ Lão, Cống Lai Bát Sách và mấy chục tay cao thủ của bảy đại môn phái đã kéo tới, mồm thì quát tháo om sòm và đứng vây chặt hết cửa hang động, còn bóng người của Nhất Thống Giáo Chủ thì đã mất dạng.

Âu Dương Siêu cau mày lại, vì chàng đoán chắc tình hình này không khác gì hồi năm xưa họ vây đánh cha mẹ mình, nên chàng rống lên một tiếng thật lớn:

- Bọn chó điên, các ngươi định làm gì?

Linh Châu Tử của nhóm Thanh Thành rút luôn thanh phong kiếm ra bao, mồm thì lớn:

- Tiểu tử giỏi thực. Đã bắt giam bảy người chống môn của đại môn phái, còn mưu mô dùng thuốc nổ để tàn sát những kẻ vô tội và lương dân. Chẳng hay ngươi định tâm như thế để làm chi?

Lý Thiên Tường của nhóm Cống Lai chỉ tay vào mặt chàng mắng chửi rằng:

- Việc trên Thiên Đô Phong chưa nói rõ, ngươi lại còn tàn sát ...

Cát Thượng Hòa của phái Hoa Sơn giận dữ hỏi:

- Hiện giờ ngươi giam giữ bảy người chống môn ở nơi đâu? Nói mau!

Thiên Sơn, Không động, Nga Mi, vân vân, mỗi người một lời, ồn ào khôn tả, không cần phân biệt được tiếng nói của ai cả.

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, giận dữ quát tháo:

- Các ngươi có câm mồm hay không?

Tiếng quát tháo của chàng, vì quá tức giận, nên mạnh khôn tả, rung chuyển cả hang núi.

Quả nhiên các tay cao thủ của bảy đại môn phái đều im ngay.

Âu Dương Siêu lại lớn tiếng hỏi tiếp:

- Các ngươi muốn gì?

- Muốn ngươi trả lại bảy người chống môn cho chúng ta.

- Còn món nợ máu các đệ tử của chúng ta nữa.

- Tại sao ngươi lại xếp đặt những âm mưu độc ác như thế.

Tiếng nói của bọn cao thủ đó càng ngày càng ồn ào khôn tả.

Âu Dương Siêu không thể nhịn được nữa, liền rút cờ Truy Hồn ra phất một cái.

Người của bảy môn phái thấy chàng giở cờ báu ra, đều kinh hoàng lui về phía sau ba thước, ai nấy mặt đều tái mét yên lặng như tờ và vận công để phòng bị.

Âu Dương Siêu chỉ mặt Linh Châu Tử mà nói:

- Người hãy nói trước đi.

Linh Châu Tử giơ kiếm lên khua hờ một cái, rồi lớn tiếng hỏi:

- Người đã hẹn giải quyết ở trên Thiên Đô Phong, tại sao lại bắt giữ bảy người đại chưởng môn như thế.

Linh Hư Tử sợ sư huynh của mình bị uy hiếp liền múa kiếm xông lại quát mắng:

- Mau mau nói rõ chỗ giam giữ các vị chưởng môn cho chúng ta hay đi. Bằng không, hừ ...

Hình như chúng định lấy cái chết để uy hiếp vậy.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng rồi hỏi lại:

- Bằng không thì sao?

Linh Hư Tử quay đầu lại nhìn mọi người nhưng không dám trả lời.

Âu Dương Siêu lại múa động lá cờ báu mà nói tiếp:

- Đừng nói bảy người chưởng môn của các người không phải là ta bắt giữ, mà ví dụ có phải chính là ta đã bắt giữ những người ấy đi chăng nữa, thử hỏi các người làm gì nổi ta nào?

Hoa Sơn Ngũ Lão liền múa khí giới lên chống đỡ, mồm thì quát lớn:

- Trên Thiên Đô Phong, người xếp đặt thuốc nổ, dưới đáy thung lũng còn thả chướng khí độc, người ra tay độc ác như thế mà còn nói nghĩa khí của giang hồ à?

- Câm mồm!

Âu Dương Siêu quát bảo như vậy và nói tiếp:

- Đỉnh núi Thiên Đô bị nổ. Chướng khí độc ở dưới đáy thung lũng bay lên, sao các người lại dám đổ tội là ta ra tay? Đạo nghĩa ư? Năm xưa các người lên tay bức chết cha mẹ ta, như vậy cũng là đạo nghĩa hay sao? Sao các người khéo ăn nói như thế.

Đàm Tiến Nam, người trong nhóm Côn Luân Tam Lão, chỉ vào những cái xác nằm trong hang động rồi tỏ vẻ rầu rĩ hỏi:

- Oan có đầu, trái có chủ, đã hẹn nhau lên trên đỉnh núi Thiên Đô để thanh toán món nợ cũ, tại sao người còn lẩn lút ở vùng Hoàng Sơn này, giấu ngấm hạ độc thủ, tàn sát đệ tử đời thứ ba của các môn phái như vậy. Người còn trả lời được nữa hay không?

- Bọn chúng đẩy ư?

Âu Dương Siêu, chỉ tay vào những cái xác nằm ngổn ngang ở dưới đất và lạnh lùng nói tiếp:

- Những hạng nào, có bao giờ Âu Dương Siêu ta thèm đối phó với chúng đâu.

- Chẳng lẽ bọn họ tự giết lẫn nhau hay sao?

- Điều này các người thử hỏi chúng xem, chứ Âu Dương Siêu ta không biết gì về cái chết của chúng hết.

- Người tưởng họ chết rồi, không còn ai để đối chất hay sao?

- Ta có cần đếm xỉa gì tới chuyện này đâu.

- Người thông minh thật, nhưng áo của chúng đều bị cháy xém thế kia, đó là do công lực của người đã ghi dấu rõ ràng, và chúng cũng là chủ nợ máu của người đây.

- Hà ... hà ... hà ...

Âu Dương Siêu ngẩng mặt lên trời cười ha hả, giơ lá cờ báu phất lên một cái, rồi sầm nét mặt lại nói tiếp:

- Ta không có thì giờ nói chuyện phiếm với các người, có phải các người muốn trả thù cho chúng không?
- Nợ máu phải trả bằng máu.
- Được, các người cứ việc tiến lên đi:

Lá cờ báu này vô tình đừng có trách Âu Dương Siêu ta ác độc, mà tự nên trách các người không biết nếp tẻ thị phi gì cả.

Nói xong, chàng giơ lá cờ lên tận đỉnh đầu, một chưởng để ngang hông, oai phong lẫm lẫm, như một vị thiên thần vậy.

Một người thứ hai của nhóm Côn Luân Tam Lão là Lục Hồng Kỳ liền rung động hai cái vòng ở trong tay kêu đánh “cng” một tiếng, rồi giơ lên cao và hô lớn:

- Ngày hôm nay, vận mệnh của bảy đại môn phái là trông mong ở trận đấu này, vậy chúng ta hãy sát cánh nhau mà tiến lên đi.

Tiếng khí giới va chạm nhau kêu “cng”, “loảng xoảng” vang động cả cửa hang ấy. Ba, bốn người của bảy đại môn phái đều rút khí giới ra, quây quần thành một vòng tròn rộng chừng năm trượng để kìm giữ Âu Dương Siêu, thanh thế của chúng quả thật kinh người.

Âu Dương Siêu múa lá cờ quay tít một vòng, người cũng quay theo và hú lên một tiếng thật dài, rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Các người đừng có trách ta ác độc đấy nhé. Các trò thị người bao vây đánh như vậy vốn đã là tài ba của các danh môn chính phái đã bỏ rơi, nhưng ngày hôm nay ta sẽ cho các người biết tay của ta ...

Vừa nói dứt, chàng đã rút cây sáo bích ngọc ra, liền có một tiếng vang kinh hồn, khiến ai nấy đều hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra.

Người của bảy đại môn phái đều giật mình đánh thót một cái không ai dám ra tay tấn công trước hết.

Âu Dương Siêu thấy vậy cười nhạt một tiếng, tay trái múa sáo, tay phải múa cờ, lăm lì hỏi:

- Thế nào? Các người quả thật là đầu hổ đuôi rắn. Nếu lúc này các người rút lui hãy còn kịp, tại hạ vui lòng tháo cờ và sáo về tay xuống một phen.

Cao thủ của bảy môn phái đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều biến sắc mặt, và lửa giận cũng bốc cháy lên bùng bùng.

Âu Dương Siêu bỗng rung động cờ và sáo một cái, rồi cao giọng hỏi tiếp:

- Đây là lần thứ nhất mà bốn nhân giớ cờ và sáo ra một lúc nên muốn cho hai vật báu này cùng được hên một phen, và cũng để cho các người được sáng mắt ra, không uống chuyến đi Hoàng Sơn này.

Chàng vừa nói dứt, đã múa cờ sáo lên, nhún chân một cái nhảy lên trên cao ba trượng, mồm thì quát tháo:

- Các người hãy coi cờ và sáo của ta đây.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu ùm ùm với vi vi không khác gì trời long, đất lở, sóng bể, đê vỡ, khiến các tay cao thủ của bảy môn phái đều kinh hoảng vô cùng, ai nấy chỉ muốn bảo vệ lấy bản thân của họ thôi. Nhưng chúng đưa mắt nhìn bọn chung quanh, thấy không ai việc gì hết, riêng chỉ có người nào người nấy đứng ngẩn ra như tượng gỗ thôi.

Tiếng vang động vừa ngừng, Âu Dương Siêu đã nhảy xuống dưới đất, giơ ngang sáo và cờ lên, liếc mắt nhìn mọi người rồi mỉm cười hỏi:

- Các người đã trông thấy chưa?

Bọn người của bảy đại môn phái như bị ma ám, vì không một tên nào biết tiếng vang động hồi nãy xuất xứ ở đâu, nên không một ai dám trả lời cả.

- Hà ... hà ...

Âu Dương Siêu lớn tiếng như vậy, rồi giơ lá cờ báu chỉ vào bọn người kia, lớn tiếng nói tiếp:

- Để cho các người phục sát đất mới được. Nào, lại đây. Tên nào muốn kiến thức gì thì cứ việc theo ta lại đây.

Nói xong, chàng không đợi chờ mọi người trả lời, lại tung mình nhảy lên trên cao lần thứ hai mà tiến thẳng lên trên đỉnh sơn cốc.

Lúc ấy mọi người như đang xem chàng biểu diễn ma thuật vậy hơi chần chừ một chút, rồi cũng nhảy lên theo ngay. Những người hơi có một chút tên tuổi như Tam Tử, Ngũ Lão chẳng hạn vừa nhảy lên theo vừa quát tháo:

- Đừng để cho y tẩu thoát nhé.

Sự thật, chúng nói như thế để tự an ủi đầy thôi, chứ có tên nào đủ tài kim giữ nổi Âu Dương Siêu đâu.

Âu Dương Siêu lên tới chỗ hai ba chục trượng bổng hạ chân xuống mặt đất, rồi chỉ vào vách núi ở trước mặt mà nói rằng:

- Các người xem kìa.

Các tay cao thủ của bảy môn phái nhìn theo về phía đó, ai nấy đều hoảng sợ đến mồm há hốc, mắt tròn, rồi ngơ ngác nhìn nhau.

Thì ra chỗ vách đá ấy đã có một cái vòng tròn, đường kính dài hai trượng rất đều đặn, vết tích hầy còn mới mẻ đá vụn rớt xuống bên dưới chõng chất như một cái gò nho nhỏ vậy.

Cái vòng ấy, nét vòng sâu bảy tám tấc và hầy còn mới mẻ, chứ không phải do người ta đã vẽ cũ.

Âu Dương Siêu rung động lá cờ và hỏi tiếp:

- Các vị đã thấy mũi lá cờ báu này của mỗ sắc bén như thế nào chưa?

Nói xong, chàng đưa mắt liếc nhìn mọi người một cái, rồi tũm tĩm cười và nói tiếp:

- Đã trót thì trót, để cho các người được sáng mắt ra một lần nữa. Nào, hầy theo ta lại đây.

Nói xong, chàng lại quay về lối cũ, vượt qua hang động hồi nãy. Chàng bổng lùi về phía sau hai mươi trượng, rồi mới tới trước mà hạ chân xuống đất, và nói tiếp:

- Nơi đây không cao cho lắm, các người có thể trông thấy rõ.

Các tay cao thủ của bảy đại môn phái cũng theo sau, họ chạy xuống cúi nhìn đồi đất mọc đầy cỏ ở bên dưới, thấy nơi chính giữa đã có một cái hang động tròn lạ lùng, to chừng năm thước, sâu hai ba trượng, cửa hang phẳng lì như dùng dao cắt. Mọi người không biết đó là trò gì, đều tỏ vẻ thắc mắc, ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa nói:

- Các người không hiểu ư. Thật không trách được.

Nói xong, chàng giơ lá cờ báu lên, mồm thì lớn tiếng hỏi:

- Đây gọi là gió, cái hang động ở trên ngọn đồi kia là do thần gió của lá cờ báu khoét thủng đấy.

Nói xong chàng lại giơ chiếc sáo ngọc ở bên tay trái lên và nói tiếp:

- Đây gọi là sấm, hang động ở trước mắt kia tức là dấu vết sấm của cây sáo ngọc này đấy.

Nói xong, chàng không đợi chờ những tay cao thủ trả lời, múa lá cờ và sáo lợi hại khôn tả, và quát tiếp:

- Đã cho các người được xem Phong Lôi Song Tuyệt của ta rồi, phen này thật là hèn cho các người đã được sáng mắt ra mà xem sự lợi hại của ta.

Tiếng sáo lại nổi, bóng cờ lại phất phới, thật là oai phong tám mặt.

Ba bốn tay cao thủ của bảy đại môn phái khiếp sợ oai nghi của chàng không khác gì con gà chọi bị thua trận vậy. Tên nào tên nấy rầu rĩ ủ rũ khôn tả, và yên lặng đến nỗi không dám thở mạnh.

Một lát sau, Âu Dương Siêu lại lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu quý vị không có việc gì thì tại hạ xin thất lễ đây.

Thanh Thành Tam Tử nghiêng răng mím môi, đưa mắt ra hiệu cho Cống Lai Tam Lão, rồi lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ người của bảy đại môn phái thấy y vẽ có mấy lá cờ như thế mà hoảng sợ hết cả hay sao?

- Phải, chúng ta dù có hy sinh cũng phải bảo vệ đạo.

- Đừng có nghe y.

Nhất thời tình thế loạn xạ hẳn, ba bốn chục tay cao thủ đều xông lại tấn công Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy ba bốn chục người tấn công, tức giận khôn tả, liền múa cờ và sáo quát lớn:

- Nếu vậy đừng có trách Âu Dương Siêu ta ác độc nhé.

Nói xong chàng đã múa cờ và sáo tấn công luôn.

Người của bảy đại môn phái rất đông nhưng đa số là kẻ ô hợp, có khi nào chúng lại nhất tâm trí mà tình nguyện mạo hiểm chết như thế đâu. Vì thế người kêu la thì nhiều mà người dám liều sinh tử mạng thì ít, chỉ có một số kêu la om sòm hão thôi, chứ không dám tiến lên chống đỡ cờ và sáo của đối thủ.

Âu Dương Siêu đã giở cờ thế ra, thế sáo của chàng cũng giở ra theo.

Chàng chỉ định dọa cho chúng rút lui thôi, để khỏi chết chóc quá nhiều. Nhưng thấy chúng kêu la như vậy, chàng nổi giận bùng bùng, liền quát tiếp:

- Các người, lũ chuột nhắt kia, không biết cái chết là gì hết.

Chàng nói như vậy xong đã giở ba thành chân lực ra tấn công luôn. Thế công của chúng ác độc khôn tả.

Tiếng kêu ối chà của mọi người đã thấy nổi lên nên tiếp.

Chàng như một trận cuồng phong quét lá rơi. Chỉ trong nháy mắt ba bốn mươi tên cao thủ nọ, có kẻ chết, có kẻ bị thương, và cũng có kẻ bỏ chạy.

Tiếng rên rỉ chấn động cả tứ phía, máu nhuộm đầy đồng như vậy, Âu Dương Siêu vẫn còn chưa hài lòng, vẫn tiếp tục múa cờ và sáo đuổi theo tấn, mồm thì quát tháo:

- Thử xem các người chạy đi đâu nào. Dù các người có chạy lên trời ta cũng đánh cho kỳ được mới thôi.

Nói xong, chàng tiếp tục đuổi theo bọn người đang chạy tán loạn lòa mà đánh đập.

Bỗng có người ở đằng xa phi tới. Chưa tới nơi, người đó đã lên tiếng nói:.

- Giặc đã chạy, đừng nên đuổi đánh nữa. Thiếu hiệp hà tất phải sát nghiệp như thế làm chi.

Thì ra người đó chính là Thư Kính Nghiêu, bang chủ của Cùng Gia Bang, theo sau Hắc Bạch Nhị Đồng với Cái Môn Bát Tuyệt.

Kính Nghiêu vừa xuất hiện đã giơ tay ngăn cản Âu Dương Siêu và cau mày lại nói tiếp:

- Thiếu hiệp với chúng có thâm thù đại oán gì đâu mà đuổi đánh chúng đến đổi trừ tận giết tuyệt như thế làm chi.

Âu Dương Siêu trông thấy Kính Nghiêu lại nghĩ tới lời nói của Nhất Thống Giáo Chủ hồi nãy nên đã có vẻ không vui, nhưng nhất thời chưa tiện nổi giận đấy thôi. Bây giờ chàng lại nghe thấy đối phương có vẻ trách cứ như vậy liền có vẻ không bằng lòng liền vênh mặt trợn ngược đôi lông mày và không khách khứa chút nào, hỏi lại:

- Sao lại bảo tại hạ với chúng không có thâm thù đại oán?

Kính Nghiêu lại không trông thấy rõ sắc mặt của chàng nên y chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi hỏi:

- Thiếu hiệp với chúng có thù hằn gì.

- Thù giết cha mẹ quên sao được.
- Thù giết cha mẹ nào?
- Ủa ...
- Cái chết của Âu Dương đại hiệp là do chưởng môn của bảy đại môn phái vây đánh, chứ có việc gì đến đệ tử đời thứ hai đâu.
- Hừ ... Sự hay biết của tại hạ thì không riêng gì người của bảy đại môn phái.
- Còn nhân vật khác đây đưa vào nữa ư?
- Tất nhiên rồi.
- Bốn bang chủ chưa nghe thấy lời đồn ấy.
- Tất nhiên bang chủ biết sao được.
- Thiếu hiệp nói tin tức của bốn bang không được rành hay sao?
- Tai mắt của Cái Bang khắp thiên hạ oai phong trấn bát hoang việc gì mà bang chủ phải khách khứa như thế.
- Thế là ...
- Việc này đại bang chủ tự biết lấy.
- Việc này ...
- Hừ! ... Rồi sẽ biết nhau.

Lời nói của Âu Dương Siêu còn khiến bang chủ của Cái Bang khó chịu hơn là chàng công nhiên thách đấu với mình, không riêng gì Kính Nghiêu giật mình kinh hãi lui về phía sau hai bước, vẻ mặt ngờ ngác không hiểu, mà cả Hắc Bạch Nhị Đồng lẫn Cái Môn Bát Tuyệt cũng không sao nhịn được.

5. Không Phân Biệt Địch Và Bạn

Kính Nghiêu cau mày lại ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Chú em nói như thế là nghĩa lý gì?
- Ý của tại hạ nói, năm xưa ai đã dự trận vây đánh cha của tại hạ chí chết, người đó tức là kẻ thù ngày nay của tại hạ.

Âu Dương Siêu càng nói lại càng thiếu lễ phép, lại còn múa cờ múa sáo tỏ vẻ không tôn kính nữa.

Kính Nghiêu thấy vậy thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Hà ... Điều này cũng không thể trách được bạn nhỏ, nhưng ...
- Nhưng những người trong võ lâm mà tự cho mình là danh môn chính phái chẳng qua chỉ có cái vỏ bên ngoài thôi, sự thật thì họ đeo mặt nạ hiệp nghĩa mà bụng thì chứa đầy gian trá.
- Có phải bạn nhỏ coi bốn bang cũng như vậy không?

Kính Nghiêu không thể nào giả ngơ giả điếc nữa, mà hỏi trắng ra như vậy, rồi lại khấn khoản nói tiếp.

- Có điều gì thì bạn nhỏ cứ nói trắng ra đi.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Muốn biết rõ thực hư ra sao thì thử nào chẳng có ngày cháy nhà ra mặt chuột.
- Bạn nhỏ nói như vậy nghĩa là bây giờ bạn nhỏ cũng không tin cần bốn bang nữa phải không?
- Có thể lắm.

- Bạn đã thay lòng đổi dạ ư?

- Không phải tôi thay lòng đổi dạ mà sự thật việc nó thay đổi.

- Cái Bang chúng tôi tuy là những kẻ dối rạch hạ lưu và còn khá nhiều kẻ trộm cắp nữa, nhưng xưa nay ở trên giang hồ chưa bị ai chê trách chúng tôi là người không biết đạo nghĩa.

- Đạo nghĩa nào?

Âu Dương Siêu nói như vậy vẻ mặt lạnh lùng và vênh vác không thèm nhìn Kính Nghiêu, rồi cất cờ và sáo ngọc vào túi, liền quay người đi luôn, vừa đi vừa cười nhạt luôn mồm.

- Bạn nhỏ đi đâu thế?

Kính Nghiêu là bang chủ của Cái Bang và cũng là người có tên tuổi hạng nhất trong võ lâm, có bao giờ bị ai khinh rẻ và coi thường như thế này đâu, nhưng dù sao y cũng là người tiền bối trong võ lâm và có tiếng là tốt nhặn. Vì vậy mặt tuy đỏ bừng mà vẫn gọi với hỏi Âu Dương Siêu như thế.

Âu Dương Siêu đã quá tin lời của Nhất Thống Giáo Chủ, chàng nghe thấy Kính Nghiêu hỏi như vậy, nên ngừng bước quay lại trầm giọng hỏi:

- Cái gì? Bang chủ định giữ Âu Dương Siêu này lại ư?

- Sao bỗng dưng bạn nhỏ lại nói như thế?

- Nếu không phải thì thôi, tại hạ còn có việc cần phải đi làm ngay, không tiện tiếp bang chủ được.

Kính Nghiêu tức giận đến mặt biến sắc, chân tay run lấy bầy không nói được nên lời, chỉ xua tay một cái rồi nói rằng:

- Thôi được Bạn cứ đi đi ...

Âu Dương Siêu hậm hực, lườm y một cái, rồi lớn bước đi luôn.

- Đứng lại.

Cái Môn Bát Kiệt cùng nhảy ra một lúc, đồng thanh quát lớn như trên.

Kính Nghiêu vội quát bảo chúng rằng:

- Các người không được vô lễ như thế.

Cái Môn Bát Kiệt đều vâng lời, rồi người đứng đầu của bọn chúng là Hạ Bách Xuyên khề nói:

- Thưa bang chủ. Thằng nhỏ này quá ...

Bách Xuyên chưa nói dứt lời thì Âu Dương Siêu đã ngừng bước, quay người lại gờ song chưởng lên, lấy thế và hỏi:

- Người định theo đường lối của bảy đại môn phái các người, xông lên vây đánh ta một lúc phải không?

Cái Môn Bát Kiệt đều tức giận khôn tả, ai nấy cũng trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn bang chủ Thư Kính Nghiêu để xem Thư Kính Nghiêu đối xử ra sao và ra lệnh như thế nào, ngờ đâu Kính Nghiêu chỉ gượng cười đáp:

- Bạn nhỏ kia, Cùng Gia Bang chúng tôi không bao giờ lại hèn đến thế đâu.

- Hừ!

Âu Dương Siêu dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng như vậy, rồi trợn ngược lông mày lên, chỉ những đồng máu ở dưới đất, những xác người của bảy đại môn phái mà nói tiếp:

- Các người nên rõ, lối đi của bảy đại môn phái gồ ghề khó đi lắm, và lá cờ báu lẫn cây sáo ngọc, xưa nay không biết phân biệt với địch và cũng chẳng cần hiểu môn phái gì hết.

Cái Môn Bát Kiệt thấy chàng nói ngông cuồng như thế, không sao chịu nhin được, liền vãi chào Kính Nghiêu một lạy rồi hậm hực hỏi:

- Thừa bang chủ, chẳng hay bang chủ có nghe thấy lời nói của y không?

Kính Nghiêu khó xử hết sức, nên vẫn trả lời mấy người môn hạ rằng:

- Các người không nên trách cứ chú ấy, vì y chưa trả được thù cho cha mẹ, tuổi lại còn nhỏ, khí huyết đang cường.

Lời nói của ông ta là muốn dùng để an ủi Bát Kiệt của bốn bang thôi, không ngờ Âu Dương Siêu lại hiểu lầm là ông ta nhạo báng mình, vội trả lời rằng:

- Ông bạn kia, đừng có thị mình già mà giả trò già bắt nạt trẻ đây nhé.

Kính Nghiêu nghe thấy chàng nói như thế, không sao chịu nhịn được nữa, liền nổi giận hỏi lại:

- Chú kia, mỗ đã hết sức chịu nhịn rồi, sao chú lại ăn nói một cách quá trớn như thế.

Âu Dương Siêu cũng không chịu lép vế, ưỡn ngực đáp:

- Có phải đâu mỗ đi kiếm các người, mà chính các người đòi ba phen kiếm mỗ đây chứ.

- Lần này mỗ tới đây là muốn báo cho chú hay một việc đây thôi, chứ có phải là tới đây để làm gì đâu.

- Từ nay trở đi, tại hạ không nghe lời nói của người nào hết.

- Như vậy chú hơi quá ...

- Phụ lòng tốt của đại bang chủ phải không? Hà hà ...

Kính Nghiêu tức giận đến mặt biến sắc, rồi phất tay áo một cái, ra hiệu cho mấy tên bộ hạ rồi mới trả lời cho Âu Dương Siêu tiếp:

- Thôi được lần này coi như họ Thư này đa sự.

Cái Môn Bát Kiệt vì qui luật của bốn bang thâm nghiêm, và bang chủ lại quá oai nghi, nên chúng oán giận mà không dám nói ra, bây giờ chúng thấy bang chủ tức giận như vậy, mà Âu Dương Siêu lại trả lời một cách bướng bỉnh vô tình như thế, nên họ ra hiệu với nhau, rồi cùng nhảy xổ lên.

Hạc Bách Xuyên chống gậy trúc xuống đất một cái, rồi giận dữ quát hỏi:

- Tiểu tử kia, ngươi không biết trời cao đất rộng là gì cả. Cùng Gia Bang này có phải là bang phái tầm thường để cho ngươi khinh thị như thế đâu?

Âu Dương Siêu vẫn vênh váo đáp:

- Cái Bang là sài lang hay là hổ?

- Tuy không phải sài lang hay là hổ, nhưng chúng ta đều là những đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất.

- Chưa chắc.

- Nếu vậy ngươi thử tiếp võ của lão phu xem sao.

Lão ăn mày già vừa nói xong, đã múa cây gậy trúc, nhắm chín nơi yếu huyệt trên mặt Âu Dương Siêu mà điểm tới.

Chắc quý vị còn nhớ Cùng Gia Bang tức Cái Bang, xưa nay vẫn có một môn Tế Điền Trượng Pháp rất độc đáo và cũng là một tuyệt kỹ độc nhất vô song của giang hồ.

Võ công của Cái Bang rất đặc biệt, thể thức thiên biến vạn hóa và thế nào cũng bao hàm huyền cơ, thức nào cũng có thể giết chết được kẻ địch. Bát Kiệt của Cái Bang là những tay cao thủ hạng nhất của môn phái ấy, người nào người ấy đều có hơn hai mươi năm hỏa hầu. Vì thế, võ nghệ của họ mới càng lợi hại và ác độc thêm. Khi đối địch, họ chỉ nhằm đại huyệt của đối phương mà tấn công thôi, thật là kinh hiểm khôn tả.

Âu Dương Siêu thị mình tài cao gan lớn, thấy Bách Xuyên múa gậy trúc xông tới liền lớn tiếng cười và hỏi lại:

- Người tự tin tài ba của người đã xứng đáng đấu với ta chưa?

Nói xong chàng bắt chắp bóng trượng của đối phương nặng như một khoảng núi mà xông lên, đưa tay trái ra chụp lấy cổ tay của đối thủ. Chàng ra tay nhanh khôn tả, chỉ thoáng cái đã gần đụng với tay của đối thủ rồi. Bách Xuyên thấy thế trượng của mình chưa làm gì nổi kẻ địch, trái lại tay của mình sắp bị địch kìm chế, y hoảng sợ vô cùng, nếu không mau rút lui thì tay sẽ bị bắt và gây sẽ bị rời chứ không sai.

Y liền thất thanh kêu ủa một tiếng, rồi nhảy lui về phía sau bảy bước, chỉ sai một ly là bị đối phương chụp trúng, nên y hãi sợ đến mặt biến sắc luôn luôn.

Kính Nghiêu thấy vậy cười nhạt một tiếng, còn bảy người trong nhóm Bát Kiệt thấy đại ca của mình bị thất bại như vậy cũng ngạc nhiên vô cùng, theo sự ước đoán của chúng, thì Bách Xuyên có hèn thế đâu, ít nhất cũng đấu được hơn trăm hiệp.

Ngờ đâu bây giờ chưa đấu được một hiệp đã bị Âu Dương Siêu đẩy lui như vậy, nên cả bảy cùng đồng thanh quát lớn, đẩy chiếc gậy trúc hóa thành một cái rừng cây ở bốn hướng tám phương bay tới.

Âu Dương Siêu thấy vậy cười nhạt nói tiếp:

- Đây, ta nói có sai đâu. Các người cũng không hơn gì người của bảy môn phái mà.

Nói xong, chàng liền giở thế Dã Chiến Bát Phương ra, chưởng phong của chàng như một luồng gió mạnh nổi lên, người chàng xoay tròn như con quay mà nhằm bảy kiệt tấn công ngang một thế.

Bách Xuyên lần thứ hai múa gậy xông ra và quát lớn:

- Ngày hôm nay nếu chúng ta không hủy được tên ngông cuồng này đi, thì Cùng Gia Bang không mong gì xuất đầu lộ diện nữa.

Âu Dương Siêu một thời tấn công bốn chưởng, khiến Bát Kiệt của Cái Bang chân tay cuống quýt muốn tháo gậy lại cũng không được. Âu Dương Siêu vừa tấn công vừa la lớn:

- Nghe nói trượng pháp của Cùng Gia Bang thiên hạ vô địch, không ngờ lại tầm thường đến thế này.

Nói xong, chàng rú lên một tiếng thật dài, tiếp theo đó đã nghe thấy có tiếng kêu ối chà vọng lên.

Thì ra lão Ngũ của Bát Kiệt đã bị chàng hất bắn bằng cây gậy trúc lên cao mười trượng vội nhảy ra ngoài vòng chiến và thất thanh kêu la như thế.

Âu Dương Siêu thấy vậy càng hăng hái thêm, tiếp tục đánh sang trái năm chưởng sang phải sáu chưởng, tấn công về phía trước ba thế, đánh lui về phía sau bốn thức. thế công của chàng như điện chớp.

Tiếp theo đó, lại có mấy chiếc gậy của Cái Bang bị đánh rớt, chỉ trong nháy mắt đã có năm người rút lui.

- Hãy dừng tay lại.

Kính Nghiêu thấy Bát Kiệt của bốn bang địch không nổi Âu Dương Siêu, nếu đấu tiếp thế nào cũng có người bị đổ máu hoặc chết chóc chứ không sai, cho nên y nhảy lại chống đỡ chưởng của Âu Dương Siêu, mồm thì quát lớn như trên.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu nhảy vào tùm tùm cười và hỏi:

- Chẳng hay bang chủ, mặt lúc đỏ lúc nhợt, là tại sao?

- Chú em, chúng ta là hai nhà không nên gây gỗ với nhau.

Âu Dương Siêu vẫn bướng. hỏi lại:

- Tại sao?

- Chúng ta không có ân oán gì với nhau cả, hà tất phải mang phiền phức vào người như thế - Bang chủ bảo mỗi tự mang phiền phức vào người ư?

- Cả hai bên đều không nên như thế hết.

- Hà hà ...

Âu Dương Siêu cười như điên như cuồng mấy tiếng. rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Bang chủ, mỗ hỏi bang chủ câu này. Vừa rồi lúc Bát Kiệt quý thủ hạ, mới liên tay tấn công mỗ, tại sao bang chủ lại không ra mặt ngăn cản ngay. Nếu mỗ không may, hay là người khác địch không nổi mà bị giết chết dưới tám cây gậy trúc thì sao?
- Chỉ vì đôi bên ăn nói quá khích một chút và ra tay lại nhanh vô cùng.
- Hừ! Ăn nói quá khích. Ra tay nhanh vô cùng. Tại sao đến khi Bát Kiệt bị hại rồi ...
- Bạn nhỏ định nói Thư mỗ có ý gì thế?
- Đứa trẻ lên ba cũng biết ý định của bang chủ rồi, khỏi cần phải hỏi như thế làm chi, Bang chủ mới ra mặt ngăn cản. Như vậy không cần nói rõ cũng biết bang chủ định tâm như thế nào rồi.
- Âu Dương Siêu, người coi thường Thanh Sam Tú Sĩ này quá.
- Thưa bang chủ, xin bang chủ cũng chớ coi thường Âu Dương Siêu tôi.

Cái Bang oai trấn thiên hạ, người trong võ lâm ít ai dám gây thù oán với đại môn phái này. Kính Nghiêu ở trên giang hồ rất có oai nghi, nói một lời nặng như chày cái đỉnh, các nhân vật của Hắc, Bạch hai đạo đều tôn trọng y như là một lão tiền bối vậy. Đừng nói là y chưa bao giờ bị ai dám cãi lại nửa lời, ngay cả bạn của y cũng chưa bao giờ bị ai dám uly hiếp như thế.

Kính Nghiêu tức giận quá hóa cười. Tiếng cười như tiếng hạc kêu ở lưng chừng trời vậy.

Âu Dương Siêu trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:

- Bang chủ kêu như thế là để gọi người hay là định rõ đá làm cho hổ hoảng sợ chăng?
- Không phải thế.

Kính Nghiêu cười xong, trả lời như vậy, rồi thao thao bất tuyệt nói tiếp:

- Chú em, Cái Bang do tay Thư mỗ điều khiển vẫn tự tin không bao giờ đi sai một bước nào hết. Không nói dối gì chú em, đã có người đến gây hận và chế giễu mỗ bảo chú em mới là người thứ nhất trên thiên hạ mà mỗ cũng không thềm đếm xỉa tới.
- Nếu vậy ngày hôm nay tha hồ đủ thì giờ để bang chủ dứt khoát.
- Không, không có gì là dứt khoát cả.

Kính Nghiêu trả lời như vậy, rồi vẻ mặt rất rầu rĩ, và cảm khái nói tiếp:

- Mỗ tự biết hiện giờ chú em đang nóng lòng sốt ruột, người hay cáu kỉnh, vì nể mặt tình giao hảo xưa kia với Thần Kiếm Trấn Bát Bang, Thư mỗ coi chuyện ngày hôm nay như là xong rồi.
- Việc của gia phụ đến bây giờ vẫn chưa biết ai phải ai trái, nên tại hạ vẫn còn thắc mắc không hiểu.
- Thế ra chú em còn nghi ngờ cả sự giao hảo giữa mỗ với cha của chú hay sao?
- Người trên giang hồ đa số là xảo trá, lòng người hiểm ác nhưng bây giờ Âu Dương Siêu này không phải là Âu Dương Siêu lúc mới ra đời như trước nữa.
- Chả lẽ chú em bị ai xúc xiểm, và họ đã dèm pha gì đến bốn bang, phải không?
- Việc này ...
- Không sao, chú cứ nói rõ đi.
- Chưa tới lúc.
- Tại sao lại chưa tới lúc?
- Rồi thế nào cũng có một ngày bang chủ sẽ biết rõ.
- Được, có thức đêm mới biết đêm dài, có ở với nhau lâu ngày mới biết rõ lòng người.

Quả đất tròn, thế nào cũng có ngày gặp nhau. Được, câu chuyện ngày hôm nay mỗ đã biết phần nào rồi.

- Bang chủ muốn gì cũng được, hiện giờ tại hạ đang còn ở đây.
- Chú khinh Cái Bang không có người hay sao?

Kính Nghiêu chưa kịp trả lời Hắc Bạch Nhị Đồng của Cái Bang cùng nhảy ra trả lời như trên và đã tấn công tới tấp liền.

Âu Dương Siêu đang mãi cãi vả với Kính Nghiêu không ngờ lại có người xông lại tấn công lén như thế chàng chưa kịp nhìn kỹ mặt Nhị Đồng đã thấy hai luồng có mệnh tấn công át tới, hoảng sợ vô cùng, vội lui về phía sau tránh né.

Dù chàng nhanh đến đâu, nhưng vì sự xảy ra đột ngột, trong lúc Song Đồng tức giận nên ra tay nhanh như gió, chỉ nghe thấy một tiếng kêu soạt áo của chàng đã bị mảnh trúc tay của Bạch Đồng rạch rách một đường áo dài hơn trúc.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, vỗ tay một cái, không mắng chửi Nhị Đồng trái lại, lại quát bảo Kính Nghiêu rằng:

- Có phải đánh lén, giết hại ngầm là lệ luật của Cùng Gia Bang đấy không?

Hắc Bạch Nhị Đồng thấy thế công đó đánh rách được áo địch, chúng không trì hoãn gì hết, xông lại tấn công tiếp.

- Tiểu tử ngươi cũng vô lý.

Âu Dương Siêu bị đánh rách áo đã tức giận khôn tả, bây giờ còn thấy hai kẻ địch xông lại tấn công tiếp, liền giơ hữu chưởng ra quét ngang và tả chưởng thì đẩy mạnh ra một cái.

Kính Nghiêu thấy vậy liền quát lớn:

- Tiểu Hắc, Tiểu Bạch có ngừng tay lại không?

Nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe kêu bùng một tiếng. Tiếp theo đó có tiếng kêu ối chà và hai tiếng thét lớn, Nhị Đồng đã bị chưởng lực của Âu Dương Siêu đánh bay ra ngoài xa hơn trượng.

Kính Nghiêu thấy vậy. vội kêu la:

- Nguy tai!

Rồi ông ta vội nhảy lại tay trái chộp Hắc Đồng. Tay phải bắt Bạch Đồng ra tay nhanh khôn tả, đủ thấy võ công của ông ta cao tuyệt như thế. Âu Dương Siêu thấy thế cũng phải khen ngợi thầm.

Kính Nghiêu thấy Nhị Đồng mặt nhợt nhạt, mép rỉ máu tươi, ông ta vẫn oai phong lẫm lẫm nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Âu Dương Siêu lần này lão chịu nhịn đấy, thôi đi.

Nói xong ông ta quay đầu lại ra hiệu cho Bát Kiệt rồi cả chín người quay mình đi luôn.

6. Thụ Khí Hoàn Huyết

Cái Môn Bát Kiệt tức giận khôn tả, hình như họ chỉ muốn hy sinh tánh mạng để về đạo vậy.

Kính Nghiêu mỗi tay chộp một thằng nhỏ cứng của mình, thấy mồm chúng rỉ máu tươi ra biết thương thế khá nặng, lại thêm trông thấy Bát Kiệt người nào cũng phẫn uất, ông ta càng mủi lòng vô cùng, nước mắt sắp nhỏ ròng xuống liền nghiêng răng mím môi dậm chân một cái và nói tiếp:

- Còn đứng đấy làm gì.

Bát Kiệt đồng thanh nói:

- Thưa bang chủ ...

Kính Nghiêu không đợi chúng nói dứt, đã ngẩng mặt lên trời đáp:

- Đi!

Bát Kiệt đưa mắt nhìn nhau rồi hậm hực nhìn Âu Dương Siêu một cái, rồi mới đi xuống núi.

Trước khi đi Kính Nghiêu còn gượng cười lớn tiếng đáp:

- Chú em câu chuyện ngày hôm nay coi như không có vậy, sau này có gặp nhau chúng ta sẽ thông cảm nhau hơn.

Âu Dương Siêu thấy ông ta gượng cười như vậy đủ biết lòng ông ta đau đớn như thế nào và mình cũng hơi thái quá.

Sau chàng thấy Hắc Bạch Nhị Đồng mồm cứ rỉ máu tươi hoài, ngượng nghịu vô cùng.

Kính Nghiêu quay mình đi nhưng không giữ thành công ra, đi được mấy bước ông ta quay đầu lại, thấy Âu Dương Siêu còn đứng ngăn người ra, ông ta liền quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Chú em, dù sao tôi cũng phải nói cho chú em biết hễ tin hay không thì tùy ở nơi chú.

Âu Dương Siêu ngẩng nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Kính Nghiêu rồi mỉm cười đáp:

- Bang chủ cứ nói đi.

- Có hai việc tất cả.

- Hai việc gì thế?

- Việc thứ nhất, Giang Mẫn đi cùng với chú đã bị người bắt cóc đi rồi.

- Ủa! Có thật không?

- Tôi đã nói rồi, tin hay không là tùy ở nơi chú.

-Ồ, xin hỏi bang chủ, việc thứ hai là việc gì thế?

- Mê Tiên Cốc đã có chuyện xảy ra.

- Bang chủ nói Mê Tiên Cốc ư?

- Phải, Mê Tiên Cốc.

Hai việc đó đối với Âu Dương Siêu đều là đại sự cả, tất nhiên chàng phải kinh hoảng vô cùng, mặt thất sắc, chàng vội tiến lên một bước giậm dõ hỏi tiếp:

- Chả hay lão tiên bối có biết rõ nguyên nhân ra sao không?

- Việc này xin thứ lỗi lão không biết rõ.

- Thế chính mắt lão tiên bối trông thấy, hay là ...

- Chính bang chúng của lão cho hay, cho nên lão chưa dám đích xác.

- Thừa tiên bối ...

- Chúng ta sẽ tái kiến.

Kính Nghiêu vừa nói xong câu đó đã xách Hắc Bạch Nhị Đồng đi luôn, chỉ thoáng cái mất dạng liền.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu đi khỏi rồi, trong lòng bồn chồn vô cùng, và hình như đã mất mát cái gì vậy, chàng liền nghĩ thầm.

“Sao Mê Tiên cốc lại xảy ra chuyện được, ta đã xếp đặt mười tay cao thủ của Ngũ Kỳ Minh ở đó, vợ chồng cam điểu và còn Mê Tiên Trận bày bằng hoa và cây với môn thổi sáo dẫn Phụng của Lăng Giao Cơ thì sao lại giữ không nổi sơn cốc ấy? Chi bằng bây giờ ta hãy đi dò thăm tin tức của Mẫn hiền muội trước”.

Chàng quyết định như vậy, vội tiến về phía Giang Mẫn các người vừa đi hồi nãy mà tìm kiếm.

Mặt trời đã lặn về phía Tây, chàng đã đi tìm khắp cả khoảng núi Hoàng Sơn mà không thấy một bóng người, chàng hoảng hốt sức và bụng bảo dạ rằng:

“Nhân vật của các nơi tới Hoàng Sơn đã không được trông thấy ta giải quyết mối thù của bảy đại môn phái, thì họ cũng chẳng phải ở lại làm chi, tất nhiên là họ bỏ đi rồi, nhưng còn sự biến hóa Thiên Đô Phong đó là một vụ bí mật rất lớn của võ lâm, tại sao không có một người nào ở lại tìm kiếm nguyên nhân?”.

Chàng suy nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được vấn đề ấy.

Chàng lại tiếp tục vượt qua khe núi và suối, vượt hết đỉnh núi này sang đỉnh núi khác.

Đột nhiên chàng thấy trong bụi cây có một bóng người to lớn, thoáng cái đã mất dạng.

Khi nào chàng chịu bỏ qua, chàng vội đuổi theo người đó tức thì.

Nhưng trời tối om cách nhau lại xa, chờ khi chàng đuổi tới thì không thấy một bóng người nào hết mà vết tích cũng không có nốt, chàng nhận thấy khinh công của người đó cao siêu khôn tả, nên chàng tự nhủ lòng rằng:

“Hổ thẹn thật”.

Chàng đang định đi tìm kiếm thì bỗng có tiếng rên rĩ theo gió vọng tới. Chàng lắng tai nghe, giầy lát mới hay tiếng rên đó nổi lên ở phía bên trái, chỗ cách mình không xa. Chàng đã nhận đích phương hướng rồi, liền rón rén đi tới gần. Nhưng lạ thật, đi tới nơi lại không thấy một bóng người nào hết. Chàng tìm kiếm một hồi vẫn không thấy gì cả, liền đứng trên một tảng đá và lớn tiếng kêu gọi mấy tiếng:

- Ai rên rĩ thế? Ai đang kêu la thế?

Chàng lại nghe thấy tiếng rên rĩ thốt ra ở dưới chân, không còn do dự gì nữa, vội nhảy ngay xuống tảng đá đó tìm kiếm.

Chàng thấy sau tảng đá đó có một cái hang nhỏ, tiếng rên rĩ ở trong hang vọng ra, nhưng bên trong tối đen, chàng cố vận hết sức mắt ra nhìn thì thấy một người nằm ngang ở bên trong, chàng không do dự gì cả, cúi đầu chui vào trong hang lõi người đó ra.

Ngờ đâu chàng lại nắm phải chỗ đau của người đó, y liền kêu ối chà một tiếng rất thảm thiết, chàng giật mình kinh hãi lui về phía sau bảy tám trượng. Lúc ấy, chàng mới biết cái bóng đen đó tuy là người thật nhưng đã cụt chân, cụt tay chỉ còn lại khúc thân mình tròn trùng trọc máu dính đầy người, trông không khác gì một khúc cây dính đầy máu vậy.

Một lúc sau, Âu Dương Siêu mới định thần cúi đầu xuống nhìn mặt người nọ, rồi giật mình kinh hãi kêu ủa một tiếng. Chàng không tin mắt của mình, với giọng run cầm cập hỏi:

- Là ... là Thạch lão tiên bối đây à?

Thì ra người bị chặt cụt chân tay đó chính là Thiên Thủ Đại Thánh Thần Thâu Thạch Bất Phàm, lúc này Thạch Bất Phàm làm sao mà trả lời chàng được, một người bị chặt chân tay thì làm sao mà sống nổi, nếu Bất Phàm công lực không cao siêu thì ông ta đã chết từ lâu rồi.

Âu Dương Siêu thấy vậy, chân tay cuống quýt, tuy chàng với Bất Phàm không thân cho lắm, nhưng khi ở Thiên Tâm Trang cũng được ông ta giúp đỡ cho, hơn nữa địa vị của Bất Phàm trong võ lâm cao cả như vậy, nay đột nhiên xảy ra sự ngộ biến, chắc câu chuyện này không phải giản dị đâu, huống hồ thấy ông ta đi với Bằng Dung các người, bây giờ ông ta bị giết thảm khốc như vậy, chắc việc này thế nào cũng có liên can tới Giang Mẫn.

Nghĩ tới đó chàng vội điểm mấy nơi đại huyệt cho Bất Phàm để ông ta được tụ chân khí vào bụng, rồi bắt chắp người ông ta dính đầy máu me và bùn, chàng liền cúi đầu xuống, thổi hơi vào mồm của ông ta.

Đó là Âu Dương Siêu dùng toàn bộ công lực của mình để dồn sang cho Bất Phàm hàng nửa tiếng đồng hồ, lối tiếp khí như thế này còn khổ sở và khó khăn hơn cách vận công cứu chữa nhiều, cách cứu chữa của Âu Dương Siêu là Thụ Khí Hoàn Huyết rất hiếm có, vì người bị trọng thương không có chút hơi sức nào thì làm sao mà vận công lực để tiếp sức của chàng được. Đồng thời cách cấp cứu như thế này rất hao tổn tinh thần.

Được Âu Dương Siêu Thụ Khí Hoàn Huyết cho, Bất Phàm đã mở mắt ra nhìn được rồi, nhưng công lực đã mất hết nên y không trông thấy rõ Âu Dương Siêu vì vậy ông ta cũng chưa chịu nói.

Một lát sau, Âu Dương Siêu lau chùi vết thương và đất dính trên mặt ông ta, rồi dí sát vào mặt ông ta và nói:

- Lão tiền bối, tôi là Âu Dương Siêu đây, ai giết hại lão tiền bối thế. Có việc gì mau nói đi. để tôi trả thù cho.

Bất Phàm chớp mắt đôi môi một hồi, rồi mỉm cười, nhưng lâu lâu mới gượng nói được rằng:

- Ủa, mơ ... ta nằm mơ?

- Lão tiền bối, không phải nằm mơ đâu, tôi là Âu Dương Siêu đây có việc gì xin cứ nói đi.

- Được được ... ba việc ...

- Việc thứ nhất là việc gì?

- Lão đạo sĩ ... chợt mắt ...

- Lão tiền bối nói lão đạo bá bá ở trong miếu Thổ Công tại Thiên Tâm trang ư?

- Phải ... chính y đấy ...

- Ông ta hại lão tiền bối ư? Ông ta chết đã lâu rồi mà?

- Không ... y ...

- Ông ta làm sao?

- Ông ta là ... là ...

- Là ân nhân của tiểu bối ư?

- Không phải ... ông ta là Thần Kiếm Trấn ... Bát Hoang ...

- Ủa ... ông ta là cha của tiểu bối, Thần Kiếm Trấn Bát Hoang ư?

Quả thật là một sự bí mật rất lớn mà Âu Dương Siêu không sao tưởng tượng ra được.

Cha con là thiên tính, nghĩ đến lúc cha già sắp chết, truyền võ công, thụ khí, chưởng pháp và kiếm thuật cho mình, chàng không sao nhận được, liền ứa nước mắt ra. Chàng nhất thời quên mất tính mạng của Nhất Phàm không còn sống được bao lâu nữa, lại hỏi tiếp:

- Thừa tiền bối, tại sao lúc ấy cha tiểu bối lại không muốn nhận tiểu bối?

- Bí mật ... Võ lâm bí ...

- Bí mật ư? Cha tiểu bối đã biết một vụ bí mật của võ lâm phải không?

- Phải ... ối chà!

Bất Phàm kêu được một tiếng, máu ở những chỗ cụt chân cụt tay lại chảy ra như suối, đau đớn đến nổi mặt mũi ông ta nhăn nhó không còn giống hình người nữa. Âu Dương Siêu thấy vậy mới biết thời gian không còn bao lâu nữa, vội hỏi tiếp:

- Vụ bí mật đó là gì thế?

- Cửu phái ... nhất bang ...

- Cửu phái nhất bang cũng có ở trong ấy à?

- Phải ...

Bất Phàm trả lời được một câu, mồm lại ứa máu bầm ra, trông rất tội nghiệp. Âu Dương Siêu lại đỡ đầu ông ta lên, và rỉ tay hỏi tiếp:

- Thừa tiền bối, còn việc thứ hai là việc gì thế?

- Thiên Đô Phong ...

Bất Phàm nói được ba chữ đó đã tốn rất nhiều hơn sức, y như ngọn đèn sắp cạn dầu đến nơi. Âu Dương Siêu không do dự gì cả, liền để một tay lên trước ngực ông ta, rồi hỏi tiếp:

- Ai đã đặt thuốc nổ trên núi Đô Phong? Lão tiền bối có biết không?

- Biết ... biết ...

- Người đó là ai thế?

Bỗng có tiếng kêu “veo ”, Âu Dương Siêu có biết người ném ám khí tới, tuy chàng đang nói chuyện với Bất Phàm nhưng tai mắt hãy còn thính lắm, chàng vội xoay người tránh né, mồm thì quát hỏi:

- Ai thế Nhưng chàng mới hỏi tới đó, Bất Phàm đã rú lên một tiếng thật lớn, người rung động một cái thật mạnh, rồi ngã lăn ra đất chết tốt. Âu Dương Siêu chạy lại xem, mới hay có một cành trúc dùng dao đeo nhọn, đã cắm sâu vào giữa ngực Bất Phàm. Chàng không kịp suy nghĩ, vội nhắm phía có cành trúc ném tới mà đuổi theo, mồm thì quát hỏi:

- Tiểu bối thủ đoạn ác độc thật, định giết người diệt khẩu phải không?

Nhưng chàng không thấy người trả lời. Tuy vậy, chàng vẫn không nản chí cứ tiếp đuổi theo về phía đó. Quả nhiên chàng mới đi được hơn ba mươi trượng, đã có một bóng đen đang cắm đầu ù té chạy.

Chàng vận khí hành công, vừa đuổi, vừa quát bảo:

- Người kia, tại sao không dám lộ mặt, có giỏi hãy ngừng chân lại đối địch với ta!

Nhưng cái bóng đen chạy ở phía trước hình như không nghe thấy tiếng nói của chàng vậy, cứ tiếp tục giở hết khinh công mà chạy tiếp. Âu Dương Siêu vừa đuổi theo, vừa nghĩ tiếp:

“Ta không tin là ta không đuổi kịp được người”.

Nghĩ đoạn, chàng nhấn hết tốc lực đuổi theo. Hai người một trước một sau, đi nhanh như gió, chạy dưới núi Hoàng Sơn, càng ngày hai người càng gần nhau, từ cách nhau ba mươi trượng đã rút ngắn chỉ còn độ hai mươi trượng thôi.

Càng đuổi Âu Dương Siêu càng tin tưởng thêm. Chàng đoán chắc chỉ độ một tiếng đồng hồ nữa là đuổi kịp. Vì thế, chàng không kêu gọi nữa, cứ cắm đầu cắm cổ đuổi theo thôi. Một lát sau, Âu Dương Siêu bỗng kêu “Nguy tai” thẳm. Thì ra phía đằng trước đã có một khu rừng. Chàng chỉ sợ đối phương chạy vào được trong rừng thì sẽ khó tìm kiếm thôi. Như vậy, bao nhiêu công lao đuổi theo từ nãy đến giờ sẽ mất hết.

Nghĩ tới đó, chàng nghiêng răng mím môi, giở hết hơi sức ra đuổi tiếp, nhanh như một con ngựa bay vậy. Chỉ trong nháy mắt đã đuổi tới gần đối phương rồi. Hai người chỉ còn cách nhau không đầy mười trượng, chàng liền quát lớn:

- Quân chuột nhắt, xem người còn chạy đi đâu nào?

Chàng vừa nói dứt lời, thì đã nghe thấy một tiếng kêu la thẳm khốc, người đang chạy ở phía đằng trước đã ngã lăn ra đất, máu tươi túa ra như một mũi tên, và chỉ dấy dựa mấy cái là đã nằm yên ngay.

Âu Dương Siêu cả kinh, vội chạy lại xem, mới hay người nọ là một đại hán trung niên, trước ngực đã bị một khúc tre vót nhọn cắm sâu vào bả tấc, máu ở vết thương vẫn còn tiếp tục phun ra, và đã nằm thẳng cẳng chết tươi rồi.

Người dùng phi tiêu trúc tấn công lén đó thế nào cũng ẩn núp trong rừng. Chàng tức giận khôn tả, không còn quản ngại gì nguy hiểm vội xông vào trong rừng ngay.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy sương mù phủ kín, và không sao trông thấy rõ bóng người được, riêng có một phía sương mù hơi mỏng, hình như có người đi về phía đó, sương mù đã bị đẩy giãn ra, nên nơi đó sương mù mới mỏng hơn nơi khác là thế. Chàng đã nhận định đối phương thế nào cũng chạy về phía đó rồi, nhưng chỗ đó lại là đường xuống núi, sườn núi dốc khôn tả. Tuy vậy, chàng vẫn tiếp tục đuổi theo như thường.

Đuổi được hồi lâu, chàng đã nghe thấy phía trước có tiếng gió thổi và khinh công của người này cũng không kém gì người hồi nãy. Chàng liền nghĩ thầm:

“Lạ thật! Những tay cao thủ có võ công cao siêu như thế này, sao lại có hành động lén lút như vậy! Thế là nghĩa lý gì?”.

Chàng vừa nghĩ, vừa tiếp tục đuổi theo, và chỉ còn cách bóng đen kia chừng ba mươi trượng thôi. Chàng đã thấy đằng trước là một cánh đồng bằng, không có rừng núi gì nữa.

Chàng mới yên chí, nghĩ tiếp:

“Lần này, nhất định ta không để cho có sự không may mắn xảy ra như hồi nãy nữa ”.

Không ngờ chàng chưa nghĩ dứt, thì cái bóng đen cũng lại kêu “ó chà” một tiếng, từ trên cao rớt xuống dưới ruộng, và không sao cử động được nữa.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, vội phi thân xuống, cúi đầu xem thì thấy người này cũng là một đại hán trung niên, mồm thở một đồng máu bầm, tanh hôi vô cùng, hai mắt lồi ra, mặt đen sì, người nhắc, cả chân tay cũng đen nốt, chàng đoán chắc y đã trúng phải một thứ thuốc độc rất lợi hại. Chàng càng thắc mắc thêm, đứng ngẩn người ra ở bên bờ ruộng mà nhìn trời.

Bỗng có tiếng cười nhạt ở chỗ cách đó không xa vọng tới.

7. Nghi Nghi Hoặc Hoặc

Tiếng cười nhạt ấy vọng tới một cách quá đột ngột, Âu Dương Siêu vội phi thân về phía đó tức thì.

Nhưng khi chàng nhảy tới nơi thì không có hình bóng một người nào hết, liền bụng bảo dạ rằng:

“Chẳng lẽ trên thế gian này lại có ma chăng? Ta đã gặp ma rồi ư?”.

Nghĩ đến ma, chàng rung mình kinh hãi, nhưng dù sao chàng cũng là người có công lực rất cao, có khi nào chàng lại sợ những con ma vô hình như thế?

Nghĩ tới đó, chàng cũng phải phì cười, và đoán chắc không có ma quỷ gì hết. Tiếng cười đó thế nào cũng là tiếng cười của một người bằng xương bằng thịt chứ không sai.

Chàng lại đoán chắc:

”Người này thế nào cũng là người đã giết chết Thạch Bất Phàm, vì sợ Thạch Bất Phàm nói ra, nên y mới phải người đột nhiên hạ độc thủ để diệt khẩu, rồi lại sợ người giết hại Bất Phàm thổ lộ sự thật, nên y đã sai người hoặc giả chính là y đã theo dõi người nọ. Sau thấy người ấy bị Âu Dương Siêu đuổi theo, y mới sai người khác, hoặc giả cũng lại chính là y đã hạ độc thủ giết chết người nọ. Trước khi sai người thứ hai này hạ thủ giết chết người thứ nhất, y đã cho người thứ hai này uống một thứ thuốc độc rất lợi hại.

Trong lúc người đó vận công lực thì thuốc độc sẽ làm nguy giết chết hần liền, như vậy mới khỏi có hậu họa, âm mưu độc kế này quả thật lợi hại vô cùng”.

Nghĩ xong, Âu Dương Siêu cứ như thế mà tiến thẳng về phía trước.

Bỗng phía trước, nơi xa xa, lù lù xuất hiện một ngôi miếu, và một bóng đen đang đứng trên bờ tường. Chàng nhìn qua đại diện của miếu Long Vương, nhưng chỉ thấy đèn đuốc sáng choang thôi chứ không thấy một bóng người nào cả yên lặng như tờ. Đại hán gầy và cao đứng ở trên bờ tường khẽ hỏi chàng rằng:

- Thưa tiền bối, điện thứ nhất là Tục Anh sảnh, điện thứ nhì là Nhị Sự sảnh của đàn chủ, điện thứ ba là chỗ Luyện võ sảnh của anh em.

Âu Dương Siêu không cần biết sảnh gì lẫn sảnh gì, chàng nhảy xuống bên dưới hạ chân lên trên một bậc đá, nhưng chàng thấy bậc đá bên phía phải có một người của Thiên Ma Giáo đang đứng tựa cái cột chạm rồng, hình như y đứng đó canh gác, nhưng lại ngủ say.

Lúc bấy giờ bốn người đại hán đã cùng nhảy xuống dưới bậc đá rồi, người gầy và cao quát bảo người đứng cột chạm rồng rằng:

- Hạ Tam, người chết rồi hay sao, nếu đàn chủ biết người canh gác mà ngủ gật thế này thì người sẽ bị lột da chứ không sai.

Không ngờ người đó gọi luôn ba tiếng mà Hạ Tam vẫn đứng yên như thường. Âu Dương Siêu thấy vậy, vội chạy lại cúi đầu nhìn kỹ mới biết tên Hạ Tam này đã tắt thở từ lâu rồi. Chàng xem xong, liền giơ tay ra hiệu, bảo đại hán kia đừng gọi nữa và nói:

- Y đã bị người ta điểm vào tử huyệt, thôi các người hãy theo mõ vào đây.

Nói xong, chàng không đợi chờ bốn người đó có phản ứng gì hết đã vội phi thân vào trong đại sảnh thứ nhất ngay.

Trên đại sảnh, xác của người trong Thiên Ma Giáo nằm ngổn ngang, người nào người nấy mặt đều tím bầm mồm rỉ máu tươi, trong sảnh vẫn còn mấy mâm cơm, thức ăn và tước còn nguyên, hình như bọn người này đã bị trúng độc hết thì phải, mùi tanh hôi xông lên mũi khiến năm người đều buồn nôn buồn mửa.

Âu Dương Siêu thấy những người bị trúng độc này mình mẩy thâm tím và có mùi tanh hôi bốc lên, không khác gì cái chết của người thứ hai đã bị mình đuổi theo trên Hoàng Sơn, nên chàng bụng bảo dạ rằng:

“Đúng người đó giết hại những người này rồi, chứ không còn ai vào đây nữa”.

Chàng nghĩ như vậy rồi giơ tay chỉ một người trúng độc mà hỏi các đại hán kia rằng:

- Người này có phải là Tiểu Bạch Long Trần Vô Hưng, phân đàn chủ của các người không?

Bốn người nọ lần lượt xem từng xác một rồi chúng ngạc nhiên đáp:

- Thừa tiền bối, trong những người này không có đàn chủ của bốn đàn.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng hỏi tiếp:

- Các người đã xem kỹ chưa?

- Vâng, anh em tiểu bối đã nhìn kỹ rồi, hướng hồ Trần đàn chủ xưa nay vẫn mặc áo trắng, nên mới được người ta ban cho biệt hiệu Tiểu Bạch Long là thế.

- Ô, ra thế đấy, thế công lực của y ra sao?

- Vấn đề này ...

- Được các người cứ nói đi không sao mà.

- Võ công của ông ta rất cao siêu, một trăm anh em tiểu nhân cũng địch không nổi nghĩa là gấp trăm anh em tiểu bối.

- Mỗ không phải bảo các người ví y với các người đâu.

- Công lực của ông ta tương đương ... với Tam Đẳng chấp sự của Ngoài Ngũ đường của tông giáo.

Âu Dương Siêu nghe thấy chúng nói như vậy, mới biết võ công của Tiểu Bạch Long rất tầm thường, nhưng chàng đoán chắc thủ phạm là một tay cao siêu hơn nhiều. Bỗng trước mắt chàng vừa xuất hiện thêm một số trang sức, chàng nghĩ thầm:

“Lạ thật, sao đồ trang sức của nàng có ở đây mà lại không thấy hình bóng của nàng, thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ Thư Kính Nghiêu nói Giang Mẫn bị bắt là thật chẳng? Cứ xem thủ đoạn của người nọ ác độc như thế nếu quả thật Giang Mẫn bị bắt thì nàng không sao sống còn đâu?”.

Chàng càng nghĩ càng thấy điều chẳng lành, liền nghiêng răng kêu “cầm cộ” rồi dậm chân một cái và hỏi tiếp:

- Những người thường tới phân đàn này là những hạng người nào thế?

Còn ba đại hán kia thấy bọn của y bị Âu Dương Siêu túm chặt, mồ hôi lạnh của chúng toát ra, có vẻ hoảng sợ hết sức và mồm áp úng đáp:

- Thừa tiền bối, đầu mục anh em tiểu nhân nói không sai chút nào, quả thật không có một cô nương nào họ Giang tên Mẫn cả.

- Ta hỏi các ngươi, ngày thường có những người giang hồ nào lai vãng đây không?

- Phân đàn chủ chúng tôi không phải là người định giương doanh lập trạm, ông ta chỉ phụ trách việc thu những tiền thuế của dân cư ở đây, trông nom số anh em của phân đàn này, nên ông ta ít khi lai vãng với các nhân vật giang hồ. Ngoài ra, ông ta có dạy võ cho những người qui giáo thôi.

Âu Dương Siêu thấy vẻ mặt của chúng rất thật thà, mới biết chúng không ngoa liền buông tay đại hán gầy và cao ra quát:

- Người trong phân đàn này có tất cả bao nhiêu? Còn những người khác đi đâu cả?

Đại hán gầy cao sợ hãi đáp:

- Phân đàn có tất cả hai mươi người, ngoài bốn anh em chúng tôi ra, còn thì chết hết.

- Còn Tiểu Bạch Long đâu?

- Đàn chủ ... chỉ thiếu có một mình đàn chủ thôi.

- Y đi đâu các người có biết không?

Ba đại hán kia bỗng cau mày lại nghĩ ngợi rồi đáp:

- Có lẽ đàn chủ chuồn theo lối này thì phải.

Một người trong bọn chúng bỗng lắc đầu xen lời nói:

- Không có lẽ, con đường ấy đã mười năm nay không ai đi qua rồi, khi nào đàn chủ lại.... Âu Dương Siêu vội quát hỏi tiếp:

- Con đường ấy ở đâu?

Đại hán gầy và cao đáp:

- Là một con đường hầm.

- Đường hầm nào? Ở đâu? Mau đưa ta đi ngay.

- Thừa tiền bối, đó chỉ là sự ước đoán của anh em tiểu nhân đó thôi, vì con đường hầm của Long Vương miếu này đã mười năm nay không ai dám đi lại rồi.

- Thế sao các người lại biết có con đường hầm ấy?

- Trước khi phân đàn chủ chưa lập trại ở đây, đã có mấy tên giặc cỏ lấy nơi đây làm sơn trại, sợ quan binh bắt, nên chúng đào sẵn một con đường hầm.

- Thôi các ngươi đừng nói lời thôi nữa.

- Dạ, sau rồi bọn giặc cỏ ấy bị Âu Dương Đôn đại hiệp giết sạch.

- Ủa có thật không?

- Vâng, sau nghe nói ở đường hầm thường thường có ma nên không ai dám vào.

- Các ngươi đưa ta đi.

Bốn tên nọ đưa mắt nhìn nhau, rồi lẳng lặng đi ra khỏi đại sảnh ấy, quẹo sang một cửa ngách ở trong sân.

Ngoài cửa ngách ấy là một các vườn hoa nho nhỏ, giữa vườn có một cái đình, bốn đại hán vừa bước lên bậc đá của cái đình nghỉ mát ấy, đã đồng thanh kinh hãi kêu la:

- Ối chà!

Âu Dương Siêu ới ở phía sau, nghe tiếng kêu la của chúng vội tiến lên hỏi:

- Cái gì thế?

Đại hán gầy cao tỏ vẻ hoảng sợ đáp:

- Thừa tiền bối, quả nhiên có người đã vào qua đường hầm này rồi.
- Sao các người biết?

Nơi vào cửa hầm xưa nay vẫn có một cái bàn thờ đá che lấp nhưng bây giờ bàn thờ đã bị vứt sang một bên.

Lúc này Âu Dương Siêu đã trông thấy một miếng đá vuông và mỏng, vứt ở bên, nơi giữa đình có lộ ra hai cái hố tối om, chàng liền chỉ tay vào hai cái hố đó và hỏi:

- Đây có phải là cửa vào đường hầm không?
- Vâng.
- Ai đi theo ta vào trong hầm?
- Dạ ... dạ ... dạ ...
- Không bằng lòng? Hay là không dám?
- Công lực của anh em tiểu bối quả thật ... quả thật ...

Âu Dương Siêu thấy chúng sợ hãi một cách đáng thương như vậy, cũng không bắt ép chúng nữa, nhưng chàng lại nói tiếp:

- Ta xuống một mình vậy, nhưng trước khi ta quay trở lên, các người không được rời nơi đây một bước, cứ đứng nơi đây canh gác cho ta.

Bốn người nọ như được ân xá, liền vâng vâng, dạ dạ.

Âu Dương Siêu lại nói tiếp:

- Khi trời sáng tỏ, nếu ta chưa quay trở lên thì các người muốn đi đâu thì đi.

Nói xong, chàng vội quay trở lại Luyện võ sảnh, lấy một ngọn đèn dầu, rồi thung thủng đi xuống dưới hầm.

Thoạt lên, chàng thấy lối đi rất chật hẹp và dốc xuống, trên mặt đất ẩm thấp có mùi hôi mốc xông lên, rêu mọc ở trên mặt đất trơn, nhưng càng trông thấy có nhiều dấu chân, hình như có người mới đi qua không lâu, vì đường hầm ấy vừa chật hẹp vừa thấp nên Âu Dương Siêu không sao giữ khinh công ra được, đành phải rảo bước đi lục soát thôi.

Con đường hầm ấy thẳng tuột không cong queo và cũng không có đường ngách, đi được nửa tiếng đồng hồ, chàng lại thấy con đường dốc lên dần và dưới mặt đất đầy những bùn lầy.

Một lát sau, chàng đã đi đến chỗ tận cùng và lên tới bên trên. Chàng trông thấy trăng sao, liền thổi tắt đèn, lấy Phích Độc Truy Hồn Kỳ ra, chàng đoán chắc thể nào cũng có một trận đấu kịch liệt, hoặc người mai phục ở lối lên, mình không đề phòng trước sẽ bị đối phương đánh lén ngay.

Chàng thuận tay ném cái đèn luôn ra bên ngoài một cái kêu “cng” một tiếng, chàng đợi chờ xem có phản ứng gì không, nhưng không có gì hết, chàng liền tung mình nhảy lên, khi sắp ra tới ngoài cửa hang chàng đã múa cờ để bảo vệ lấy đầu và mặt.

Lúc chàng hạ chân xuống đứng yên đưa mắt lên nhìn bốn phía chung quanh, không thấy một bóng người nào hết, mới biết mình vừa hồi hộp hão một phen, chàng định thần nhìn kỹ mới hay chỗ cửa hang là một cái giếng khô ở đầu thị trấn mà lúc nãy đã đi qua.

Đột nhiên chàng nghĩ hồi nãy tiếng cười nhạt chính ở nơi đây vọng ra, chàng lại nghĩ đến đại hán bị mình theo dõi rồi trúng độc chết, chàng lại thung thủng đi tới chỗ đại hán nằm chết hồi nãy, nhưng khi chàng đi tới chỗ đó thì không thấy xác của người nọ nữa, chỉ còn lại một đồng máu tanh hôi vô cùng thôi, càng nghĩ càng tức giận, nhưng nhìn kỹ bốn chung quanh thì chỉ có bốn cánh đồng thôi. Chàng bỗng kêu một tiếng “nguy tai”, rồi người đi nhanh như sao sa quay trở về Tiên Cư trấn, chạy thẳng vào trong Long Vương miếu phân đàn của Thiên Ma Giáo và một mạch chạy thẳng vào trong đình, quả nhiên chàng đoán không sai, bốn tên đại hán thủ hạ của Thiên Ma Giáo mà chàng dẫn đi hồi nãy đã nằm chết ngổn ngang trong đình rồi, mặt người nào người nấy đều trông rùng rợn hết sức.

Phía trong chàng thấy thân xác của một bà cụ già đang nằm rên rỉ, hấp hối dưới đất.

Chàng gấp rút chạy lại bế lên toan đem ra bên ngoài cứu tỉnh. Nhưng một cụ già khác từ bên trong bước ra lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử không đi kiếm thầy lang chữa, mà lại đem bà cụ ấy ra ngoại ô làm chi.

- Có lẽ muốn bà già chết để tiện chôn cất.

- Hà hà ...

Mặc người đó nhạo báng chế giễu, Âu Dương Siêu ẵm bà cụ cầm đi đến một chỗ khuất gió liền đặt bà ta xuống, chàng dồn hết công lực vào hai tay để xoa bóp cho bà già, hình như bà già cảm bị nội thương rất nặng, tốn hàng tiếng đồng hồ chàng mới cứu cho bà ta hồi tỉnh, sắc mặt đỏ dần.

Âu Dương Siêu không dám dồn hết chân lực sang sợ bà ta chịu không nổi đành phải từ từ cứu chữa, rồi chàng rỉ tai khẽ gọi:

- Bà già cầm ... bà già cầm.

Bà già cầm từ từ mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm gối đầu vào lòng của Âu Dương Siêu bà ta cảm thấy rất kinh dị, hai mắt nhìn quanh một hồi.

Âu Dương Siêu lại khẽ nói tiếp:

- Tôi là Âu Dương Siêu đây, có việc gì bà cứ nói cho tôi biết đi, hiện giờ Mê Tiên cóc ra sao?

Bà già cầm đã tỉnh táo, máu cũng thôi chảy nữa, liền giơ hai tay lên dụi mắt rồi vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, mồm lắp bắp định nói, tay chỉ trở về mặt hậm hực.

Âu Dương Siêu không sao hiểu được bà ta nói ai, cứ trở mắt lên nhìn. Bà ta thấy mình ra hiệu mãi mà chàng không hay, liền giơ tay lên vỗ mạnh vào đầu một cái.

Âu Dương Siêu vội nắm lấy tay bà ta lắc đầu bảo bà ta không nên tự đánh như thế. Sau chàng nghĩ ra một kế vội nhặt viên đá đưa cho bà ta và nói:

- Bà đừng nóng nảy, hãy viết xuống đất cho tôi xem đi.

Nói xong, chàng lấy tay gạt phẳng lì trên mặt đất để cho bà già cầm viết.

Bà già cầm cầm hòn đá vẽ một hồi, rồi ném hòn đá đó đi, rồi dùng sức mạnh đâm vào ngực mấy cái, Âu Dương Siêu vội ngăn cản không cho bà ta đâm ngực và hỏi:

- Bà không biết chữ ư?

Bà già cầm rầu rĩ gạt đầu, ứa nước mắt ra trông rất tội nghiệp.

Hài người không biết làm cách nào để nói chuyện với nhau.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ tới nếu lúc này có ông già điếc ở đây có phải là tốt biết bao không? Nghĩ tới đó chàng bỗng lớn tiếng hỏi:

- Bà cụ, ông già thế đâu, hiện giờ ông ta ở đâu?

Thấy chàng hỏi như vậy, bà già cầm mừng rỡ vô cùng, quên cả vết thương vội đứng nhưng bà ta vừa đứng lên, lại ngồi phịch xuống, vết thương lại bị động, máu lại ra ...

Âu Dương Siêu đỡ bà ta và nói:

- Hãy khoan đã, việc gì mà bà vội vàng đến thế.

Bà già cầm cố nhịn đau cắn răng mím môi giơ tay lên trên mép, ra hiệu làm như có râu.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội hỏi:

- Có phải bà nói ông già điếc đấy không.

Bà già cầm gương cười một tiếng, hình như bà ta thấy Âu Dương Siêu đã biết mình nói gì, trông hớn hở, gạt đầu mấy cái, rồi chỉ tay vào sườn núi đằng xa, hai mắt nhìn thẳng vào mặt chàng, tỏ vẻ cầu khẩn.

Âu Dương Siêu nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra được trên sườn núi đó có gì nhưng thấy bà ta rầu rĩ, chàng lại hỏi:

- Có phải bà nói ông già điếc hiện đang ở trên sườn núi lửa không?

Ngờ đâu, bà già cầm hớn hở gạt đầu hoài.

Âu Dương Siêu mừng rỡ vô cùng, ngồi xổm xuống và bảo:

- Lại đây, bà nằm phục lên lưng tôi để tôi cõng bà cho.

Bà già cầm biết mình không thể nào đi được đành phải nằm phục lên lưng của Âu Dương Siêu để chàng cõng.

Thế là Âu Dương Siêu cõng bà già cầm lướt sang sườn núi bên kia, chỉ trong nháy mắt chàng đã cõng được bà ta tới nơi rồi.

Âu Dương Siêu ngẩng đầu lên nhìn lên phía trên liền giật mình kinh hãi, mồm bảo rằng:

- Nguy tai.

Thì ra chàng thấy con chim ưng xa bay lượn mà mãi mãi chưa thấy bay lên, vì những con chim ưng khi thấy người bị thương nặng là bay lượn ở trên đợi chờ, đến khi nào người đó chết hẳn chúng mới xà xuống cầu xé xác ăn, trái lại người chưa chết chúng không dám bay xuống như thế.

Âu Dương Siêu vừa lo Âu vừa hỏi bà già cầm rằng:

- Ông già điếc ở đâu?

Bà già cầm chỉ tay vào sườn núi ở bên phía sau đồi.

Âu Dương Siêu càng kinh hãi thêm vội phi thân vượt qua đỉnh đồi.

Khi chàng sang tới nơi thấy nơi đó có một ngôi mộ rất đồ sộ bia đá rất cao, lầu bia nguy nga, có cả tượng đá và ngựa đá nữa.

Bà già cầm bảo Âu Dương Siêu đặt mình xuống đất, rồi bà ta đi cà thọt tiến thẳng vào trong ngôi mộ to lớn ấy.

Âu Dương Siêu vội đi tới gần đỡ bà ta.

Quả nhiên hai người trông thấy một người nằm phục ở trên bàn thờ đá. Bà già cầm liền lên tiếng kêu ú a ú ó. Âu Dương Siêu liền lớn tiếng gọi:

- Ông già điếc ... ông già điếc ...

Nhưng hai người không thấy ông già điếc cử động gì cả.

Âu Dương Siêu lại gần khẽ đẩy ông ta một cái, ông ta ngã ngửa người ra chân tay đã cứng đờ, mới hay đã tắt thở từ lâu rồi.

Âu Dương Siêu lại biết trước ông già khó mà thoát khỏi tai ách, nên bây giờ chàng thấy ông ta chết cũng không lấy gì làm ngạc nhiên hết.

Riêng có bà già cầm thấy chồng bị chết chạy lại ôm lấy xác chồng khóc sụt sướt, bà ta không biết nói, tiếng khóc của bà ta nghe càng nào nùng thêm, khiến Âu Dương Siêu cũng phải ứa nước mắt ra.

Âu Dương Siêu biết lúc này dù có khuyên bà ta nín cũng không sao khuyên được, thà để cho bà ta khóc thỏa thích một hồi, như vậy đối với vết thương của bà ta lại còn có ích hơn. Vì khóc như thế mới giải được nỗi uất ức ở trong lòng.

Một lát sau, chàng thấy bà già cầm ngã lảo ra chết giắc, vội chạy lại kêu gọi:

- Bà già cầm ... bà già cầm ...

Chàng đang định cho tay vào linh huyết của bà ta để cứu cho thức tỉnh.

- Ngừng tay lại ... Ngừng tay ...

Một tiếng quát lớn kêu như sấm động. Tiếp theo đó có một luồng sức mạnh nhằm các yếu huyết của chàng tấn công tới. Chàng vội nhảy ra xa năm thước, giơ tay trái lên gạt tay của đối phương, mồm thì quát hỏi:

- Ai mà dám táo gan như thế?

- Lòng độc ác vô cùng, thủ đoạn cũng vậy. Tiểu tử, hãy coi thể công của ta.

Chàng quay lại nhai, liền thấy một bà già mặc áo váy đỏ, áo và váy lại rất lớn rộng, hình như xuyên lên chiếc gậy trúc vậy. Trong lúc bà ta quát tháo đã múa chưởng quét ngang tới công lực mạnh khôn tả.

Âu Dương Siêu biết bà ta hiểu lắm, nên không tiện chống đỡ vội nhảy ra ngoài xa bảy thước tránh né, rồi xua tay hỏi:

- Bà là ai, sao lại lỗ mãng như thế?

Bà cụ gầy gò đánh hụt chưởng đó, hình như ngạc nhiên vô cùng kêu ủa một tiếng, dùng giọng sang sảng như một chiếc thanh la vỡ, quát bảo:

- Tiểu tử giỏi thật, xem ngươi có còn chạy được không?

Nói xong, bà ta lại tấn công tiếp. Thể công ấy của bà ta như bài sơn đảo hải, quả thật kinh người.

Âu Dương Siêu tránh né lên tiếp như vậy, thật từ khi chàng ra đời đến giờ chưa hề khi nào lại chịu lép vế như thế này cả. Sở dĩ phải chịu tránh bà cụ như thế là vì không muốn hiểu lầm nhau, hơn nữa chàng không quen bà ta bao giờ, cũng không muốn ra tay đối địch.

Nhưng chàng thấy kinh phong của đối phương rất mạnh muốn tránh cũng không sao tránh được nữa, đành phải giả chưởng lên chống đỡ, mồm cũng quát hỏi:

- Bà định làm gì thế?

Bùng, một tiếng kêu thật lớn, hai người cùng lui về phía sau.

Chưởng lực của hai người làm cho những cành lá ở quanh đó rụng xuống như mưa.

Âu Dương Siêu lui về sau ba bước mà vẫn chưa đứng vững, còn bà lão gầy gò mặc áo đỏ loạng choạng lui về phía sau bảy bước mặt lộ vẻ kinh hoảng và giận dữ.

Chắc quý vị còn nhớ, công lực của Âu Dương Siêu là hưởng thừa toàn bộ của Vô Lâm Tam Tuyệt, nội công của chàng bằng người tu luyện hơn trăm năm, lại thêm Âu Dương Đơn hỷ sinh tính mạng truyền công lực sang cho nữa, như vậy người trong võ lâm còn ai địch lại nổi chàng. Nhưng lúc này, mục đích của chàng chỉ muốn tránh né và không có ý đả thương đối phương, nên oai lực của chàng tất chỉ có hạn thôi. Tuy vậy, chưởng lực chàng vẫn đẩy lui được bà già áo đỏ được bảy bước như thế.

Chàng vừa lui xong, lại tiến lên một bước, lớn tiếng hỏi:

- Lão thái thái này, sao không hỏi nếp tẻ gì hết đã ra tay tấn công một cách ác độc như vậy. Nếu là người khác, có phải ...

Không ngờ, bà cụ không chờ chàng nói dứt, đã chỉ tay vào xác của ông già điếc, và bà già cầm nắm chết ở đó, mà quát tháo:

- Già này ra tay ác độc ư? Hai người này lớn tuổi như thế, lại bị thương nặng mà ngươi còn không buông tha cho họ.

Âu Dương Siêu nghe thấy bà ta nói như thế, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng như khóc giở miếng giở, lắc đầu hỏi lại:

- Thế bà đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện chưa?

- Già chả cần phải biết rõ đầu đuôi câu chuyện gì cả, đích mắt già đã trông thấy rồi, còn làm sao được.

- Hai người này là người đi cùng với tại hạ.

- Hừ. Già này đã lâu không đi vào Trung Nguyên, nghe nói trong võ lâm đã biến đổi rất lớn. Người cùng môn phái với nhau mà còn hạ độc thủ giết hại lẫn nhau. Thật là ...

Nói tới đó, bà ta có vẻ tức giận khôn tả, lại múa song chưởng lên tấn công Âu Dương Siêu tiếp.

Âu Dương Siêu bực mình, quát lớn:

- Bà là ai? Lai lịch như thế nào? Định tâm quấy phá tại hạ phải không?

Nói xong, chàng đã thấy kinh phong của đối phương lần át tới sức lực rất mạnh, chàng không dám coi thường, vội gơ chưởng lên chững đỡ, mồm thì đáp:

- Bà khinh người quá đổi.

Chàng vừa nói xong, chưởng lực của hai người đã va đụng nhau kêu đến bùng một tiếng.

Bà già kinh hãi vô cùng, vội nhảy lên trên cao hai trượng, và bắn ra ngoài xa năm trượng, lăn mấy vòng mới ngừng chân lại được.

Bà ta vừa đứng dậy xong đã kêu oai oái, rồi như một con hổ điên, xông lại tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu định tấn công một thế để cho bà hoảng sợ không dám tấn công tiếp nữa, rồi mình sẽ giải thích cho bà ta hay, ngờ đâu bà ta lại càng tức giận thêm mà xông lại đấu trí mạng như vậy. Cũng may công lực của bà ta không lấy gì làm cao siêu cho lắm. Nếu bà ta là cao thủ thượng thặng, có phải là chàng đã bị nguy rồi không?

Bà già áo đỏ đã liều mạng xông lại tấn công tới tấp, chưởng pháp của bà ta cũng độc ác quái dị khôn lường.

Âu Dương Siêu không còn do dự gì nữa, đành phải giở toàn lực ra phản công lại. Hai người vừa xáp lá cà, Âu Dương Siêu kinh ngạc phần vì chàng thấy chưởng pháp của bà ta biến hóa ảo diệu không sao biết được thực hư như thế nào, khác hẳn chưởng pháp của các môn phái ở Trung Nguyên, nhưng đấu xong mười mấy hiệp, chàng đã ngộ hiểm luôn luôn, không phải là chàng địch không nổi bà già, nhưng vì chàng không muốn đấu trí mạng với bà ta đây thôi.

Cao thủ đấu với nhau, sống chết rất dễ dàng, Âu Dương Siêu thấy mình ngộ hiểm luôn luôn như vậy, nên không dám sơ xuất nữa, chàng vội biến thủ pháp, dồn công lực vào hai cánh tay, giở pho chưởng pháp thoát thai bởi kỳ thức và dịch thức ra để đối địch. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã tấn công luôn năm chưởng liền. Năm chưởng của chàng mạnh bài sơn đảo hải khiến bà già áo đỏ cứ kêu rú như ma gào quỷ khóc luôn mồm. Chàng yên trí pho chưởng pháp này thế nào cũng đẩy lùi được bà già, như vậy mình mới có thể giải thích. Ngờ đâu bà cụ già cũng quái kiệt nhất thời. Thân hình của bà ta tuy bị dồn đến quay tít như một con vù nhưng không có vẻ gì là sợ hãi cả ... Trái lại bà ta còn dậm chân một cái, xông lên đấu trí mạng tiếp và còn hóa chưởng thành quyền nhằm đại huyệt của Âu Dương Siêu mà tấn công chớp nhoáng. Lối đấu này của bà ta chỉ có lạ là cả hai đều bị thương cùng một lúc thôi.

Âu Dương Siêu thấy bà cụ áo đỏ liều mạng như vậy, cả kinh thất sắc vội gơ chưởng lên đẩy lệnh một cái, một tiếng kêu rú thảm khóc vang ra, máu đỏ phun như mưa liền.

Bà già áo đỏ phun máu tươi xong, người cũng bị đẩy bắn ra xa hơn ba trượng chân tay giãy giụa mấy cái rồi nằm yên không cựa quậy được nữa.

Âu Dương Siêu không có ý đả thương bà ta, nhưng tình thế bắt buộc, bây giờ trông thấy bà ta bị thương nặng như vậy, chàng hối hận vô cùng, đang định tiến lên xem vết thương của bà cụ để nghĩ cách cứu chữa.

- Lộc đại ca.

Một tiếng kêu rất thánh thót, nghe như tiếng hoàng oanh hót như vậy êm tai vô cùng.

- Lộc đại ca đây à?

Âu Dương Siêu đã lâu không nghe thấy ai gọi đến cái tên cúng cơm của mình bao giờ, bây giờ lại nghe thấy có người gọi như vậy, chàng cảm động vô cùng.

8. Ba Chương Ước Pháp

Tiếng kêu gọi vừa dứt, Âu Dương Siêu đã thấy Trác Tiểu Yến hiện ra ở trước mặt, vẻ đẹp của nàng không kém gì năm xưa.

Trác Tiểu Yến đột nhiên xuất hiện, khiến Âu Dương Siêu nghĩ lại chuyện Thiên Tâm Trang năm xưa, nàng với mình âu yếm như thế nào, đến giờ hãy còn nhớ kỹ. Chàng mừng rỡ, vội tiến lên, rồi ngậy thơ như hồi còn nhỏ lớn tiếng kêu gọi:

- Tiểu Yến ... Tiểu Yến muội ... Em ...

Tiểu Yến tủm tỉm cười, lườm chàng một cái, rồi cất giọng ai oán hỏi:

- Lộc đại ca còn nhớ tới Tiểu Yến đây à?

Nói xong, nàng nhìn chàng, nước mắt sắp nhỏ xuống, trông rất đáng thương.

Âu Dương Siêu liền giơ tay ra nắm lấy tay nàng. Với giọng dịu dàng đáp:

- Nghe nói Thiên Tâm trang bị người ta phá tan tành. Ngu huynh định đi dò thăm tin tức của hiền muội ...

- Thôi, đại ca đừng nói nữa.

Tiểu Yến có vẻ tức giận, dần tay ra, phụng phịu nói như vậy, và hậm hực nói tiếp:

- Đại đa đã có chị cả chị hai rồi, còn thờ gì tới con nhỏ xấu xí này ở Thiên Tâm trang nữa.

- Sao hiền muội lại nói như thế. Chị cả chị hai là chị em kết nghĩa của ngu huynh.

- Có phải Thần Châu Tam Kiệt không?

- Phải. Còn anh với em ...

- Anh với em thì sao?

- Là ... chơi với nhau từ hồi còn nhỏ ...

- Là cái gì cơ chứ?

- Là bạn thân nhất.

- Bạn ư?

- Phải. Ai bảo chúng ta không phải là bạn. Tuy cha của em bạc đãi anh nhưng em ...

- Thôi đủ rồi, anh đừng nói nữa.

Hình như Tiểu Yến không bằng lòng bạn nói câu ấy, nên nàng quay lưng có vẻ tức giận.

Thật là lòng dạ đàn bà khó mà biết rõ được.

Âu Dương Siêu thấy thế, vội cười khì và hỏi tiếp:

- Sao vừa mới gặp nhau, em đã giận dữ như thế rồi?

Nói xong, chàng giơ tay ra nắm lấy hai tay của nàng. Nàng nguẩy một cái, tránh ngay ra, rồi nói:

- Kìa, có người tới đây.

- Có ai tới đây nào?

- Chị Thi đi cùng với em tới đây.

Quả nhiên Thi Phụng Anh mặc áo đại hồng đang vội chạy tới. Chưa đến nơi đã lớn tiếng kêu gọi:

- Yến muội. Suốt ngày nhớ nhung Lộc đại ca. Bây giờ đã gặp Lộc đại ca rồi. Chị nói có sai đâu, cứ đến núi Hoàng Sơn thì sẽ gặp ngay đấy. Em mau cám ơn chị đi.

Nàng chạy tới trước mặt hai người, liền nhìn Âu Dương Siêu một cách rất tình tứ, rồi nũng nịu nói tiếp:

- Ối chà. Đại ca không biết Yến tiểu muội nhớ đại ca như thế nào.

Tiểu Yến hồ thẹn vô cùng, vội đáp:

- Đại ca đừng có nghe chị ấy nói dóc dầy.

Âu Dương Siêu cũng hồ thẹn vô cùng, rồi chàng vội chữa thẹn mà nói sang chuyện khác:

- Để ngu huynh ra xem vết thương của hai người trước đã rồi chúng ta đến tiểu trấn ở đằng kia chuyện trò sau.

Tiểu Yến chưa kịp nói thêm, thì Phụng Anh đã nhanh nhẩu đỡ lời:

- Ai mà đại ca lại quan tâm đến thế. Ghẻ lạnh cả Yến tiểu muội như vậy.

- Là một bà cụ nhất thời tôi lỡ tay dẫm thương bà ta. Ngoài ra ...

Nói tới đó, chàng đã đi tới cạnh bà già áo đỏ. Phụng Anh liền đưa mắt nhìn, bỗng biến sắc mặt, vội thò tay vào túi lấy môn khí giới độc đáo của nàng là con bọ cạp bạc ra ném vào người Âu Dương Siêu, mồm thì la lớn:

- Tiểu tử giỏi thật. Có người phải giết người mới xong.

Sự việc xảy ra một cách đột ngột, Âu Dương Siêu không ngờ Phụng Anh lại tấn công mình như thế, vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng để tránh né.

Tiểu Yến kinh ngạc vô cùng hỏi:

- Chị Thi. Chị ...

Phụng Anh không thèm trả lời, múa con bọ cạp xông lại tấn công Âu Dương Siêu như vũ bão.

Sự biến quá đột ngột như vậy, Âu Dương Siêu không hiểu nếp tẻ gì hết, và cũng không muốn trả đũa, cũng nhảy nhót tránh né thôi. Tiểu Yến hoảng sợ cuống đến chân tay, dẫm chân lia lịa và nói tiếp:

- Chị Thi. Chị làm gì thế?

Phụng Anh vẫn múa tít cây khí giới độc đáo tấn công tới tấp, mồm thì quát tháo.

- Ngày hôm nay cô nương phải thí mạng với người một phen.

Nói xong, nàng cứ đuổi theo, Âu Dương Siêu vừa chạy vừa quát tiếng hỏi:

- Có gì không nên không phải, mà cô nương cứ phải dùng khí giới để đối phó với tại hạ như thế Tiểu Yến cũng nhảy tới trước Phụng Anh lên tiếng hỏi:

- Chị Phụng Anh, có việc gì thì cứ thư thả nói với nhau, việc gì phải dùng tới khí giới như thế?

Phụng Anh mặt lộ sải khí, bỗng nhảy vượt qua đầu Tiểu Yến, tay vẫn cầm khí giới tấn công Âu Dương Siêu tiếp. Âu Dương Siêu không sao chịu được cũng nổi giận. Tiểu Yến lại nói tiếp:

- Lộc đại ca chớ có trả đũa. Chị Phụng Anh có việc gì xin cứ lên tiếng nói đi.

Nàng vừa nói tới đó, thì dây lưng bọ cạp bạc đã đánh trúng vào một tảng đá kêu đến bộp một tiếng. Tảng đá đó đã vỡ tan tành, đá vụn bay tứ tung, bắn cả vào mặt Âu Dương Siêu khiến Âu Dương Siêu cứ phải tránh né liên tiếp nên chàng không sao nén được lửa giận nữa, vội giơ chưởng lên phòng bị mồm thì lớn tiếng nói:

- Nếu cô nương cứ tiếp tục tấn công mãi như thế này bắt buộc Âu Dương Siêu tôi phải thất lễ đây.

- Người thì còn lễ phép gì, tiểu tử kia.

Phụng Anh lại múa sợi dây bọ cạp bạc quét ngang một thế, đánh chéo ngang lưng Âu Dương Siêu.

Thế công ấy của nàng ta lợi hại vô cùng, xung quanh nàng hơn trượng đều bị môn khí giới độc đáo ấy đánh trúng, nên dù Âu Dương Siêu có tránh cũng không sao tránh né được.

Tiểu Yến thấy chàng sắp bị đánh trúng, thì thất thanh kêu ối chà một tiếng, và quát bảo:

- Lột đại ca, hãy cẩn thận đề phòng.

Âu Dương Siêu tránh né không kịp, chỉ có một cách là giơ chưởng lên tấn công thôi, chứ không còn cách nào nữa. Chàng liền giơ tay lên quát bảo:

- Buông tay.

Sợi dây bò cạp bạc của Phụng Anh bị hất bắn lên trên cao mấy trượng, tay nàng cũng nhỏ máu xuống, rồi nàng cứ ngẩn người ra nhìn vào bàn tay.

Âu Dương Siêu hất bắn khí giới của đối phương được rồi, nhưng chàng không thừa thế tấn công tiếp mà chỉ để hai tay chống nạnh, trông rất oai phong, rồi nói tiếp:

- Tôi đã khuyên bảo cô nương đôi ba phen rồi, cô nương không nghe, cứ tấn công tôi hoài.

Phụng Anh đẩy Tiểu Yến một cái, không quản ngại bàn tay bị thương, mà giơ lên chỉ vào mặt Âu Dương Siêu quát lớn:

- Tiểu tử giỏi lắm. Thị tài hà hiếp người. Được lắm, mối thù này bốn cô nương đã kết với người rồi.

Nói xong nàng định giơ chưởng lên tấn công tiếp. Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, vội hỏi lại:

- Cô nương nói đi. Nói tai hạ có làm việc gì vô lý, thì tha hồ đánh đập như thế nào tai hạ cũng xin chịu.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng, chỉ vào bà cụ mặc áo đỏ nằm ở dưới đất, hậm hực hỏi:

- Người có biết bà ta là ai không?

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp:

- Tôi không quen biết bà ta là ai.

- Không biết tại sao lại hạ độc thủ, đánh bà ta bị thương như thế.

- Bà ta cứ dồn ép tôi ...

- Bậy nào.

Phụng Anh vừa nói xong, đã nhảy xổ lại định tấn công tiếp.

Lúc ấy tay nàng không còn sợi dây bò cạp bạc nữa, nên Tiểu Yến không còn e dè gì cả, vội đưa tay ra ngăn cản, và lớn tiếng nói:

- Đây cô xem bà ta là ai?

Tiểu Yến vừa trông thấy mặt bà ta đã giật mình kinh hãi và la lớn một tiếng.

- Ủa sư phụ của chị đây à?

Âu Dương Siêu cũng giật mình kinh hãi xen lời nói:

- Ủa, thế ra bà ta là Kê Trảo Bà Bà của phái Thiên Nam đây à?

Phụng Anh giận dữ hỏi lại:

- Chẳng lẽ là giả hay sao? Bây giờ người mới biết ư?

- Đúng thế. Hồi nãy tôi không biết bà ta là ai thật.

Phụng Anh giơ hai tay của Kê Trảo Bà Bà lên, rồi nàng đột nhiên đứng dậy, chỉ tay vào mặt Âu Dương Siêu, hỏi tiếp:

- Người lừa ai chứ sao lừa bốn cô nương.

- Quả thật tôi không biết. Tôi lừa dối cô để làm chi?

- Ta hỏi người. Trong võ lâm có mấy Kê Trảo Bà Bà?

- Tất nhiên chỉ có một người thôi.

- Đúng vậy tại sao người không nhận ra được?
- Tôi với bà ta chưa từng gặp nhau bao giờ.
- Nhưng hai tay đặc biệt của bà ta, nó chẳng là một cái nhãn hiệu để cho người thứ hai chỉ có bốn ngón tay như thế này hay sao? Dù có đi chẳng nữa, làm gì có người lại hai tay đâu chỉ có bốn ngón như thế này?
- Điều này tôi không chú ý tới, thì làm sao tôi biết được.
- Hà! hà!

Phụng Anh cười giọng chua chát một hồi, rồi quay lại nói với Tiểu Yến tiếp:

- Yến muội, làm gì chuyện không quen biết nhau mà lại hạ độc thủ định giết chết nhau như thế này? Và có ai lại đấu với nhau mà không hỏi lai lịch và tên họ của đối phương. Và lúc đấu đối phương dụng chưởng pháp gì mà cũng không hay như thế này không?

Thần sắc của nàng càng nói càng bi đát, nàng hỏi dồn Tiểu Yến là muốn Tiểu Yến thông cảm mà bênh vực mình.

Tiểu Yến chơi thân với Âu Dương Siêu từ hồi còn nhỏ, thì khi nào lại chịu nghe theo Phụng Anh và mới nói đôi ba lời như thế mà phải thay lòng đổi dạ bênh vực nàng ta? Nên nàng ta chỉ cau mày lại nhìn Âu Dương Siêu, rồi lại nói với Phụng Anh rằng:

- Chị Phụng Anh ...

Nàng định gọi Lộc đại ca, thì đã thấy Phụng Anh sầm nét mặt lại tỏ vẻ không vui. Nàng không dám gọi chàng nữa, mà trả lời Phụng Anh tiếp:

- Biết đâu lời nói của anh ấy chẳng là sự thật.

Âu Dương Siêu liền xen lời nói:

- Sự thật nó là thế.

Phụng Anh nghiêng răng, mím môi, nói với Tiểu Yến tiếp:

- Yến muội, nếu vậy tiểu muội thử giải thích cho ngu tử nghe.

Tiểu Yến không hiểu vội hỏi lại:

- Chị bảo em giải thích cái gì cho chị nghe cơ chứ?
- Hiền muội bênh chị hay bênh Âu Dương Siêu kia?
- Chị Phụng Anh sao chị lại ...
- Yến muội ...

Phụng Anh tỏ vẻ rầu rĩ, muốn nhỏ lệ và nói tiếp:

- Chúng ta không nói đến tình chị em vội, chẳng lẽ hiền muội đã quên trong lúc Thiên Tâm trang đang bị cháy, chị mạo hiểm vào cứu em xuống lầu. Trong khi đi đường lại phải hầu hạ em đau ốm. Sau chị lại phải liều mạng đấu với Song Sát để cứu em thoát nạn, chẳng lẽ những chuyện đó em đã quên hết cả rồi hay sao?
- Nó thì quên rồi, nhưng Song Sát này thì không bao giờ quên hết.

Bỗng trên đồi có tiếng cười khanh khách, và tiếng quát lớn, rồi một cái bóng đỏ và một cái bóng vàng phi thân tới.

Hai người đó chính là Lao Sơn Song Sát:

Hắc Sát Đoạt Mệnh Mao Minh và Xích Sát Truy Hồn Mao Lượng. Hai anh em y vừa hiện thân ra, đã lộ vẻ dâm dăng, trở mắt lên nhìn Phụng Anh với Tiểu Yến. Đồng thời nước rãi của chúng cứ nhỏ xuống hoài.

Chắc quý vị còn nhớ, lúc Âu Dương Siêu mới gặp Giang Mẫn đã đối địch với Lao Sơn Song Sát một trận, nên chàng biết chúng là những nhân vật rất quái đản, hung tợn, hiểm sắc và đã nổi danh trên giang hồ hơn

hai mươi năm rồi. Bây giờ chàng lại thấy chúng nhìn hai nàng một cách lộ bịch như vậy, liền cau mày lại giận dữ quát hỏi:

- Hai lão bất tử kia, định làm gì thế?

Song Sát đưa mắt nhìn chàng một cái, rồi lên tiếng cả cười đáp:

- Anh em lão thấy hai con nhỏ này chạy về Hoàng Sơn. Thế ra còn có kẻ trẻ tuổi hơn chúng ta ở nơi đây đợi chờ chúng.

Âu Dương Siêu nghe nói càng tức giận thêm, rung hai cánh tay một cái, rồi quát lớn:

- Bậy nào? Biết điều có mau bước đi khuất mắt ta không?

Mao Minh dùng giọng mũi “hừ” một tiếng.

Mao Lượng cười hí hí xen vào nói:

- Anh em lão phu cũng là người biết thương hương tiếc ngọc không khi nào chúng ta lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn đối với hai nàng đâu? Người cứ yên tâm.

Lúc thường Âu Dương Siêu kỵ nhất những lời nói nhơ bẩn như thế, huống hồ lại đang lúc tức giận. Ngờ đâu chàng lại thay đổi bản tính nết, liền lấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra, giơ ra phất một cái, liền có ánh sáng lóe mặt. Thì ra những lúc chàng đã quá giận lại có thái độ trái ngược như vậy, vì lúc này chàng đã dồn hết cả công lực vào hai cánh tay mà nên.

Anh em Song Sát có phải là tay tầm thường đâu, vừa trông thấy lá cờ báu của Âu Dương Siêu rút ra chúng đã biến sắc mặt, và đồng thanh nói:

- Ủa, Phích Độc Truy Hồn kỳ.

9. Tiên Cốc Sinh Biến

Âu Dương Siêu đã rút cờ báu ra, oai phong lẫm lẫm, rồi giơ cờ báu lên lớn tiếng nói:

- Lão quái vật đã hiểu rồi thì hay lắm, mau nộp mạng cho ta đi!

Nói xong, chàng múa cờ giở thế Bôn Lôi Thiểm Điện (Sấm chạy điện chớp) tấn công luôn một thế. Chàng đã giận dữ, nên vừa ra tay đã sử dụng ngay thế thứ tư của Toàn Phong Bát Thức chỉ thấy cát bụi bay mù mịt, kinh phong mạnh như vũ bão.

Lao Sơn Song Sát không biết đâu mà chống đỡ, và cũng không hiểu rõ thế cờ đó của chàng là thế gì, chỉ thấy sức mạnh dồn tới làm cho khí huyết rạo rực, người như bị một vật gì nặng hàng ngàn cân đè xuống, khó thở vô cùng.

- Ối chà!

Chúng chỉ kêu được có mấy tiếng như vậy, rồi cả hai không sao đứng vững được nữa, người bị đẩy bắn ra phía sau hai trượng mà từ từ rớt xuống.

Cũng may, hai lão quái đã có bốn chục năm công lực, nên khi rớt xuống chúng đã lấy tấn được, mới đỡ lỗ đầu sức tay. Tuy vậy chúng vẫn lão đảo như suýt ngã.

Trong lúc Âu Dương Siêu đang lúc tức giận, thấy thế trước chưa dừng hẳn, chàng đã ra tay tấn công thế thứ hai, thế này lại càng nhanh và mạnh hơn thế trước.

Hai lão quái chịu sao cho nổi, chúng chưa hoàn hồn thì thế công của Âu Dương Siêu đã tấn công tới, chúng muốn tránh né cũng không kịp, mà muốn ra tay chống đỡ thì lại càng không sao làm nổi, vì lúc đó chúng có trông thấy rõ thế cờ của đối phương tấn công tới như thế nào đâu?

Bất đắc dĩ chúng phải nghĩ cách thoát thân trước, lúc này chúng chẳng cần nghĩ đến sĩ diện mà chúng đã gây hơn mười năm, nên cả hai cùng nắm tay nhau và nằm xuống đất lăn đi mấy vòng để tránh luồng gió mạnh kia.

Âu Dương Siêu thấy vậy tỏ vẻ khinh thị nói:

- Đồ không biết sĩ nhục! Hai người tưởng cứ lần như hai con chó như thế là có thể thoát thân được hay sao?

Nói xong chàng quát lên một tiếng lớn, tay giơ Kiều Dương Thần Công ra rồi giơ tay lên cách không nhằm Song Sát tấn công cho mỗi tên một thế. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu “ối cha! ”. Máu của chúng đã bắn ra như mưa. Lao Sơn Song Sát từ từ té xuống, hai tay vẫn còn nắm chặt lấy nhau.

Mọi người đưa mắt nhìn vào Song Sát thấy ngực của chúng đã bị phanh ra, tạng phủ đều rút cả ra ngoài, tim gan như bị lửa thiêu vậy, tanh hôi khôn tả, ai nghĩ thấy cũng phải buồn nôn.

Tiểu Yến thấy vậy cả kinh la lớn một tiếng, giơ tay lên bịt mắt không dám nhìn nữa, rồi tựa vào người Phụng Anh mà thở hổn hển.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng, một tay vuốt tóc Tiểu Yến, âu yếm hỏi:

- Yến muội, có thấy thủ đoạn của người ta ác độc không?

Âu Dương Siêu giết chết Song Sát rồi, đã nguôi cơn giận, định cất cờ báu và giải thích cho hai nàng nghe. Nhưng chàng lại nghe thấy Phụng Anh nói như vậy, liền cười nhạt mà nói:

- Thi cô nương, tôi đã trả thù hộ cho hai vị rồi đó, mà hai vị đã không biết ơn thì chớ, lại còn bảo tôi ra tay ác độc.

Phụng Anh sầm nét mặt, trợn ngược đôi mày lên đáp:

- Thôi đừng nói nhiều! Ta Thi Phụng Anh tuy tài học không tinh xảo, nhưng mối thù này không bao giờ quên hết! Nếu sợ ta trả thù thì cứ việc ra tay giết ta đi. Thi Phụng Anh này tuy là phận gái, nhưng vì sự trả thù cho sư phụ, ta vẫn dám hy sinh.

Âu Dương Siêu gượng cười nói tiếp:

- Quả thật tai hạ không có lòng dạ thương lệnh sư, nếu hai vị không tới nơi thì may ra tai hạ đã vận công chữa thương cho bà ta khỏi rồi, nhưng bây giờ đã quá muộn, không sao cứu chữa được nữa.

Phụng Anh cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Hừ! Đừng có ra bộ từ bi như thế!

- Quả tại hạ có ý cứu chữa bà ta thật đấy.

- Khéo nói lắm, nhưng bốn cô nương không thích nghe những lời biện bạch của người nữa! Nếu người không muốn giữ ta lại thì ta đi đây?

- Việc đó tùy ở nơi cô nương, tai hạ không ép buộc.

- Nhưng người đừng có hối hận nhé?

- Tai hạ hối hận cái gì cơ chứ?

- Vì ta còn sống sót ngày nào thì ta phải trả thù cho kỳ được mới thôi!

- Điều này cũng tùy thuộc ở nơi cô nương.

- Hiện giờ ...

Nói tới đó Phụng Anh nghiêng răng mím môi dậm chân môi cái hình như nàng chỉ muốn nuốt sống Âu Dương Siêu mới hả dạ. Sau đó nàng nhặt cái sợi dây bò cạp bạc lên mà hỏi Tiểu Yến rằng:

- Còn Yến muội thì sao?

Tiểu Yến liền liếc nàng một cái rồi hướng về Âu Dương Siêu một cái, tỏ vẻ khó xử, không biết nên theo ai và không theo ai.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội nghĩ đến chuyện xưa, liền u oán nói:

- Yến muội là người duy nhất thông cảm tôi, chả lẽ Yến muội không biết tính nết của tôi hay sao?

Lời nói đã động đến lòng của Tiểu Yến, nàng muốn khóc nhưng không có nước mắt, muốn lên tiếng nói nhưng lại thôi. Mãi một lúc sau nàng mới lên tiếng:

- Lộc đại ca! ...

Nói xong nàng khóc sụt sùi.

Lúc ấy, Phụng Anh đã cuộn sợi dây bò cạp vào ngang người Kê Trảo Bà Bà để lòi đi, mồn thì thúc giục:

- Yến muội chúng ta đi thôi!

Tiểu Yến càng đau lòng, khóc thêm, rồi nàng dậm chân một cái nói:

- Chị Phụng, chúng ta đi thôi!

Phụng Anh liếc nhìn Âu Dương Siêu một cái rồi lồm bồm đi luôn.

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao Tiểu Yến lại phải đi theo Phụng Anh như thế, chàng vội đuổi theo, nắm lấy tay nàng và hỏi:

- Yến muội tại sao em phải đi mãi với cô ta làm chi?

Tiểu Yến nhìn sau lưng Phụng Anh khẽ nói:

- Lộc đại ca, sau này anh sẽ biết.

- Bây giờ hiền muội nói cho anh nghe chẳng được hay sao?

- Bây giờ! ... hu ...hu ...

Tiểu Yến muốn nói lại bật khóc, rồi dãn tay chàng một cái, chạy theo Phụng Anh đi luôn.

Chỉ còn tiếng khóc của nàng vẳng lại thôi.

Âu Dương Siêu định đuổi theo, nhưng đằng sau đã có mấy chục người đồng thanh nói:

- Thuộc hạ các người tham kiến đường chủ.

Âu Dương Siêu cau mày lạnh lùng hỏi:

- Các vị đến đây có việc gì thế?

Âm Phán Bốc Thông liền tiến lên đáp:

- Thừa lệnh giáo chủ theo lời hứa trước, về bốn giáo nhận chức.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi:

- Lời hứa trước nào? Tại hạ nhận lời bao giờ?

Bốc Thông lớn tiếng đáp:

- Đường chủ đã nói hễ xong Hoàng Sơn thế nào cũng đi Tây Bắc yết kiến giáo chủ và nhận chức.

- Tại hạ ở Hoàng Sơn đã gặp giáo chủ rồi.

- Sự gặp gỡ ngắn ngủi ấy, chưa nói gì đến chuyện của bốn giáo hết, cho nên vẫn phải mời đường chủ lên miền Tây Bắc mới được.

- Hiện giờ tại hạ còn có việc chưa làm xong, vì thế ...

- Đường chủ có việc gì cần, không biết anh em thuộc hạ có thể gánh vác được không?

- Việc này ...

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ một lát, bỗng nghĩ ra được một kế bụng bảo dạ rằng:

"Nhất Thống Giáo thần bí lắm, không những các người trong giáo đều là những tay lục lâm đã nổi tiếng lâu năm, mà lúc nào cũng bị họ canh chừng, nhất cử nhất động của ta không sao thoát được tai mắt của bọn chúng. Có thể nói, chúng thật là thần thông quảng đại.

Trước khi ta chưa vận dụng được Ngũ Kỳ Minh, sao ta không lợi dụng chúng để điều tra hết những sự việc bí mật nọ.”.

Nghĩ đoạn chàng lại nghe Bốc Thông nói rằng:

- Có việc gì Âu Dương đường chủ cứ dặn bảo, anh em chúng tôi xin đảm nhiệm hết dù có phải nhảy vào đồng lửa, anh em chúng tôi cũng không từ chối Âu Dương Siêu mỉm cười nói tiếp:
- Như vậy hay lắm, hiện giờ tại hạ có ba việc lớn này muốn biết.
- Ba việc ư? Không biết là những việc gì thế?
- Điều thứ nhất, tại sao Hoàng Sơn này có tiếng nổ như vậy? Chưởng môn của bảy đại môn phái bỗng dưng mất tích như thế?

Bốc Thông nghe hơi giật mình kinh hãi và tỏ vẻ khó xử.

Phải biết chưởng môn của bảy đại môn phái là những lãnh tụ các môn phái lớn và cũng là nhân vật số một trên giang hồ, đừng nói là họ cùng mất tích một lúc, dù cho có một người mất thôi cũng đã là một đại sự của võ lâm rồi.

Thấy sắc mặt của Bốc Thông như vậy, Âu Dương Siêu đã biết trong lòng y đang rất khó xử, liền tủm tỉm cười hỏi:

- Thế nào? Bởi vậy tại hạ cần phải một mình đi tìm hiểu cho ra nghi vấn ấy.

Ngờ đâu Bốc Thông bỗng ưỡn ngực lớn tiếng đáp:

- Thưa đường chủ, xin hỏi điều thứ hai là điều gì?
- Việc thứ nhất đã đủ thấy khó khăn rồi.
- Tất nhiên việc đó không phải là dễ lắm, nhưng trong một tháng trời thuộc hạ cũng sẽ tìm ta được manh mối cho đường chủ.
- Ồ! Trong một tháng ư?
- Vâng, chỉ một tháng thôi.

Các bạn phải biết việc này liên can đến việc lớn của võ lâm và cũng là một vụ âm mưu rất lớn nữa, chứ không phải là chuyện dễ.

- Đường chủ cứ yên tâm, xin cho biết việc thứ hai là việc gì?
- Được lắm.

Tuy chàng nói như vậy, nhưng vẫn còn bán tín bán nghi:

“Đằng nào ta cũng coi họ như không, ta không hoàn toàn ỷ lại họ thì cứ việc trao phó cho họ đi làm, hà tất phải do dự như thế này làm chi.”.

Nghĩ đoạn chàng liền mỉm cười nói tiếp:

- Điều thứ hai là điều tra xem cuốn Kim Cương Chân Kinh của phái Thiếu Lâm và Quy Vân Kiếm Phổ của phái Võ Đang đã bị ai lấy. Ai đã đánh phá và đốt Thiên Tâm trang?

Bốc Thông nghe nói tới đó, trợn tròn xoe đôi mắt lên, quay đầu lại nhìn những người kia.

Ba mươi hai người, sáu mươi bốn con mắt tròn xoe nhìn cả vào mặt Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu thấy vậy thầ nghĩ.

“Có lẽ vấn đề này không phải là việc thường nên họ mới sợ hãi như vậy.”.

Nghĩ đoạn, chàng tủm tỉm cười và hỏi tiếp:

- Thế nào?

Bốc Thông lớn tiếng đáp:

- Không phải thuộc hạ các người nông cuồng và tự phụ. Về việc này, chúng tôi cũng xin khất với đường chủ một tháng trời là chúng tôi sẽ điều tra ra hết.

- Cũng một tháng ư?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, chớp nháy mắt mấy cái, hỏi như vậy và tiếp:

- Liệu các người có làm nhanh được như thế không?

- Trước mắt đường chủ, thuộc hạ đâu dám dối trá.

- Người trong giang hồ cần phải giữ chữ “tín”.

- Luật lệ của Nhất Thống Giáo rất thâm nghiêm, tới kỳ hạn mà thuộc hạ chưa làm xong việc đó, xin đường chủ cứ trị tội.

- Bây giờ hãy còn sớm, các người đừng gọi tại hạ là đường chủ như thế vội nhưng ...

- Xin đường chủ cho biết điều thứ ba.

- Được đã thế phiền quý vị một thể.

- Đường chủ quá khiêm tốn. Đây là phận sự của thuộc hạ.

- Trong Mê Tiên cốc vừa xảy ra một việc ...

Âu Dương Siêu chỉ tay vào xác của một ông già và bà già cầm mà nói rằng:

- Hai người này là một đôi vợ chồng già, người điếc và người câm đều mang thương tích nặng, vậy xin quý vị điều tra xem ai đã đả thương vợ chồng họ, còn Lăng Giao Cơ, tiểu chủ nhân của Mê Tiên Cốc này hiện giờ sống chết ra sao?

- Mê Tiên Cốc nào?

- Các vị không biết ư?

- Thưa đường chủ chúng tôi biết lắm, mà đường chủ đã phái rất nhiều cao thủ canh gác ở đó không?

- Sao bạn lại biết rõ như vậy?

- Việc này ...

Bốc Thông đảo ngược đôi người một vòng rồi gượng đáp:

- Việc đó là thuộc hạ phỏng đoán đấy thôi.

- Có thật không?

- Nếu có liên can đến đường chủ, thì tất nhiên thuộc hạ phải đi làm ngay. Anh em thuộc hạ xin từ biệt đường chủ, một tháng sau thế nào cũng làm xong ba việc đó không để đường chủ thất vọng.

Bốc Thông nói xong, liền giơ tay lên phất một cái, các người nọ cùng theo y đi luôn.

10. Khăn Đen Thiên Tầm

Âu Dương Siêu giơ tay ra ngăn cản và hỏi:

- Bạn họ Bốc, quý vị nói đùa hay là thành tâm làm giúp tại hạ?

Bốc Thông ngừng chân lại nghiêm nghị đáp:

- Anh em thuộc hạ một lòng chí thành, nếu trong vài tháng trời không làm xong ba việc đó thì đã có giáo qui của Nhất Thống Giáo trị tội anh em thuộc hạ.

- Giáo qui của Nhất Thống Giáo như thế nào?

- Người nào lừa dối giáo chủ sẽ bị xé xác ra làm muôn mảnh, lừa dối đường chủ sẽ bị chặt chân tay.

Âu Dương Siêu nghe thấy Bốc Thông nói như vậy, rung mình kinh hãi trợn tròn xoe đôi mắt lên lăm lăm nói:

- Chặt chân, chặt tay ...

Thì ra, chàng nghĩ đến Thạch Thất Bát Phàm bị chặt chân tay ở trên núi Hoàng Sơn, Thạch Bát Phàm chẳng bị khổ hình chặt chân chặt tay là gì?

Bốc Thông lại nói tiếp:

- Pháp điều nghiêm ngặt, thuộc hạ có can đảm đến đâu cũng không dám lừa dối đường chủ đâu.

Âu Dương Siêu không dám lộ vẻ e ngại nữa, vả lại mình có hẹn với họ ba việc rồi không thể nào thêm một việc nữa, hoặc giả để lộ vẻ nhỏ nhen cho đối phương trông thấy và hỏi nọ hỏi kia để những người đó biết mình nhút nhát, cho nên chàng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Nếu trong ba tháng các vị làm xong ba việc này, Âu Dương Siêu tôi sẽ một lòng trung thành theo Nhất Thống Giáo để đền đáp lại lòng chí thành của quý vị.

Bốc thông nghe thấy chàng nói như vậy, hân hoan vô cùng, liền chấp tay gơ lên tận trên trán chào và hỏi:

- Thuộc hạ rất lấy làm hân hạnh và nguyện về báo cho giáo chủ biết trước.

Nói xong, y vái chào một lạy tiếp và còn nói với câu rằng:

- Quân tử nhất ngôn, thuộc hạ xin cáo từ trước.

Nói xong, y giở khinh công ra đi luôn, còn ba mươi mấy người nọ cũng chào một tiếng cáo lui, rồi cũng giở khinh công ra đi theo nốt.

Âu Dương Siêu chờ họ khuất bóng rồi, liền nghi ngờ và bụng bảo dạ rằng:

“Chả lẽ Nhất Thống Giáo lại thần thông quảng đại như thế ư?”.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không sao nghĩ ra được bọn Bốc Thông có tài ba gì mà dám nhận trong ba tháng dò xét được ba việc tày trời của võ lâm ấy mà thấy y không có vẻ gì chần chừ hết. Chàng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được vấn đề đó.

Sau chàng không nghĩ nữa, rồi ra đào một cái hố để chôn vợ chồng ông bà già câm điếc kia. Chàng rầu rĩ vô cùng, ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, rồi tung mình nhảy lên cạo hai trượng, lúc hạ chân xuống liền cắm đầu chạy xuống núi ngay.

Tiết tháng ba ở Giang Nam đang là lúc trăm hoa đua nở, chim chóc thi nhau hót.

Âu Dương Siêu đầy bầu tâm sự, nên không có tâm trí gì thưởng thức cảnh đẹp của miền Giang Nam này, chàng một mình lững thững vượt qua sông Trường Giang.

Hôm đó, chàng đi tới phủ Hoài Ninh, nơi đây là một thị trấn lớn của Bắc Ngạn sông Trường Giang, buôn bán sầm uất, dân cư đông đúc, trên sông thuyền đậu như nêm. Âu Dương Siêu đã để ý đến động tĩnh của giang hồ trong mấy ngày liền nhưng đều gặp những việc nhỏ như trộm cắp chẳng hạn, chứ không có gì liên quan đến những việc mà chàng đang định dò xét cả. Vì vậy chàng cũng không có tâm trí gì ở lại thành Hoài Ninh, liền đi ra lối cửa Bắc, định nhân lúc mặt trời chưa lặn đi một quãng đường, ngẫu nhiên chàng phát hiện một việc. Việc đó là chàng vừa ra khỏi cửa thành Bắc không lâu, bỗng thấy một thiếu nữ đang đi từ phía trước cách chàng mười mấy trượng. Ngờ đâu, khi đi đến Tập Hiền Quan, nghĩa là chàng đã đi được mười lăm mười sáu dặm đường rồi mà thiếu nữ kia cũng vẫn còn đi ở phía trước cách chàng tới hơn trượng. Nếu là người thường thì không lo việc ấy quan trọng nhưng đối với Âu Dương Siêu thì chàng cũng nhanh nhẹn bởi thường làm sao đi được nhanh đến như thế. Chàng liền để ý và rảo chân nhanh thêm.

Người chàng nhẹ như chim liệng không kém gì ngựa phi vậy.

Ngờ đâu đi được một quãng đường nữa chàng vẫn thấy thiếu nữ áo đen đi ở phía trước và vẫn cách mình hơn mười trượng. Chàng càng ngạc nhiên thêm lòng hiếu kỳ thúc đẩy, lúc ấy trời đã tối và không còn có

người khác đi nữa, chàng liền giở hết công lực khinh công ra đuổi theo để xem thiếu nữ áo đen đó có đi nhanh bằng mình không.

Tuy thiếu nữ áo đen không quay đầu lại nhìn nhưng hình như nàng đã hay biết, nàng cũng giở hết tốc lực khinh công ra đi, thân pháp của nàng đã nhanh mà lại đẹp tuyệt, chứ không phải những tay tầm thường có thể đi nhanh được như thế.

Và lại còn thấy thái độ của nàng rất ung dung nữa.

Âu Dương Siêu vừa kinh hãi, vừa lấy làm ngạc nhiên, chàng liền giở hết tốc lực khinh công ra đuổi nàng tiếp.

Giây phút sau, chàng sắp đuổi kịp rồi nhưng thiếu nữ áo đen ấy vẫn không nói năng gì cả, cứ tiếp tục đi như thường. Vô hình chung hai người đua tài khinh công rất mau. Tính của Âu Dương Siêu hiếu thắng, thấy người đi trước mình là thiếu nữ mà đi nhanh hơn mình như vậy, thì khi nào chàng chịu lép vế.

Lúc ấy, trăng mới mọc, hai người một trước một sau, cách nhau chừng mười dặm đi nhanh như sao sa. Trống mới điểm canh một mà hai người đã đi được hơn trăm dặm, đủ thấy hai người đi lẹ như thế nào.

Thiếu nữ áo đen bỗng rời khỏi đường cái quan tắt ngang vào phía khu núi.

Âu Dương Siêu phần ngạc nhiên phần vì không phục, không do dự gì cả cũng đuổi theo nàng ta ngay.

Không bao lâu đã đến một một khu rừng rậm, chàng bỗng kêu thảm:

” Nguy tai”.

Chàng đoán chắc thiếu nữ lạ không muốn để cho mình thấy nên mới cầm đầu chạy nhanh. Bây giờ để cho nàng chạy vào trong rừng thì làm sao tìm ra nàng được nữa.

Ngờ đâu, chàng chạy theo sau thiếu nữ áo đen sắp đi tới rừng thông bỗng nghe rú lên tiếng thật dài rồi ngừng chân lại, hai tay chống nạnh đứng chờ ở bên lề rừng.

Nàng ngừng chân một cách đột ngột như vậy, Âu Dương Siêu không kịp thu thế, suýt nữa đâm bổ vào người nàng ta.

Hai người đều kinh hãi la lớn một tiếng, rồi cùng lùi về phía sau hơn trượng, cùng ngơ ngác nhìn nhau.

Thiếu nữ áo đen đó cười nhạt lên một tiếng và hỏi:

- Người muốn làm gì, đêm hôm khuya khoắt cứ theo dõi như thế định giở trò gì?

Âu Dương Siêu thấy nàng nọ hỏi như vậy ngượng nghịu vô cùng, nhưng không trả lời được chàng ngập ngừng đáp:

- Vì lòng hiếu kỳ và thấy thân pháp của cô nương cao siêu như vậy tại hạ mới đuổi theo ...

Thiếu nữ áo đen tròn xoe đôi mắt hỏi tiếp:

- Theo bốn cô nương làm chi?

- Ủ ...

- Xưa nay không quen biết nhau, lại nam nữ thụ thụ bất thân, dù bốn cô nương có thân pháp cao siêu có lên can gì đến với người đâu. Rõ ràng người đi theo như thế là thiếu quang minh rồi.

- Việc này ... việc này ...

- Việc này cái gì?

- Quả thật tại hạ không có dính líu đến.

- Thế ý nghĩ của người sao?

- Tại hạ ...

- Mau cho cô nương biết sư thừa và môn phái tên họ của ngươi là gì? Còn tại hạ với tại thượng gặp như thế làm chi. Thật không biết tự lượng chút nào.

Tha hồ cho nàng nọ quát tháo, nhất thời Âu Dương Siêu không sao trả lời được, đành chỉ nói rằng:

- Khỏi cần hỏi nữa, nếu chúng ta không có liên quan gì thì tại hạ xin chào cô nương rút lui ngay.

Chàng chưa nói dứt đã nhảy ra ngoài xa hơn trượng.

- Hãy khoan!

Thiếu nữ áo đen đuổi theo và phi thân về phía trước ngăn cản lối đi rồi nói tiếp:

- Nói đi ... bằng không bổn cô nương cứ đuổi theo hoài, chẳng lẽ ngươi bảo đi lại đi ngay dễ như thế ư? Thiên hạ này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Âu Dương Siêu thấy nàng ta nói như vậy, ngẩn người ra giây lát rồi hỏi lại:

- Cô nương định làm gì thế?

- Bổn cô nương chỉ cần ngươi nói rõ lai lịch và tên họ ra sẽ để cho ngươi đi ngay.

- Nếu tại hạ không nói rõ thì sao?

- Nếu không nói rõ thì đừng có hòng đi được.

- Cô nương định giữ tại hạ ở lại đây ư?

- Ít nhất cũng cho ngươi một bài học để ngươi biết trời cao đất rộng như thế nào.

- Cô nương tự tin có thể làm được như thế ư?

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng, hỏi như vậy xong, liền nhảy chéo sang một bên năm thước đứng lấy thế để phòng bị.

- Hi ... hi ...

Thiếu nữ áo đen cười mấy tiếng rồi bỗng lạnh lùng nói tiếp:

- Mấy miếng võ thường chưa hề thấy ai nói tới bao giờ.

- Cô nương đừng có dồn ép người ta quá đáng như thế.

- Ta dồn ép ngươi ư?

Thiếu nữ áo đen giơ tay áo lên phát một cái rồi chỉ mặt Âu Dương Siêu mà nói tiếp:

- Ngươi theo dõi ta từ Tập Hiền Quan tới đây mà còn nói trái ngược lại là ta dồn ép ngươi.

- Chỉ vì nhất thời hiểu lầm tại hạ mới theo dõi như vậy và đồng thời cũng vì lòng hiếu kỳ.

- Hiếu kỳ ư? Có cái gì hiếu kỳ nào?

- Thấy cô nương đi rất nhanh, khinh công rõ ràng hơn người.

- Khinh công hơn người mà ngươi cũng cho là kỳ lạ ư?

- Vì..... vì cô nương là một thiếu nữ.

- Hừ ... Chả lẽ thiếu nữ không có quyền luyện tập được khinh công như thế nào hay sao.

Thật là nói bậy.

- Cô nương định sao bây giờ?

Âu Dương Siêu không muốn nói liều nữa, vì chàng thấy mình nói mãi vẫn bị lép vế nên định đấu với nàng ta vài ba hiệp để cho nàng phục tài mình rồi nhân đó mà rút lui luôn.

- Bổn cô nương định cho ngươi một bài học.

Tính nết của cô gái áo đen ấy rất hiếu cường, nàng vừa nói xong đã giơ mười ngón tay lên khê búng một cái liền có mười tia kinh phong nhắm mặt Âu Dương Siêu mà lần át tới.

Sức của những tia kinh phong ấy khá mạnh.

Âu Dương Siêu tùm tùm cười, chỉ dùng có ba thành sức lực, tả chưởng hơi khua ngang một cái định cản chỉ lực của nàng kia sang bên, ngờ đầu tay phải của chàng đưa ra thì mười luồng kinh phong của thiếu nữ vượt qua tả chưởng của chàng lần át tới, trông như chậm mà rất nhanh.

Nhất là những luồng chỉ lực ấy lại cứ nhằm các nơi đại huyệt của Âu Dương Siêu mà điểm tới nên Âu Dương Siêu sợ hãi vô cùng, đành phải dồn sức lực vào cánh tay phải mà giơ lên, nửa đỡ nửa phá. Và đẩy mạnh một cái rồi mượn sức đẩy đó chàng nhảy ra ngoài xa hơn trượng, hai mắt nhìn thẳng vào thiếu nữ áo đen và nói:

- Ủa thật không ngờ.

- Thì bốn cô nương để cho người kiến thức một phen.

Thiếu nữ áo đen ấy thét lớn một tiếng, vẫn mười ngón tay khê búng một cái, kinh phong của nàng đột nhiên dài hơn trước, và chỉ trong nháy mắt nàng đã luôn năm thế một lúc.

Công lực của nàng mạnh chưa từng thấy và ra tay lại nhanh khôn tả.

Âu Dương Siêu bị đẩy lui về phía sau tới tấp, không những không trả đũa được và cũng không biết cách nào mà làm giảm bớt được thế công của kẻ địch, bảo chàng sợ thì không phải, nhưng quả thật không ngờ thiếu nữ lại có võ công lợi hại như thế, rồi chàng nhảy ra ngoài hơn trượng lớn tiếng hỏi:

- Tại hạ đã khiến thức rồi, bây giờ cô nương cũng nên xem qua võ công của tại hạ, có qua phải có lại mới hợp với lẽ phải chứ.

Nói xong chàng đã múa chưởng tấn công luôn năm chưởng một lúc, sức mạnh không thể tưởng tượng và thế công cũng tinh diệu khôn lường.

Thiếu nữ áo đen kêu ủa một tiếng, vội lùi về phía sau mặt lộ vẻ nghi ngờ và lớn tiếng quát hỏi:

- Người trẻ tuổi kia, người là người của môn phái nào thế Âu Dương Siêu đáp:

- Cô nương không nhận ra được võ công của tại hạ thuộc môn phái nào thì đủ thấy kiến thức của cô nương chỉ có giới hạn thôi.

- Ăn nói ngông cuồng thật.

Lời đối đáp của hai người đều kiêu ngạo hết sức, không ai chịu phục ai cả và cả hai người đứng cách xa nhau hơn trượng, đều giữ những thế võ Phách Không ra đối địch.

Hai người không ai dám sơ ý cả. Tuy hai người đấu chưởng với nhau nhưng khác hẳn trận đấu khác là cả hai chỉ đấu nội lực với nhau thôi, tuy thân hình của hai người đều lợi hại và mạnh khôn tả, chỉ thoáng cái hai bên đã đấu với nhau ba mươi hiệp, mà vẫn không sao phân biệt ai hơn ai kém cả.

Lại đấu thêm dăm hiệp nữa, Âu Dương Siêu càng đấu càng phấn khởi và thiếu nữ áo đen cũng càng nóng lòng sốt ruột. Hai người cùng rú lên một tiếng thật dài rồi cùng tung mình nhảy lên, giơ hai tay ra đẩy về phía trước, hai người cùng nổi giận nên trận đấu càng hăng thêm, chỉ nghe thấy kêu ùm một tiếng, cây cối ở xung quanh đó bị rụng cành rơi lá rất nhiều, cát bụi ở dưới đất bay mù tịt. Sau tiếng kêu mấy chục cây ở xung quanh đó đều đã bị chưởng lực của hai người đẩy gãy. Thanh thế quả thật kinh người, cả hai người đều nhảy ra ngoài xa năm trượng, trở mắt lên nhìn nhau và cùng suy đoán lai lịch của đối phương của mình sao lại tài ba đến thế.

Thiếu nữ áo đen lớn tiếng nói:

- Được, không ngờ mấy chục năm nay, ta chưa hề gặp được cao thủ thế này, hôm nay ngẫu nhiên gặp gỡ, thảo nào người lại ngông cuồng như vậy.

Âu Dương Siêu nghe nói suýt tí nữa thì thất thanh cười ồ, chàng cũng lớn tiếng nói:

- Ăn nói ngông cuồng thật. Mấy chục năm nay ư? Thế năm nay cô nương bao nhiêu tuổi nào?

Chàng đưa mắt nhìn thấy thiếu nữ áo đen ấy không ngoài đôi mươi, đôi lông mày trợn ngược, hai má hồng hào trông thấy hãy còn trẻ măng Thiếu nữ áo đen cười khi một tiếng và đáp:

- Nhỏ chưa hết hơi sữa kia, người khéo nói thật.

Nói xong, nàng móc túi lôi ra một chiếc khăn tay màu huyền, đưa lên trước gió phất một cái và hỏi:

- Nhỏ kia, có nhận ra được cái khăn Thiên Tâm Huyền Phách này không.

- Thiên Tâm Huyền Phách ư?

Quả thật Âu Dương Siêu không biết lai lịch của Thiên Tâm Huyền Phách gì hết, ngăn người ra giấy lát rồi nói:

- Cái tên này nghe êm tai lắm, nhưng tiếc thay tại hạ chưa nghe ai nói bao giờ, và cũng không biết là vật báu tuyệt thế của môn phái nào, hay nó là đồ chơi ở trong khuê phòng của cô nương chăng?

- Thật là những kẻ ít thấy có khác. Thôi, cứ giở khí giới ra đấu đi.

- Giở khí giới gì ra?

- Để người được nếm mùi Bàn Long Hiểu Phụng Thập Tam Vũ của cái khăn Thiên Tâm Phách này.

Thấy thiếu nữ áo đen nói như vậy mà tay nàng ta lại cầm cái khăn mỏng như cánh con ve sầu, lại mềm như cái khăn lụa của các thiếu nữ vẫn dùng, nhưng khi nàng rung động một cái, cái khăn ấy đã cứng như một cái que sắt, đủ thấy công lực của nàng ta thâm hậu đến như thế nào?

Tuy Âu Dương Siêu không biết cái khăn tay ấy có bao nhiêu oai lực nhưng chỉ thấy nàng ta rung động một cái cũng đủ biết nàng đã tốn mất mấy chục năm tu luyện mới được như vậy.

Tuy chàng không hãi sợ gì thiếu nữ áo đen nhưng chàng thấy công lực của đối phương như vậy cũng đủ biết địch thủ không phải là tay tầm thường, chàng không dám ngông cuồng dùng tay không đối địch nữa, liền móc túi lấy Phích Độc Truy Hồn bảo kỳ ra giở lên phất một cái liền có ánh sáng vàng lóe mắt rồi chàng cũng không chịu lép vế liền hỏi lại nàng ta rằng:

- Cô nương thử xem lá cờ báu này có bằng được Thiên Tâm Huyền Phách của cô nương không?

Thiếu nữ áo đen mặt bỗng biến sắc vội thu cái khăn tay lại trợn ngược đôi mắt và hỏi:

- Nhỏ kia là ai? Người xưng hô Vô Lâm Tam Kiệt ra sao?

Âu Dương Siêu nghe nói bụng bảo dạ rằng:

“Thiếu nữ này lạ lùng thật. Tuổi trẻ như thế mà cũng biết được lai lịch của lá cờ báu này?”.

Vì thế chàng liền cố làm ra vẻ thần bí rồi đáp:

- Cô nương đã biết Vô Lâm Tam Kiệt thì phải biết lá cờ báu này lợi hại như thế nào.

Và đã biết lai lịch của tại hạ rồi, hà tất phải hỏi như thế làm chi.

- Người là môn hạ của Cầu lão nhị phải không.

Âu Dương Siêu nghe thấy thiếu nữ áo đen gọi tên cúng cơm của sư phụ mình ra liền tức giận vô cùng.

Thì ra kỳ tuyệt Cầu Thiên Khánh là tiền bối của Vô Lâm, hiện giờ ngay các trưởng lão của chín phái một bang cũng không dám xưng huynh đệ với Tam Tuyệt mà bây giờ thiếu nữ đứng trước mặt đây còn trẻ tuổi như vậy mà dám gọi sư phụ của chàng là Cầu lão nhị như thế thì chàng không tức giận làm sao được.

Âu Dương Siêu nghĩ đến ba vị ân sư đã hy sinh tính mạng mà truyền võ công cho mình, mình chưa đền bù được phần nào ơn đức ấy, trái lại bây giờ còn để cho người khinh thị như thế chàng liền múa cờ báu lên rồi chỉ tay vào mặt thiếu nữ áo đen rồi giận dữ hỏi:

- Vô trưởng vô ấu, bất phân già trẻ lớn bé, ai dạy cô nương như thế?

Chàng vừa nói xong, đã múa cờ báu dùng đến sáu thành công lực tấn công luôn.

Thiếu nữ áo đen vội giơ cái khăn tay màu huyền lên chống đỡ mồm thì quát lớn:

- Sao người chưa biết ta là ai mà dám hạ độc thủ như thế.

11. Sư Môn Tình Cừ

Âu Dương Siêu chưa nguôi cơn giận, quên cả chuyện cờ thế của mình lợi ại như vậy mà đối phương chỉ rung tay khăn đen một cái, sức lực của lá cờ báu của mình đã tiêu tan liền mà chàng vẫn chỉ tay vào mặt thiếu nữ nọ quát lớn một tiếng:

- Vô Lâm Tam Tuyệt, danh trấn hải nội hải ngoại, người một con nhỏ miệng chưa hết hơi sữa mà dám tùy tiện nói nhục đến tên tuổi của ba vị như vậy?

- Sao người bảo ta làm nhục họ?

- Người là cái thá gì mà dám gọi các vị ấy là lão đại, lão nhị như vậy?

Thiếu nữ áo đen thất thanh cười hì một tiếng thu cái khăn đen bỏ vào túi rồi tiến lên vừa cười vừa nói tiếp:

- Mình đầy hơi sữa mà lại bảo người khác là đầy hơi sữa như mình, người mới thật là bất kính dám gọi ta là con nhãi con, Cậu lão nhị có mặt ở đây cũng không dám gọi ta như thế - Người nói ngông cuồng như vậy không. sợ gió thổi rụng răng hay sao?

Âu Dương Siêu lại quát lớn, định tấn công tiếp.

- Câm mồm.

Thiếu nữ áo đen lớn tiếng trả lời:

- Nể tình giao hảo với Vô Lâm Tam Tuyệt lâu năm, ta mới nhường nhịn cho như thế, thật người không biết phân biệt lớn bé gì cả, mau bảo danh cho ta biết mau đi.

Âu Dương Siêu nghe thấy đối phương dùng Bình Địa Lôi nói như hổ gầm lên giật mình kinh hãi.

Quý vị nên rõ môn Bình Địa Lôi, môn Sư Tử Hồng của cửa Phật này, cần phải có nội lực cao siêu và luyện tới mức Tán Tụ tùy theo ý muốn mình mới có thể sử dụng được. Và ít nhất phải luyện sáu mươi năm công lực mới có thể sử dụng được môn Bình Địa Lôi này.

Bằng không sử dụng xong môn này sẽ bị hộc máu tươi lắm.

Âu Dương Siêu thấy thiếu nữ áo đen tuổi chừng đôi mươi mà sử dụng môn Bình Địa Lôi này, mặt không chút đỏ nào, trông vẫn thản nhiên như thường đủ thấy nội công của nàng luyện cao thâm đến mức nào?

Nghĩ tới Âu Dương Siêu mới không dám ngông cuồng như trước, sợ thất lễ với bạn của sư môn cho nên trước khi chưa biết rõ đối phương là ai nhưng chàng cũng không chịu lép vế để lộ ra vẻ hãi sợ, liền đang hoàng đáp:

- Tại hạ đi không đổi tên, ngồi không thay họ, lúc nào cũng là họ Âu Dương tên là Siêu.

Thiếu nữ áo đen mắt chớp mấy cái rồi hỏi lại:

- Âu Dương Siêu nào nhĩ? Có một vị Đại hiệp tên là Thần Kiếm Trần Bát Hoang Âu Dương Đơn có phải là người cùng gia đình với người không?

Âu Dương Siêu nghe nàng ta nói tới đó mặt tỏ vẻ rầu rĩ và biết thiếu nữ này không phải là người thường, vội đổi giọng ôn hòa và đáp:

- Đó là tiên phụ.

Ngờ đâu thiếu nữ vừa nghe chàng nói xong đã nổi giận lại rút cái khăn tay màu huyền ra quát bảo:

- Đừng có nói bậy. Bấy nhiêu tuổi đầu mà cũng đòi bắt chước người ta nói dối người.

Nói xong, nàng đã múa cái khăn xông lại tấn công liền.

Lần này Âu Dương Siêu không dám ra tay đầu chỉ giơ lá cờ lên tấn công hư một thế, rồi vội im về phía sau hơn trước, mồm thì lớn tiếng hỏi:

- Chẳng hay tại hạ có điều gì không nên không phải ...

Thiếu nữ áo đen vì ra tay quá mạnh không kịp thu tay lại nên đầu khăn đánh trúng vào một tảng đá lớn kêu đến bùng một cái tảng đá vỡ ra làm bốn năm mảnh, cát bụi bay mù mịt.

Nàng tấn công không trúng Âu Dương Siêu lại càng tức giận thêm, mồm thì thao thao bất tuyệt nói tiếp:

- Võ Lâm Tam Tuyệt với Âu Dương Đơn đại hiệp tỷ với nhau, bị đại hiệp đâm trúng một kiếm, mỗi hận thù ấy khi nào Cầu lão nhị lại chịu dồn hết công lực bình sinh và truyền thụ lá cờ báu cho con một kẻ địch như vậy. Đó chả là người định lừa dối ta là gì cơ.

Lúc này Âu Dương Siêu mới hiểu ra, trong lòng hơi yên liền gượng cười đáp:

- Ra là thế đấy.

Thiếu nữ áo đen lại định tấn công và mồm thì nói tiếp:

- Hai việc này thế nào cũng có một thật một giả.

- Cô nương áp bức người quá nổi.

- Sao người bảo ta là áp bức?

- Nếu tại hạ không phải là môn hạ của Tam Tuyệt, thì đây đã có cờ báu làm chứng, nếu bảo tại hạ không phải là dòng dõi họ Âu Dương thử hỏi cô nương trên thiên hạ này có ai lại giả mạo con của người ta như thế không?

- Nếu hai việc đây là thật cả thì lúc bấy giờ chắc thế nào cũng có một cuộc lừa dối ở bên trong.

- Theo ý kiến của cô nương thì cô nương cho là tại hạ lừa dối việc nào?

- Người lừa dối Tam Tuyệt để lấy cờ báu chứ còn việc nào nữa?

- Cô nương căn cứ vào đâu mà bảo tại hạ lừa dối như thế?

- Thế nào người cũng không nói cho Tam Tuyệt biết mình là con của Âu Dương Đơn bằng không ...

- Điều này cô nương đoán không sai.

- Hừ ... Cầu lão nhị thông minh suốt đời mà bị người lừa dối được. Tiểu tử người cũng tài ba đấy.

- Không riêng cờ báu mà cả cây sáo ngọc nữa.

Nói xong, chàng liền móc túi lấy cây sáo ngọc ra múa lên một vòng tỏ vẻ đắc chí.

Thiếu nữ áo đen càng tỏ vẻ mất tự nhiên hơn.

Âu Dương Siêu lại móc túi lấy cả Tam Tuyệt Lệnh Phù ra nữa, tay phải cầm cờ và sáo, tay trái cầm lệnh phù có ánh sáng lóe mắt, tung lên một cái rồi lại chộp lấy bỏ vào trong tay rồi nói tiếp:

- Cô nương đã thấy rõ chưa? Tại hạ có thật là môn hạ của Tam Tuyệt không? Như vậy tại hạ làm sao mà lừa dối lấy được cả ba vật một lúc như vậy Thiếu nữ áo đen càng ngạc nhiên thêm, vẻ mặt rầu rĩ và hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Võ Lâm Tam Tuyệt đều bị người lừa dối một cách dễ dàng hay sao?

- Âu Dương Siêu tôi dù không ra gì thật, nhưng không đến nỗi lừa dối ân sư như thế.

- Thực họ đã truyền hết tài nghệ cho người và biết rõ người là con kẻ thù của họ ư?

- Lúc ấy các vị ân sư chưa biết.

- Cho nên người không nói rõ lai lịch của mình cho Tam Tuyệt hay phải không?

- Lúc ấy chính tại hạ cũng không biết mình là ai? Thì làm sao mà nói rõ được cho ân sư hay.

- Hà ... hà.....hà ...

Thiếu nữ áo đen bỗng lớn tiếng cười rồi nói tiếp:

- Thật là một tay nhà nghề lừa dối có khác. Không quên được thói quen lại lừa dối một lần nữa.

- Cô nương bảo tại hạ lừa dối ai?

- Lừa dối ta chứ còn lừa dối ai nữa?

- Tôi lừa dối cô nương làm chi?

- Trên thiên hạ này làm gì có người lại không biết được tên họ và lai lịch của mình như thế?

- Cô nương đã không tin thì tại hạ biết nói năng làm sao đây?

- Những lời nói lừa dối người như thế thì ai ...

- La cô cô, xin tiền bồi dưỡng có nghe lời của y.

Trong rừng thông bỗng có tiếng một người nói vọng ra như vậy. Tiếp theo đó bỗng có một bóng người thấp thoáng rồi một thiếu niên trông như một đứa con nít đầu kết một cái đuôi sam chống ngược lên trời như trẻ hầy còn nhỏ vậy, phi thân ra.

Thiếu nữ áo đen trông thấy thiếu niên mặt non choẹt ấy nghĩ ra được một kế liền hỏi:

- Cháu bé, sư phụ của cháu cũng tới đây à?

Thì ra thiếu niên ấy họ Giang tên là Văn Long, tiểu đệ tử của Hoàng Phú Siên, người chưởng môn của phái Côn Luân, biệt hiệu là Trại Na Tra.

Chắc quý vị còn nhớ khi ở Thiên Tâm Trang Văn Long đã được gặp Thần Châu Tam Kiệt ở tửu lầu, nhưng Âu Dương Siêu không nhận ra y.

Hãy nói Văn Long tiến tới gần cung kính vái chào thiếu nữ áo đen rồi mặt méo mó đáp:

- Thưa cô, sư phụ cháu với sáu vị chưởng môn của sáu môn phái khác hẹn nhau lên núi Hoàng Sơn này để kết liễu mối thù các người liên tay vây đánh Âu Dương Đơn năm xưa, ngờ đâu y chưa đến ngày hẹn ước đã bắt cóc bảy vị chưởng môn còn chôn thuốc nổ ở trên đỉnh núi Thiên Đô ...

Âu Dương Siêu nghe thấy thiếu niên ấy nói như vậy tức giận khôn tả, liền múa động lá cờ báu định tấn công, mồm thì quát mắng:

- Bậy nào! rõ ràng đó là quỷ kế của bảy môn phái các người mà lại ...

Thiếu nữ áo đen nghe nói sầm mặt lại hỏi:

- Hừ ... thị tài hà hiếp người ư?

- Không phải là tại hạ thị tài hà hiếp người mà quả thật là ...

- Người có thù với bảy đại môn phái, việc này ta không cần biết phải trái cả.

Văn Long cảm thấy thất vọng liền cau mày lại nói tiếp:

- La cô cô, còn việc này thế nào La cô cô cũng phải can thiệp.

- Việc gì. Chả lẽ y dám phạm phải điều tối kỵ của ta hay sao?

- Đúng thế!

Thiếu nữ áo đen liền biến sắc mặt, sát khí đằng đằng, khác hẳn hồi nãy, trợn to đôi mắt lên nhìn Âu Dương Siêu và hỏi tiếp:

- Tiểu tử, vạn ác dâm vi thủ, ngươi có biết không?

Âu Dương Siêu ngẩn người ra, sắc mặt của chàng cũng thay đổi luôn. Không phải chàng sợ thiếu nữ áo đen, nhưng là vì câu “Vạn ác dân vi thủ” đó quá kỳ lạ, chàng không hiểu ở đâu ra lại có câu chuyện ấy? Chàng đang bực tức thì thiếu nữ áo đen lại quát hỏi tiếp:

- Dù không sợ báo ứng, nhưng ngươi không sợ làm mất hết tên tuổi của Vô Lâm Tam Tuyệt với hiệp danh của Âu Dương Đơn hay sao?

Lời nói của nàng câu nào cũng tựa như dao nhọn sắc bén đâm vào giữa trái tim chàng, chàng liền sầm nét mặt lại lớn tiếng hỏi lại nàng:

- Sao vô cớ đổ oan cho người như vậy? Có gì làm bằng cớ nào?

Thiếu nữ áo đen quay đầu lại hỏi Giang Văn Long rằng:

- Cháu nhỏ kia, nói chứng cớ ra để cho y chết một cách khỏi ân hận.

Văn Long thấy Âu Dương Siêu trợn trừng mắt lên nhìn mình như vậy y vội từ từ lui về phía sau nửa bước, mồm thì nói:

- Rõ ràng cháu thấy y quyến rũ hai thiếu nữ tới Thiên Tâm Trang sợ người ngoài biết y còn bảo một cô nương giả dạng nam trang để lấp mắt thiên hạ, ngoài ra y còn lén lút lút lút, có một thứ thuốc viên cải trang dị dung ...

Thiếu nữ áo đen nghe nói tức giận đến nghiêng răng kêu cồm cộp, tay múa tít cái khăn.

Đủ thấy nàng tức giận đến mức độ nào rồi.

Âu Dương Siêu sợ nàng ta đột nhiên ra tay tấn công, gây nên một trận đấu, nhưng đó chỉ là việc nhỏ, chàng chỉ sợ vì thế mà hủy hết thanh danh của mình, đó mới là việc lớn. Nên chàng không đợi chờ Văn Long nói dứt đã vội cướp lời nói:

- Vị cô nương này chớ nghe lời của y nói.

- Chẳng lẽ y dám nói dối với ta hay sao?

Văn Long vội cãi:

- Nếu cháu có nói sai nửa lời thì tùy ở cô cô xử trí như thế nào cháu cũng xin chịu.

Âu Dương Siêu vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Thế ra lời của ngươi không sai nửa câu hay sao?

Thiếu nữ áo đen lại hỏi tiếp:

- Việc ấy có thật hay sao?

- Vâng, có hai thiếu nữ ấy thật, nhưng tiếc thay hai nàng ấy lại là chị cả và chị hai của tại hạ, ba chúng tôi được người ta gọi là Thần Châu Tam Kiệt và chúng tôi đã thề cùng sanh cùng tử với nhau.

- Thần Châu Tam Kiệt ư?

- Vâng, chị cả là Bạch Y Truy Hồn Phấn Diện Thư Sinh Đoàn Băng Dung là con gái của Ngọc Địch Lang Quân, tam ân sư của tại hạ.

- Bấy nào! Đoàn lão tam làm gì có con gái nào.

Thiếu nữ áo đen giận dữ nói như vậy.

Âu Dương Siêu vẫn mỉm cười ung dung nói tiếp:

- Đó là cô nương ít thấy mới lấy làm lạ, chị Dung là con gái của Tam ân sư mẫu Thiên Ma Giáo Chủ Thiên Ma Tiên Nương Hoa Bích Dung, đồ đệ của Băng Phách phu nhân, như vậy giả dối sao được.

Chàng nói đồng dục và nghiêm nghị và nàng nọ lại là con và môn đồ của những danh nhân kỳ túc trong võ lâm, khiến ai cũng phải tin tưởng, chứ không dám ngờ vực nữa.

Thiếu nữ áo đen ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Còn một ai nữa là ai?

- Nhị tỷ Ngô Quyên Quyên, là đệ tử đích truyền của Lô Âm Thần Ni.

Thiếu nữ áo đen thấy Âu Dương Siêu trông rất chính khí, lại nói năng một cách thao thao bất tuyệt như vậy đủ thấy lời nói của chàng không phải giả dối nên nàng quay lại bảo Văn Long rằng:

- Cháu bé, có bằng cứ nào nữa không?

Văn Long cau mày lấy cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Được, cho người đã khá chống chế, vậy còn một thiếu nữ áo bạc cùng ở chung với người tại một tửu điểm trong tiểu trấn ở Hoàng Sơn, hai người rất âu yếm nhau, vậy người còn chống chế được nữa không?

- Thiếu nữ áo bạc nào?

Thiếu nữ áo đen bỗng nghiêm nét mặt lại hỏi như vậy và hỏi Văn Long tiếp:

- Cháu nhỏ, cháu đã trông thấy thiếu nữ áo bạc ấy ư?

Văn Long vội cung kính đáp:

- Tiểu bối có trông thấy, việc này không giả dối chút nào?

- Mặt nàng ta ra sao?

- Nàng tuổi chừng mười bảy mười tám, tóc mượt như tóc mây, mặt hình bầu dục, không đánh phấn mà da trắng như ngọc ngà, lông mày không cong mà xếch ngược, khác hẳn người thường.

Thiếu nữ áo đen nghe nói đến đó bỗng chớp tay Văn Long lay mấy cái hỏi tiếp:

- Cháu bé, lời nói của cháu có thật không?

Vẻ mặt của nàng rất gay gắt và cũng rất khích động.

Văn Long bị nàng ta bóp đau quá mặt méo mó đáp:

- Tiểu bối đâu dám nói dối, cô cứ hỏi Âu Dương Siêu.

Âu Dương Siêu không đợi người thiếu nữ áo đen hỏi mình, đã lớn tiếng đáp:

- Y nói không sai. Quả có việc ấy thật!

Thiếu nữ áo đen nghe nói mặt biến sắc, đôi môi mấp máy, gương mặt mới lên tiếng hỏi tiếp được.

- Có thật nàng với người đã âu yếm với nhau và ở chung với nhau không?

- Có thể thật!

- Nàng ta là ai?

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

“Lạ thật, dù cho người ấy có là ai chẳng nữa cũng có việc gì đến người đâu mà sao người hạch sách ta đến thế? Nàng này nhiều sự thật.”.

Chàng nghĩ như vậy xong, liền tủm tỉm cười đáp:

- Việc gì đến cô nương mà cô nương lại can thiệp đến nhiều việc như thế?

- Việc này ta nhất định can thiệp tới.

- Nếu Âu Dương Siêu tôi không thích người ta lý đến gia sự và việc riêng của tôi thì sao?

- Cái gì là việc gia đình, cái gì là việc riêng?

- Phải!

- Thế người đã thành hôn với thiếu nữ áo bạc ấy. Hai người đã kết làm phu phụ rồi ư?
- Tuy chúng tôi chưa làm lễ hợp cẩn nhưng đã trở nên phu phụ rồi.
- Hừ! Quân không biết liêm sỉ gì hết.
- Sao cô nương lại mở mồm chửi người như thế.
- Ta hỏi người, thiếu nữ áo bạc đó có phải là Giang Mẫn.

Âu Dương Siêu mừng thầm, bụng bảo dạ rằng:

“Lần này ta đã thâu lượm được tin tức rồi”.

Thì ra chàng tướng Giang Mẫn bị bắt cóc mà chàng chưa tìm được manh mối, bây giờ thiếu nữ này biết tên họ của nàng thì tất nhiên nàng ta thế nào cũng có liên can với nàng, bất cứ đối phương là thù hay là bạn, dù sao mình cũng biết tin của Giang Mẫn hiện đang ở đâu?

Vì thế chàng mới thấy phấn chấn vô cùng vội đáp và hỏi lại:

- Phải! Hiện giờ nàng ở đâu?

Nào ngờ thiếu nữ áo đen nghe chàng hỏi như vậy mặt liền biến sắc giận dữ khôn tả lớn tiếng quát mắng:

- Giải lắm! Ta chưa hỏi người mà người đã hỏi ta như vậy.
- Cô nương đã biết tên họ của nàng thì tất nhiên cô nương phải biết rõ việc này, tại hạ không hỏi cô nương thì còn biết hỏi ai nữa?
- Việc gì thế?
- Giang Mẫn bị bắt cóc, cô nương đã biết rõ mà lại còn giả vờ hỏi như vậy?
- Giang Mẫn bị bắt cóc ư? Bị ai bắt cóc thế?
- Tôi chưa biết rõ cho nên ...

Văn Long đã lớn tiếng nói:

- Cô đừng nghe y nói vậy. Rõ ràng y đã chán ghét thiếu nữ áo bạc rồi bằng không với công lực của Tam Kiệt như thế mà không thể bảo vệ nổi cho cô ta hay sao?

Thiếu nữ áo đen càng tức giận thêm, múa tít cái khăn tay, quát tháo như sấm động nói tiếp:

- Ta phải quét sạch cửa ngõ cho Võ Lâm Tam tuyệt mới được và cũng phải dạy một đứa con mắt dạy cho vợ chồng Âu Dương Đơn.

Mồm nàng vừa quát thì nàng cũng vừa xông lại tấn công luôn.

Âu Dương Siêu không hiểu tại sao nàng lại nổi giận như thế. Nhưng lúc này không cho phép, chàng liền múa lá cờ, mồm thì quát lớn:

- Có chuyện gì cứ việc, thông thả mà nói, hà tất cô nương phải ra tay đấu với tại hạ như vậy.

Thiếu nữ áo đen cử múa tít cái khăn tấn công các nơi đạo huyệt của Âu Dương Siêu, mồm thì nói:

- Tiểu tử, người cũng có tư cách gọi ta là cô nương ư? Người ngông cuồng thật.

Âu Dương Siêu không hiểu lai lịch của thiếu nữ này ra sao, vừa chống đỡ vừa lớn tiếng hỏi - Thế ra tiền bối là La lão tiền bối đấy à.

- Trong mắt người làm gì còn có mục Huyền Huyền Ngọc Nữ La Lãnh Phương này nữa.

Âu Dương Siêu nghe nói toát mồ hôi lạnh ra liền đáp:

- Kể vô tri không biết tội, quả thật tiểu bối không biết tiền bối là La lão tiền bối.
- Môn quy của ta không được nghiêm, điều này ta không trách người nhưng, ta có một điều kiện hơi vô lý một chút, nhưng dù sao người cũng phải nể mặt già này một phen mới được.

Giọng nói của bà ta rất bí mật, hiển nhiên bà ta vừa yêu cầu vừa dọa nạt, Âu Dương Siêu lại cung kính đáp:

- Xin tiền bối cứ dạy bảo.
- Ta hẹn ngươi trong một tháng trời phải tìm ra Giang Mẫn và hai người phải nói rõ sự thật ở trước mặt ta.
- Tiểu bối xin hết sức tuân theo lời dạy bảo của lão tiền bối dù lúc này tiểu bối cũng lo âu lắm, chỉ muốn ...
- Ta không cần biết chuyện của ngươi - Vâng!
- Nếu quả thật ngươi đã dụ dỗ Giang Mẫn thì lúc ấy đừng có trách ta đấy nhé.
- Vâng. Nhưng quyết không có chuyện dụ dỗ như lão tiền bối ngờ vực đâu.
- Nếu Giang Mẫn phạm môn quy ta cũng sẽ chấp hành giới luật ngay.
- Tiền bối ...
- Thôi đừng có nói nhiều nữa. Nhỏ kia không ngờ thanh danh của Âu Dương Đôn với La Lãnh Phương này lại bị hai đứa nhỏ các ngươi làm hủy hoại hết.
- Xin tiền bối hãy nghe tiểu bối giải thích ...
- Khởi cần giải thích, một tháng sau ta sẽ ở Hoàng Lạc Lâu đợi chờ ngươi.

La Lãnh Phương nói xong, liền tung mình đi luôn.

Thân pháp của bà ta nhanh khôn tả chỉ thoáng cái mất dạng liền.

12. Ngọc Nữ Hào Kiếm

Âu Dương Siêu quay đầu lại nhìn Văn Long, ngờ đâu tên tiểu nhân này đã lên trốn đi từ lúc nào rồi.

Chỉ còn một mình chàng đứng ngẩn người ra tại đó, nhất thời chàng thấy cô đơn khôn tả.

Một lát sau chàng mới phấn chấn đi thẳng về phía Bắc.

Chàng cứ lưng thưng mà đi sắp tới Mê Tiên cốc rồi, lúc ấy trời đã xế chiều nhưng đang là mùa nực nên oi bức vô cùng.

Âu Dương Siêu gởi khinh công ra đi không bao lâu đã tới.

Chàng thấy cây hoa bị phá bừa bãi, bãi cỏ cũng bị khô héo. khác hẳn xưa rất nhiều, cả Mê Tiên Trận cũng bị phá hủy nốt.

Hiển nhiên là bị rất nhiều tay cao thủ phá. Căn nhà trúc dùng để thờ cha mẹ mình cũng bị đốt cháy rụi hết.

Một con chó đại ở trong bụi cỏ nhảy ra một cách quá đột ngột khiến chàng cũng phải giật mình kinh hãi, chàng đưa mắt nhìn kỹ, tức mình khôn tả.

Thì ra, con chó đại lôi một cái xác nho nhỏ ra, mặt mũi đã nát bét, nhưng xem quần áo của đứa bé thì chàng đã nhận ra đó là con Xảo Xảo của mình cưng nhất.

Chàng không hiểu kẻ địch là ai mà tàn nhẫn như thế. Một đứa nhỏ bảy tám tuổi như vậy mà cũng không tha chết cho.

Chàng đang định tiến lên nhặt xác của Xảo Xảo để chôn cất thì bỗng nghe thấy một tiếng kêu rất thảm khốc ở bên trong vọng ra.

Tiếng kêu ấy rùng rợn và bí mật lạnh lùng khiến ai nghe thấy cũng phải hồn xiêu phách lạc.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi không còn tâm trí chôn xác Xảo Xảo vội liền tung mình vào bên trong, chỗ tiếng kêu ấy.

Đột nhiên chàng thấy một cái bóng trắng nhỏ nhỏ lẩn khuất nơi cùng tận của sơn cốc, chàng vội giở khinh công tuyệt mức ra đuổi theo.

Nhưng cái bóng trắng ấy nhanh khôn tả, và cứ xuyên vào trong bụi cây lên trốn. Chỉ thoáng cái đã mất dạng, chàng không còn trông thấy bóng trắng ấy ở đâu cả, nhưng chàng cứ theo về phía có tiếng kêu ấy.

Xa xa, chàng đã trông thấy một thiếu nữ đầu tóc rối bù đang nhảy nhót ở trong rừng tựa như đang đuổi theo một vật gì mà không chịu ngưng bước vậy.

Chàng thắc mắc vô cùng vì rõ ràng trước mặt thiếu nữ ấy không có vật gì cả mà nàng cứ nhảy đồng, chạy sang tây vô chộp lung tung hoài.

Chàng liền giở khinh công ra đuổi theo để xem nàng ta làm gì và nàng là ai.

Khinh công của thiếu nữ áo trắng này cũng cao siêu lắm. Nhưng tai mắt của nàng hình như không được minh mẫn cho lắm.

Âu Dương Siêu đuổi theo như thế mà nàng ta không hay biết gì cả vẫn như người vô sự vậy, cứ liệp tục chạy và vô chộp lung tung như cũ.

Khi đuổi gần tới nơi Âu Dương Siêu bỗng thất thanh kêu “ôi chà” một tiếng rồi lớn tiếng kêu gọi:

- Lãng cô nương, Lãng cô nương.. Có lẽ thiếu nữ áo trắng ấy chính là tiểu chủ nhân Mê Tiên Giao Cơ, nàng xinh đẹp sạch sẽ gọn ghẽ biết bao mà lúc này đã biến thành một người đầu bù tóc rối, mặt mũi chân tay gầy gò, trông rất kinh khủng, còn dính đầy bùn nữa. Cái áo trắng mà nàng đang mặc trong người cũng rách tả tơi mà bẩn thỉu, không những dính đầy bùn, mà còn dính cả những vết bầm nữa.

Hình như nàng đã nghe thấy tiếng kêu gọi của Âu Dương Siêu rồi, bỗng quay trở lại, nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới tấp.

Âu Dương Siêu chưa đề phòng thấy vậy giật mình kinh hãi kêu ủa một tiếng, rồi tránh sang bên ba trượng, mồm vẫn lớn tiếng gọi:

- Lãng cô nương, tôi đây mà.

Ngờ đâu, Giao Cơ vẫn không nghe thấy tiếng kêu gọi của chàng, song chưởng vẫn cứ nhằm các yếu hiểm mà tấn công.

Chàng càng thắc mắc cứ phải tránh né luôn luôn.

Bỗng có tiếng kêu ùm một thân cây lớn bị kinh phong của nàng đánh gãy, chỗ bị gãy đó như bị dao chém vậy cả cây ấy đổ ụp xuống, chung quanh năm trượng đều có cát bụi mù mịt.

Âu Dương Siêu kinh hãi và kêu la thảm:

“Nguy hiểm thật! ”.

Giao Cơ tấn công mấy thế liền đều hụt hết, nàng như con hổ điên, lại xông lên tấn công tiếp.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu mới biết chắc bên trong thể nào cũng có sự bí mật gì đây, nhưng chàng vẫn không dám tới gần, mà xa xa trông thấy hai mắt của nàng ta không những đầy những tia máu và còn lờ đờ không được linh hoạt như xưa kia. Chàng nhân lúc đối phương chưa kịp ra tay đã vội nhảy tới chộp cổ tay của Lãng Giao Cơ vội giật mạnh tay một cái, tay áo của nàng đã bị Âu Dương Siêu nắm chặt, nhưng chàng giật quá mạnh, nên chiếc tay áo ấy đã bị đứt đôi và nàng đã nhảy ra ngoài xa bảy thước. Nàng thoát được bàn tay của Âu Dương Siêu rồi lại như điên như khùng xông lại tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu thấy tình hình như vậy khi nào dám đấu chưởng với nàng, chàng vội giở khinh công tuyệt mức lướt tới sau nàng định bất kỳ xuất ý dùng Cẩm Long Thủ kiếm chế nàng. Ngờ đâu Giao Cơ cũng không phải là tay thường đã quay lại tấn công luôn năm chưởng một lúc mà mồm thì kêu la om sòm. Năm chưởng đó của nàng đều đấu chí mạng nên rất lợi hại. Âu Dương Siêu không dám chống đỡ và cũng không dám đứng gần, vì sợ nhờ bị nàng đánh trúng một chưởng thì dù không bị đánh chết cũng bị tàn phế chứ không sai.

Nhưng lần này Âu Dương Siêu không tránh né như trước, chàng dùng chưởng pháp kỳ dị mà hóa giải chưởng của đối phương, thừa cơ điểm huyết không cho nàng cử động nữa.

Quý vị cũng biết nếu nói về chưởng pháp và nội công thì Giao Cơ còn kém Âu Dương Siêu xa, nên hai người đấu với nhau được hai mươi hiệp, nếu Âu Dương Siêu muốn đả thương nàng thì thật là dễ như trở bàn tay, nhưng tình thế hiện thời không cho phép, chàng đã thấy rõ Giao Cơ như điên như khùng mất hết lý trí, cứu nàng còn chưa kịp đâu dám giở tài ba tuyệt học ra đả thương nàng, vì vậy mà đã đấu được ba mươi hiệp rồi mà chàng không sao kiếm được cơ hội để điểm vào yếu huyệt tê liệt của Giêu Cơ!

Đôi bên lại kẻ đấu người chống đỡ thêm mười mấy hiệp nữa, Giao Cơ đã bắt đầu thở hồng hộc, mồ hôi trên trán toát ra như mưa và theo những sợi tóc bù rối trên đầu nhỏ xuống như nhỏ lệ vậy!

Âu Dương Siêu thấy chống đỡ mãi vẫn châu sao điểm được yếu huyệt của Giao Cơ, liền giở môn Thần Phong Thập Chưởng của cha chàng trước khi hấp hối truyền thụ cho.

Chắc quý vị còn nhớ cha của Âu Dương Siêu tức là đạo sĩ chột mắt ở trong miếu đồ và xuất hiện ở trong Thiên Tâm trang vào lúc Thần Châu Tam Kiệt đang đại náo sơn trang ấy.

Âu Dương Siêu thấy đấu mãi không sao kiếm chế nổi Giao Cơ liền giở Toàn Phong Thập Thức ra, pho chưởng pháp này rất lợi hại nên mới đấu có hai hiệp Giao Cơ không sao tấn công như trước được và cứ lui về phía sau liên tiếp.

Âu Dương Siêu liền lớn tiếng hỏi:

- Lãng Giao Cơ, em làm sao thế?

Trong lúc chàng kêu gọi, tay hơi chậm một chút Giao Cơ đã thừa cơ nhảy xổ luôn, tấn công một thế rất mạnh.

Âu Dương Siêu thấy nàng vẫn còn ngơ ngẩn không biết gì cả đoán chắc thần kinh của nàng bị kích quá mạnh, hay đã bị kẻ nào dùng thủ đoạn gì làm cho nàng mất trí nhớ, bắt buộc chàng phải cắn răng mím môi, tấn công hai thế thật nhanh để đẩy nàng ta lui hai bước, mồm thì nói tiếp:

- Lãng cô nương, nếu cô nương không ngừng tay lại bắt buộc tại hạ phải thất lễ đây.

Nói xong, chàng vươn tay ra chụp cổ tay nàng nọ và nói tiếp:

- Đây là sự bất đắc dĩ mà tôi phải ra tay như vậy, cô nương hãy yên tĩnh một lúc nhé.

Bằng không ...

- Hãy ngừng tay lại.

Bỗng có một tiếng quát tháo ở trên đỉnh cốc vọng xuống.

Tiếp theo đó có một cái bóng xám như sao sa phi nhanh xuống.

Khi cái bóng xám ấy tới gần, chàng mới trông thấy rõ đó là một lão ni cô mặt mũi hiền từ, trông rất thoát tục.

Lão ni vừa tới nơi đã múa chưởng tấn công luôn, chưởng lực của bà ta mạnh khôn tả và nhằm còn nơi đại huyệt của Âu Dương Siêu lấn át tới.

Âu Dương Siêu tay trái đã chụp cổ tay của Giao Cơ, nên chỉ còn một tay phải để chống đỡ thế công của đối phương đành phải nhảy lui ra ngoài xa bảy tám trượng tránh né.

Lão ni cau mày lại kêu ủa một tiếng hình như bà ta thấy thân pháp và chưởng pháp của Âu Dương Siêu kỳ dị khôn lường mà kinh ngạc kêu như vậy.

Đang lúc Âu Dương Siêu tránh khỏi thế công của ni cô thì chàng đã nhanh tay điểm luôn vào yếu huyệt ngũ của Giao Cơ.

Thế là Lãng Giao Cơ đã uể oải nằm lún ra đất.

Âu Dương Siêu đột nhiên thấy lão ni tới và ra tay mạnh như vậy, chàng đã vội điểm yếu huyệt ngũ của Giao Cơ cho nàng nằm yên, rồi mới quay lại chống đỡ, bụng bảo dạ rằng:

“Không ngờ thủ pháp của ni cô này lại tuyệt diệu như thế, chẳng lẽ Giao Cơ đã bị lão ni cô này hạ độc thủ nên mới mất trí khôn như vậy chăng?”.

Nghĩ đoạn, chàng giận dữ quát hỏi:

- Người tu hành định làm gì thế?

Lão ni cô mặc áo xám niệm câu A Di Đà Phật, rồi thủng thẳng đáp:

- Lão ni cô chưa hỏi người, sao người lại hỏi lão ni trước như thế?

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi lại:

- Hỏi tại hạ ư? Lão ni định hỏi gì thế?

Lão ni sầm nét mặt lão quát hỏi tiếp:

- Lão ni hỏi người thị tài ba tác quái hà hiếp một thiếu nữ như vậy trái đạo nghĩa võ lâm, tội này của người không thể dung thứ được.

- Bậy nào, lão ni có biết nàng ta là ai không?

- Sao ta lại không biết.

- Lão ni cô biết rồi thì ...

- Nàng là đệ tử của Ngọc Tiêu Thiên Nữ Liễu Mi, họ Lăng, tên là Giao Cơ mồ côi cha mẹ từ hồi nhỏ.

- Nếu vậy, còn lão ni ...

- Ta hỏi người trước.

Lão ni cô cướp lời hỏi như vậy, và tiếp:

- Người đã điểm huyệt của nàng ta rồi, lại còn dùng thủ pháp Tuyệt Bộ rất thâm khốc để làm loạn thần kinh của nàng, người ám hại nàng ta như thế định làm gì?

Âu Dương Siêu nghe thấy lão ni cô nói như vậy, chàng giật mình kinh hãi, vì chàng biết bị điểm phải yếu huyệt cam còn có thể giải được, chứ thần kinh bị phân loạn thì khó chữa lắm và thủ đoạn này, người trong võ lâm ít ai biết sử dụng lắm.

Nghĩ như vậy, chàng hỏi tiếp:

- Thần kinh của nàng đã bị phân loạn rồi ư?

Lão ni trợn tròn xoe đôi mắt, trông giận mà oai, trầm giọng hỏi lại:

- Người đã biết như vậy, mà còn cố ý hỏi lại, người định đổ lỗi cho ai thế?

Âu Dương Siêu càng thắc mắc thêm, vội hỏi lại:

- Thế ra lão ni cô lại tưởng tại hạ ra tay ám hại nàng ư?

- Trong sơn cốc này trừ người ra làm gì còn có người thứ hai.

- Tại hạ cũng tới đây không lâu ...

- Muốn ra tay giết hại chỉ trong nháy mắt được liền, chứ có cần phải đợi chờ năm bữa nửa tháng, nửa năm hay một năm đâu. Bằng cớ hiển nhiên như vậy, sao lại còn bảo bằng cớ vu khống?

- Bằng cớ hiển nhiên gì nào?

13. Lôi Âm Thần Ni

Âu Dương Siêu nói xong, liền bẻ một cành cây làm kiếm giờ lên múa, vừa ra tay một cái chàng đã sử dụng ngay một lúc hết hai thức.

Lão ni cô bỗng thấy thế kiếm của chàng mặt liền biến sắc, vội nghiêm nghị hỏi:

- Thế Kiếm Bát Thức, ngươi là môn hạ của Âu Dương Đại Hiệp, nhất trấn võ lâm?
- Không phải.
- Thí chủ không phải là môn hạ của Thần Kiếm Trấn Bát Hoang ư?
- Không phải.
- Phải đấy, bản ni chưa nghe thấy ai nói Âu Dương Đơn đã thu đồ đệ.
- Lão ni cô nói đúng đấy.
- Nếu vậy sư thừa môn phái của thí chủ?
- Lão sư phụ thử đoán xem.

Âu Dương Siêu định tâm phá bình, lại cầm cành cây múa một thức kiếm khác ra cho lão ni xem.

Lão ni cô kinh ngạc vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Thế ra thí chủ là đệ tử của Kiếm Tuyệt đấy.
 - Không phải.
 - Sao? ...
 - Lão sư thái này có lẽ sư thái đã đoán trúng rồi.
- Nói xong, chàng lại lấy lá cờ báu ra phát một cái.

Lão ni cô lại nói tiếp:

- Phích Độc Truy Hồn Bảo Kỳ, thế ra thí chủ là môn hạ của Kỳ Tuyệt Cầu Thiên Khách đấy.
- Chưa hoàn toàn đúng.
- Thế lá cờ này ...
- Lão sư thái thử xem cây sáo vỡ này.
- Bích Ngọc Địch?
- Vâng chính cây sáo ấy đấy.
- Nếu vậy thí chủ là môn hạ của Ngọc Địch Lang Quân, à không, thí chủ là người đích truyền của Võ Lâm Tam Tuyệt phải không?
- Vâng!
- Hay lắm, như vậy không sai tí nào.

Lão ni cô tỏ vẻ không vui rồi giận dữ tiến lên một bước và nói tiếp:

- Cuồng đồ, ngươi đã từng làm ra những trò vô sỉ mà lại còn dám đùa giỡn với lão ni phải không?

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng, lại tưởng bà ta có thù hằn với sư phụ mình, liền hỏi tiếp:

- Lão sư thái có thù hằn với các vị ân sư của tại hạ hay sao?
- Suốt đời lão ni không thù không oán với ai và xưa nay cũng không dính líu vào việc thị phi của giang hồ gì cả, nhưng ngày hôm nay thì khác hẳn, ngươi hãy đỡ lấy song chưởng này của ta.

Lão ni cô nói xong, liền múa song chưởng xông lại tấn công luôn. Âu Dương Siêu vội tránh ra ngoài xa hơn trượng hỏi tiếp:

- Tại hạ với sư thái không có thù oán gì cả sao lão sư lại ra tay tấn công như thế?
- Ta thấy ngươi hạ độc thủ một thiếu nữ yếu ớt như vậy, chẳng lẽ ta lại khoan tay làm thinh hay sao, như thế là trái với đạo nghĩa của võ lâm.
- Sao lão sư thái lại cứ nhất định bảo tại hạ hạ độc thủ.
- Hừ ngươi ngông cuồng và kiêu ngạo quá?
- Tại hạ mà ngông cuồng kiêu ngạo ư?
- Người tưởng đem Võ Lâm Tam Tuyệt ra là có thể dọa nạt được lão ni ư?
- Tại hạ đâu có ý định ấy.
- Thế sao ngươi lại ...
- Sở dĩ tại hạ phải dẫn chứng là để lão sư thái biết lai lịch tại hạ và cũng chứng minh không phải tại hạ ra tay ám hại cô nương này ...
- Cảm ơn, người là môn hạ của Tam Tuyệt không phải là đứa vô danh tiểu tốt!
- Sao lão sư thái lại nói như thế?

Lão ni cô lại phất tay áo giận dữ nói tiếp:

- Võ Lâm Tam Tuyệt của các người cũng biết sử dụng thủ pháp phân loạn thần kinh này.

Âu Dương Siêu ngăn người ra, vì chàng nhớ lại khi ba vị ân sư truyền thụ tâm pháp có nói qua môn võ công này, nhưng lúc ấy chàng vì mãi nghiên cứu những môn tuyệt học chính không để ý đến những thủ đoạn ác độc để ám hại người khác, nên mới không để ý tới mà học hỏi.

Nghĩ tới đó, chàng ấp úng đáp:

- Tuy tại hạ đã được truyền thụ hết y bát của ba vị ân sư, nhưng chưa hề học qua môn Tuyệt Hộ Thủ Pháp này.
- Như vậy ngươi còn muốn lừa dối bản ni hay sao?
- Sao lão sư thái bảo tại hạ như thế ư?
- Cứ xem chưởng thức của ngươi thì rõ ràng ngươi đã học hết tài ba của Tam Tuyệt rồi, ngươi còn lừa dối sao được bản ni.
- Sư thái rất sành sỏi, nhưng việc này không phải là tại hạ.
- Người đã ra tay ám hại người mà lại còn không thừa nhận, như vậy ngươi đã làm nhục Tam Tuyệt.
- Xin sư thái ăn nói nên nề nang một chút.
- Nể nang ư? Hà hà, ngươi đã biết nề nang sao ngươi còn hạ độc thủ như thế này?

Nói xong bà ta giơ song chưởng lên định tấn công. Âu Dương Siêu thấy vậy cau mày lại nói tiếp:

- Hãy khoan đã.

Lão ni cô trầm giọng đáp:

- Với công lực của ngươi bây giờ chưa chắc lão ni địch nổi ngươi, nhưng người trong võ lâm chú trọng đến hai chữ chính nghĩa.

Âu Dương Siêu biết nói nhiều, thế nào cũng phải đánh một trận, nên chàng vội đỡ lại:

- Sư thái không tin, thì bây giờ tại hạ có thể làm cho sư thái tin, sao sư thái không chịu hỏi.
- Hỏi ai?

Lão ni cô quay đầu lại nhìn bốn chung quanh nhưng không thấy ai hết.

- Lãng cô nương.
 - Người lại định giở trò phải không?
 - Sư thái nói như thế là nghĩa lý gì?
 - Thần kinh hỗn loạn và tâm huyết bị điểm có khác gì người chết đâu.
 - Thì giải huyết tâm cho nàng.
 - Làm thế nào mà khôi phục được thần linh của nàng.
 - Chẳng lẽ không có cách nào cứu chữa hay sao?
 - Được, cả lão ni cô, người cũng không chịu buông tha.
 - Việc này ...
 - Ý nghĩ của người không giấu được bản ni đâu.
 - Ý nghĩ của sư thái.... - Người đã biết bản ni thiên về môn La Hán trấn huyết công muốn khôi phục lại thần trí của nàng không khó khăn gì cả.
 - Nếu vậy sư thái ra tay đi.
 - Hừ, người muốn lúc bản ni cứu chữa để ra tay chém giết phải không?
 - Tại hạ không hiểu sư thái nghĩ gì?
 - Người phải biết lúc sử dụng La Hán Trấn huyết công thì người đó như linh hồn ra khỏi thân xác vậy, lúc đó chỉ bị kẻ khác điểm nhẹ một cái là lão ni sẽ bị chết liền tại chỗ, huống hồ người lại là môn hạ của Tam Tuyệt.
 - Lão sư thái cứ yên tâm tại hạ không phải là hạng tiểu nhân như thế đâu.
 - Lão ni xưa nay vẫn tin tưởng người khác.
 - Xin sư thái cứ ra tay cứu Lãng cô nương tỉnh dậy thì sẽ biết rõ thị phi liền.
 - Nhưng bản ni đối với các người tuổi trẻ như người không tin tưởng chút nào cả.
 - Như vậy phải làm thế nào mới được sư thái tin tưởng?
 - Vấn đề này ...
 - Hay tại hạ đưa sư môn tam bảo cho sư thái cầm để làm bằng chứng nhé?
 - Tam bảo nào?
 - Tam Tuyệt lệnh phù, Bảo Kỳ và Ngọc Địch.
 - Người coi bản ni còn trẻ con hay sao?
 - Lão sư thái nói như thế là nghĩa lý gì?
 - Trong lúc bản ni cứu chữa, đến thân bản ni không bảo đảm được, thì đừng nói đến tam bảo mà đến ba mươi vật báu cũng không ích gì.
- Âu Dương Siêu tuy tức giận, chàng nghĩ lại nếu mình là bà ta thì cũng vậy thôi, nhưng nhất thời chàng không nghĩ ra được cách nào hoàn hảo cả, chàng đưa mắt nhìn Giao Cơ nằm ở dưới đất, trong lòng lại lo âu thêm, sau chàng có vẻ giận dữ hỏi lão ni cô tiếp:
- Nếu vậy, sư thái muốn tại hạ làm như thế nào thì sư thái mới tin.
- Lão ni cô nghiêm nét mặt đáp:
- Có hai đường có thể tin được.

- Lão sư thái nói thử ra xem.

- Một là nể người là môn hạ của Võ Lâm Tam Tuyệt nổi tiếng không phải dễ, vậy người tự đánh vào đầu mà chết ngay tại chỗ để bảo tồn danh dự của lệnh sư môn thì bần ni có thể cứu được con nhỏ này.

- Như vậy có phải là tại hạ chết một cách oan uổng không?

- Còn một đường nữa, người bỏ đi rồi bần ni cứu Lăng cô nương khỏi, lúc ấy các người tự giải quyết lấy ân oán với nhau.

Âu Dương Siêu nghe nói chần chừ giây lát, rồi nghĩ thầm:

“Tất nhiên ta vẫn yên tâm lão ni có thể cứu chữa Lăng Giao Cơ được, nhưng bà ta chữa khỏi nàng ta xong, đem nàng ta đi, thì ta biết đi đâu mà tìm kiếm nàng. Mối thù của Mê Tiên cốc này, ta biết kiếm ai để trả? Nhưng nếu không bỏ đi thì lão ni lại không chịu chữa vết thương của nàng, không thể để quá lâu được.”.

Nghĩ tới đó chàng liền nghiêng răng mím môi đáp:

- Thôi được, tại hạ xin nghe lời sư thái rời khỏi nơi đây tức thì.

- A Di Đà Phật.

- Nhưng tại hạ có một điều này muốn thỉnh cầu.

- Người còn muốn nói gì nữa.

- Xin sư thái cho biết chỗ ở?

- Người định kiếm ta để trả thù ư?

- Tại hạ không có ý định ấy ...

- Không có ý nghĩa ấy còn hỏi địa chỉ ta làm chi?

- Sao sư thái lại cự tuyệt người ta một cách quá đáng như thế?

- Bần ni không muốn dây dưa vào chuyện thị phi giang hồ.

- Nếu sư thái chữa khỏi cho Lăng cô nương, tại hạ chỉ có cảm ơn, chứ quyết không ...

- Người đừng có nói khôn nói khéo nữa.

- Sao sư thái lại hẹp lượng đến thế?

- Táo gan thật, mấy chục năm nay không ai dám hỗn với bần ni như vậy.

- Bằng không sao sư thái không cho biết tên họ.

- Người ngông cuồng thật.

Lão ni cô hiểu lầm ý của Âu Dương Siêu nên mới nổi giận như thế.

Sự thật chàng chỉ muốn biết rõ tên tuổi của bà ta, để sau này dễ tìm kiếm, nhưng chàng hỏi không khéo nên lão ni cô mới nổi giận như thế.

Lão ni cô quát xong, liền đứng dậy vén tay áo nói:

- Võ Lâm Tam Tuyệt còn chưa dọa nổi lão ni, huống hồ là người. Muốn biết ta là ai, cứ đấu với ta sẽ biết liền.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

“Phải, may ra xem võ nghệ của bà ta, ta sẽ biết rõ lai lịch cũng chưa biết chừng.”.

Nghĩ đoạn chàng liền đáp:

- Vâng! Chỉ có phương pháp ấy là tốt hơn cả, sư thái nên cẩn thận.

Lão ni cô thấy chàng vô lễ như vậy, liền ra tay tấn công luôn.

Âu Dương Siêu một mặt chống đỡ, một mặt để ý, thấy chiêu pháp của lão ni rất quen thuộc hình như đã trông thấy qua rồi, chiêu pháp của bà ta khác hẳn chính phái một bang, nhưng nhất thời chàng không nhận ra được.

Lúc ấy sức mạnh của lão ni chỉ có mạnh hơn chứ không giảm và chiêu thế như vũ bão tấn công Âu Dương Siêu tới tấp. Âu Dương Siêu thấy áp lực của đối phương càng ngày càng mạnh, giật mình kinh hãi, không dám phân trần nữa mà chăm chú chống đỡ.

Một lát sau, lão ni bỗng rú lên một tiếng rất thánh thót, chiêu phong của bà ta đột nhiên mạnh gấp trăm lần hồi nãy, lúc này thế công của bà ta đã như sấm như gió.

Âu Dương Siêu nhận thấy từ khi ra đời đến giờ, lão ni cô này là cao thủ số một mà mình được gặp, chàng cũng cao hứng vô cùng, quát lên một tiếng và nói:

- Chiêu pháp lợi hại thật, thế ra sư thái là một cao nhân xưa nay vẫn ẩn dật không chịu lộ mặt ra ngoài giang hồ đấy.

Chàng liền gỡ pho chiêu pháp do thế Kỳ và thế Sáo hóa thành chững đỡ.

Chỉ trong thoáng cái hai người đã đấu được nam mười hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Bỗng lão ni cô nhảy ra ngoài vòng chiến nhìn Âu Dương Siêu và nói:

- Thôi không đấu nữa, đã mấy chục năm nay lão ni chưa động đến hờn niệm không ngờ ngày hôm nay mới ra tay đã gặp cao nhân, việc này lão ni không thêm lý tới mặc cho các người muốn làm gì thì làm.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi:

- Bà làm gì thế - Quả đất tròn, sau này có duyên thế nào cũng được gặp lại.

Lão ni nói xong, mặt tỏ vẻ lo âu đưa mắt liếc nhai Giao Cơ một cái, rồi quay mình định đi.

Âu Dương Siêu lo Âu vô cùng, vội chạy lên giơ tay ra ngăn cản lối đi và hỏi:

- Sư thái định đi đâu ư?

- Người muốn giữ ta ở lại không được đâu.

- Dù sao sư thái cũng phải ở lại chữa khỏi cho Lăng cô nương đã.

- Người bắt ép ta ư?

- Việc khẩn cấp thì vô quân tử, mong sư thái ...

- Táo gan thật, thằng nhỏ này từ xưa tới nay ta chưa hề bị ai uy hiếp qua bao giờ.

- Thì lần này coi như tại hạ uy hiếp lão sư thái, mong lão sư thái giúp cho một phen.

- Được nếu đỡ được ba chiêu của lão ni thì tha hồ người muốn bảo gì ta cũng chịu nghe.

Âu Dương Siêu thấy lão ni nói thế liền hỏi:

- Có thật không?

- Người đi tu không bao giờ nói dối hết.

- Nếu vậy sư thái đừng có nuốt lời hứa nhé.

- Người khinh thường bản ni như thế ư?

- Sư thái đừng có nói nhiều nữa, cứ việc ra tay tấn công đi, tại hạ xin đỡ ba chiêu.

- Được người phải cẩn thận đấy nhé.

Nói xong, bà ta dồn hơi sức vào cánh tay, khớp xương của bà ta kêu răng rắc. Âu Dương Siêu không dám khinh thường, vội giơ chiêu lên trước ngực để đón chiêu của đối phương.

Hai người đứng cách nhau chừng hai trượng, đang lúc ấy, thì bỗng thấy có người nói vọng tới:

- Không nên, xin ngừng tay lại.

Tiếp theo đó trên đỉnh cột có một bóng người nhanh như điện chớp phi xuống.

Lão ni với Âu Dương Siêu cùng lên tiếng:

- Nhị tỷ.

- Quyên Quyên.

Người đó chính là Ngô Quyên Quyên, vừa xuống tới nàng tỏ vẻ kinh hãi, chạy lại quỳ dưới chân lão ni với giọng ngây thơ hỏi:

- Sư phụ vào Trung Nguyên hồi nào thế?

Thì ra lão ni ấy là Tuyết Sơn Lô Âm Thần Ni, ân sư của Quyên Quyên.

Lôi Âm Thần Ni chưa kịp lên tiếng, thì Quyên Quyên đã đẩy bà ta ra và chạy về phía Âu Dương Siêu và nói:

- Tam đệ đi đi, đi mau.

Âu Dương Siêu không hiểu gì hết, vội hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Quyên Quyên vội đáp:

- Tam Tương Đào Hoa Độ.

Lôi Âm Thần Ni nghiêm nghị hỏi:

- Quyên Quyên, y là tam đệ của con đấy à?

Quyên Quyên vội đáp:

- Việc này ...

Nói tới đó mặt nàng đỏ bừng và nói tiếp:

- Việc này để lát nữa con sẽ thưa với sư phụ hay.

Nói tới đó nàng lại quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Tam đệ, Giang Mẫn bị người bắt cóc mà hiền đệ không hay biết gì hay sao.

Âu Dương Siêu giật mình kinh hãi vội hỏi:

- Nhị tỷ có biết bị ai bắt đi không?

- Không biết.

- Chị đã trông thấy họ ư?.

- Tôi trông thấy họ ở Tam Tương Đào Hoa Độ.

- Sao chị không giữ chúng lại?

- Chúng có nhiều người lắm toàn bịt mặt hết, tôi tự nhận định không địch nổi chúng cho nên không dám lộ diện vội.

- Bây giờ họ ở đâu?

- Họ đang đi theo đường cái quan tiến về phía Tây Bắc, tôi theo dõi họ hai ngày trời liền.

- Ồi chà, nếu vậy có lẽ đuổi không kịp đâu.

- Không, chúng dùng xe lừa chở chị Giang, cho nên chúng đi chậm lắm.

- Được, nếu vậy để tiểu đệ đuổi theo.

Thần ni mỉm cười đáp:

- Cứu người tuy là một việc tốt, nhưng ở đây sư phụ cứu Lăng cô nương cũng cần có người hộ pháp, vậy kiếm ai ra canh gác cho sư phụ?

Âu Dương Siêu nghe nói vội khuyên rằng:

- Nhị tỷ nên nghe lời sư phụ ở lại Mê Tiên Cốc này.

Nói xong chàng vái chào Thần Ni và nói tiếp:

- Thưa tiền bối, tiểu bối xin cáo từ đi ngay bây giờ.

14. Ngũ Trảo Kim Long

Trên Đào Hoa Độ có một thiếu niên áo xanh đang đi đi lại lại hỏi thăm những người qua lại xem có thấy nhóm người nào với một cái xe lừa đi qua đây không?

Thiếu niên ấy chính là Âu Dương Siêu. Chàng ở Mê Tiên Cốc nghe lời Quyên Quyên mới biết tung tích của Giang Mẫn mà đến đây chàng đã đợi chờ hai ngày liền mà không thấy bọn người nọ và Giang Mẫn đâu cả, vậy chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng.

Trưa hôm đó chàng định qua sông đi theo đường cái quan để đuổi theo xem có ai thấy không, chàng liền mượn một chiếc thuyền để qua sông, phu thuyền là hai vợ chồng tuổi đều trạc năm mươi, lão phu thuyền ngắm Âu Dương Siêu một hồi mới thủng thảng hỏi:

- Khách quan mượn thuyền qua sông hay là đi xa?

Âu Dương Siêu đáp:

- Tôi chỉ cần qua sông thôi.

Lão thuyền chài này hình như thích chuyện trò lắm, nên thuyền vừa rời khỏi bờ y vừa chèo, vừa nói chuyện rằng:

- Khách quan xin đừng trách cứ nhé, thời buổi này thật là biến đổi nhanh chóng quá.

Âu Dương Siêu đang ngẩn người ra nhìn mặt nước nghe thấy lão thuyền chài nói như thế liền hỏi:

- Lão trượng nói gì thế?

- Hà, năm hôm trước lão nhận được một món hàng phải hai chiếc thuyền hộ tống đi hồ Động Đình, đi lại một phen xa như thế mà không những không được tiền công thì chớ, lại còn thiệt hại cả mấy bữa ăn ...

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

- Chắc ông già này lại gặp phải bọn giặc hắc đạo nên chúng mới không chịu trả tiền như thế chứ gì?

Nghĩ đoạn chàng vừa cười vừa nói:

- Người nào mà ai vô lý đến như thế?

Ngờ đâu bà cụ đun nước ở đằng sau khoang cũng lắm bẻm:

- Tôi bảo là không đi mà, những người ấy đầu bịt mặt như thế có phải là hạng người tử tế gì đâu? Chỉ tại ông gàn ...

Cái câu bịt đầu bịt mặt đó bỗng đã động lòng Âu Dương Siêu vì Quyên Quyên nói cho chàng hay những người cướp Giang Mẫn đều bịt mặt cả, nên chàng vội hỏi:

- Thật à? Có tất cả bao nhiêu người thế?

Ông cụ lái đò vừa đẩy thuyền vừa đáp:

- Hơn ba mươi người và một chiếc xe lừa nữa.

Càng nghe càng thấy đúng, khi nào Âu Dương Siêu lại không hỏi tới cùng, liền trấn tĩnh hỏi tiếp:

- Còn chiếc xe lừa ư? Trong đó có gia quyến ngồi phải không?
- Gia quyến cái quái gì đâu.

Bà cụ thuyền chài cố ý nói như vậy, rồi hờn hờ nói tiếp:

- Lúc già đem cơm cho họ ăn, mới hay người ngồi trong xe là một cô gái đẹp như hoa nở.

Âu Dương Siêu hỏi hộp vô cùng, nhưng chàng vẫn cố trấn tĩnh tinh thần, giả bộ làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Thật thế, bọn hung ác như vậy làm gì có gia quyến xinh đẹp như nên như vậy?

Ông già thuyền chài cũng vui vẻ xen lời nói:

- Có lẽ không phải là cướp đâu.

Âu Dương Siêu lại hỏi tiếp:

- Sao cụ biết không phải là cướp?

Lão thấy cô nương ấy khờ khạo như một kẻ mất hồn mất vía, không thấy cô ta nói nửa lời, cứ như người điên người khùng. Như vậy khi nào bọn giặc lại chịu đi cướp một cô gái điên khùng như thế làm gì?

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ đến thái độ điên rồ của Lăng Giao Cơ chàng mũi lòng vô cùng, cố nén lửa giận và hỏi:

- Cô nương ấy ăn mặc như thế nào và có đau ốm gì không, - Ăn mặc ư?

Bà cụ nhìn ông thuyền chài, hình như muốn khoe khoang mình đã trông thấy rõ, liền múa tay múa chân nói tiếp:

- Ông ấy có trông thấy đâu, chính già này đích mắt trông thấy nàng ta mấy lần. Nàng ta mặc quần áo kiểu cung nữ màu bạc, bóng nhoáng trông cao quý lắm.

Âu Dương Siêu không còn do dự gì nữa, liền lớn tiếng xua tay nói:

- Cụ làm ơn chở tôi đi hồ Động Đình. Tôi không đi bộ nữa.

Vợ chồng thuyền chài nghe nói đều ngẩn người ra, tỏ vẻ thắc mắc, và cũng hình như không muốn đi tới đó thì phải, cho nên cả hai đồng thanh nói:

- Khách quan ...
- Chở tôi đi hồ Động Đình ngay.
- Bắt đầu từ hôm qua, vợ chồng già đã quyết định không chở người đi xa nữa.
- Nay đây, cụ cầm lấy số tiền này, cụ có bằng lòng chở tôi đi không?

Chàng vừa nói vừa lấy một nén bạc nặng chừng mười lạng ra ném xuống ván thuyền.

Thoi bạc ấy lặn long lóc và bóng nhoáng, ai trông thấy mà chẳng động lòng. Vợ chồng thuyền chài ngơ ngác nhìn nhau, lại nhìn thoi bạc, cả hai như nằm mơ vậy, rồi hỏi Âu Dương Siêu tiếp:

- Có thật không khách quan?

Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp:

- Ban ngày ban mặt thoi bạc thật hắc hoi, làm gì có sự giả cơ chứ?

Bà chủ mùng rở vô cùng, vội cầm nén bạc ấy lên. Ông cụ lái đò cũng phấn chấn hết sức, vừa đẩy mạnh chiếc thuyền đi nhanh hơn trước, mồm cứ lẩm bẩm nói:

- Bà nó này, đi xa đường thì phải thổi cơm ngay đi. Hấp một miếng thịt muối để thết vị khách quan này.
- Tôi biết rồi việc này khỏi cần ông dặn bảo.

Bà cụ nói xong đi về phía mũi thuyền, nhóm bếp thổi cơm luôn.

Âu Dương Siêu thấy vợ chồng ông già lái đò như vậy, liền cười thầm. Trưa hôm sau chàng đã nhìn thấy hình bóng núi Quân sơn rồi.

Ông già thuyền chài chỉ về phía đó và nói:

- Khách quan xem kia, chỗ bờ đặng là chính là chỗ bữa nọ lão đã đưa bọn ấy đến đó.

Âu Dương Siêu vội đỡ lời:

- Tôi cũng lên bờ ở chỗ đó.

Chàng vừa dứt, trong bụi rậm có tiếng kêu “u”. Một tiếng kêu tù và nổi lên, rồi có hai thuyền nhỏ cọt kẹt bơi ra, nhanh như hai mũi tên vậy, chỉ thoáng cái đã tới trước thuyền của Âu Dương Siêu rồi.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu lại tưởng là bọn giặc cò trên mặt nước nên không để ý, tới nơi chàng thấy bốn tên đại hán bịt mặt đều cung kính lớn tiếng nói:

- Thừa lệnh giáo chủ, nghênh đón đường chủ.

Sự thể xảy ra một cách quái lạ, Âu Dương Siêu ngẩn người ra, rồi phi thân ra phía đầu mũi thuyền lớn tiếng hỏi:

- Bốn vị làm rồi tại hạ Âu Dương Siêu ...

Không đợi chàng nói xong, bốn người nọ lại nói tiếp:

- Vâng, anh em giáo hạ đang ở đây chờ đường chủ đấy.

Bốn người có vẻ nghiêm trang và thái độ rất bình tĩnh, hiển nhiên là chúng không nhận lầm, mà có tiếng quát bảo người thuyền chài rằng.

- Người thuyền chài kia, có mau hãm thuyền lại để đường chủ sang thuyền không?

Một tên trong bọn nói xong, đã móc túi lấy cái sừng bò ra thổi tu tu mấy tiếng.

Tiếng tù và vừa dứt, trong hải cảng đã có tiếng trống, tiếng thanh la nổi vang. Một chiếc thuyền ba bốn buồm đỏ hồng thật lớn đã ở trong đi ra, ven thuyền đều khắc hoa và hình người sơn son thiếp vàng trông rất hoa lệ.

Âu Dương Siêu thấy vậy ngẩn người ra, lớn tiếng hỏi:

- Bốn vị là anh em của giáo phái nào thế?

Bốn người nọ đều cung kính đáp:

- Xin đường chủ sang thuyền, cho chiếc thuyền nọ đi khỏi, thì sẽ hiểu rõ liền.

Âu Dương Siêu là người có võ nghệ cao siêu gan mật cũng lớn hơn người, nên chàng đã quyết tâm nếu không vào hang hổ thì làm sao bắt được hổ con? Chàng vừa nghe bốn tên ấy nói xong, không hỏi thêm nữa, liền giở thể Ngự Vực Long Môn (cá nhảy qua cửa rồng), mồm thì đáp:

- Nếu vậy mõ cũng không khiên tổn nữa.

Chàng vừa nói dứt, người đã nhẹ nhàng như một tàu lá hạ thân xuống mũi chiếc thuyền ba buồm kia tức thì.

Tám tên tiểu đồng quì ở đằng mũi thuyền, thấy chàng vừa tới, đã khề nói:

- Cung kính nghênh đón đường chủ.

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp:

- Miễn.

Nói xong, chàng quay lại bảo bốn đại hán ở hai chiếc thuyền nhỏ kia rằng:

- Bốn vị cũng lên cả đấy chứ?

Bốn đại hán đồng thanh đáp:

- Anh em thuộc hạ không dám, vì chỉ dám xin dẫn đường cho đường chủ thôi.

Nói xong, chúng quay mũi thuyền đi trước. Chiếc thuyền lớn ba buồm đi sau. Âu Dương Siêu đứng ở đằng mũi thuyền, ngắm nhìn tình thế ở Quân Sơn. Ba chiếc thuyền đi vào trong hải cảng, cứ tiếp tục rẽ sóng ra mà tiến, nửa tiếng đồng hồ sau thuyền đã ghé bờ.

Bốn đại hán ở trên hai chiếc thuyền nhỏ đã phi thân lên trên bờ, đứng xếp hàng hai nghênh đón và đồng thanh hô lớn:

- Mời đường chủ lên bờ.

Thấy đã đến nơi rồi, Âu Dương Siêu không hề do dự chút nào nhảy người lên trên bờ.

Chàng đã thấy ở phía đằng trước có một cái cổng bằng đá xanh rất lớn, trên đó đề bốn chữ:

“Vô Lâm Nhất Thống”, nét bút rất cổ kính, ắt phải do một bàn tay danh gia nào viết chữ không sai.

Chàng liền nghĩ thầm:

- “Chẳng lẽ Giang Mẫn bị Nhất Thống Giáo Chủ bắt cóc chăng? Không có lẽ Nhất Thống Giáo đang muốn lôi cuốn ta vào, khi nào họ lại làm những việc kết thù oán với ta như thế? Nhất Thống Giáo Chủ ở Tây Bắc là gì? Nghe Âm Phán Bốc Thông hỏi, giáo chủ của Nhất Thống Giáo có liên quan tới ta rất mật thiết, thế là nghĩa gì? Nhưng khi gặp ta ở Hoàng Sơn, y lại có những hành vi rất đáng hoài nghi, chả lẽ ...”.

Lúc này trong đầu óc chàng bối rối khôn tả. Chàng liền quay đầu lại hỏi bốn đại hán rằng:

- Thế ra bốn vị đều là anh em của Nhất Thống Giáo đấy à?

Bốn đại hán nghe nói đều cung kính đáp:

- Vâng, anh em giáo hạ là những người chuyên môn hầu hạ đường chủ đấy.

- Bốn vị là người của Chấp Pháp đường đấy à?

- Thuộc hạ là chấp sự của Công Đức đường.

- Công Đức đường nào?

- Vâng, là một trong tam đại chủ đường của bốn giáo.

- Tam đại chủ đường nào?

- Chủ đường thứ nhất Chấp Pháp đường, chủ đường thứ hai là bốn đường, chủ đường thứ ba là Tự bảo đường.

-Ồ! Giáo chủ hiện giờ đang ở Quân Sơn ư?

- Không, Quân sơn là chỗ an trại của bốn đường. Kìa, đường chủ đã thân hành ra nghênh đón kìa.

Quả nhiên, Âu Dương Siêu đã thấy dưới cổng chào có một bọn người đang đứng đợi chờ ở đó. Người đi đầu cao tám thước như là hạc đứng trong đàn gà. Vì y hơn mọi người ở sau y không khác gì lũ sao quây quần mặt trăng vậy, người nào người ấy đều dùng khăn đen bịt mặt chỉ để lộ hai con mắt sáng quắc ra thôi. Chỉ xem mắt của họ cũng đủ biết họ đều là những người có võ công rất cao siêu.

Chỉ có người đứng đầu là không bịt mặt thôi, mặt y vàng khè râu bạc và khá dài, nhưng trông vẫn tinh thần lắm, mày rậm, mắt rất cao, mồm lớn, thái dương huyết gồ lên rất cao, đôi ngươi long lanh có thần.

Âu Dương Siêu chus tới gần, y đã lớn tiếng hỏi:

- Các anh em, đại giá của Âu Dương Siêu đường chủ đã tới chưa?

Bốn đại hán nọ vội tiến lên mấy bước, đi tới trước mặt Âu Dương Siêu, giơ tay phải ra, mồm vừa cười vừa nói:

- Hà hà..... Nghe giáo chủ khen ngợi đường chủ đã lâu, ngày hôm nay lão mới được gặp mặt. Thật là anh hùng xuất tự thiếu niên, sau này chúng ta phải gần gũi nhau luôn luôn mới được.

Âu Dương Siêu thấy đối phương giơ tay phải ra, trong lòng bỗng cảnh giác ngay.

Thì ra, lúc bấy giờ người lạ mặt gặp nhau, bắt tay không phải là chào đó là một lối thử thách công lực của nhau. Tất nhiên Âu Dương Siêu phải biết.

Không do dự gì cả, chàng vận hết công lực toàn thân vào cánh tay phải rồi giơ ra nắm tay ông già kia, tay của hai người vừa bắt vào nhau, cả hai đều tỏ vẻ hớn hở tươi cười, nhưng các đệ tử chấp sự của Công Đức Đường tên nào tên ấy đều là người nhà nghề trong làng võ cả nên chúng liền chú ý vào hai người, nhưng thấy hai người cứ nắm chặt tay nhau hoài mãi mãi không chịu buông ra.

Chân của ông già đi một đôi giày đế rất cao, như hài của những kép hát tuồng Tàu, dày những hơn năm phân mà lúc ấy đế giày của ông ta đã ngập sâu vào trong đất không trông thấy chỗ đế giày sơn trắng ấy nữa.

Còn chân của Âu Dương Siêu thì đứng ở trên một hòn đá và cũng hơi lồm xồm.

Một lát sau trán của ông già đã bóng nhoáng và đã ứa mồ hôi.

Tuy Âu Dương Siêu cảm thấy tay mình nắm tay đối phương như cầm một chiếc gậy nặng hàng nghìn tạ vậy, nhưng lúc đầu chàng cảm thấy sức ở gan bàn tay của đối phương đưa ra rất mạnh, dần dần đã dồn sang bên tay phải của mình rồi. Khi nội lực của đối phương dồn tới khuỷu tay đã bị tiềm lực của chàng đẩy lui, như vậy chàng không còn sợ sức mạnh của đối thủ dồn được vào trong nội tâm, tạng phủ của mình cũng không sợ bị hủy nát nữa.

Quý vị nên rõ lối thi đua bằng nội công này, nguồn kinh lực xuất phát bằng khí huyết vận hành ở trong đơn điền, như vậy quý hồ nội tạng không bị ảnh hưởng kinh lực của đối phương thì vẫn vận nội lực như thường, như vậy đối phương đã hao kém nội lực rồi đối thủ sẽ không chết cũng bị thương nặng nhưng trận đấu của hai người lúc này khác hẳn phần vì mục đích của Âu Dương Siêu không phải kiếm người để sinh sự vì thế chàng chỉ mỉm cười và nói với ông già nọ rằng:

- Ha ha ... Tại hạ đường đột đến thăm lại được lão anh hùng dùng đại lễ đối đãi như thế này, tại hạ rất lấy làm hổ thẹn mà không dám nhận lễ hậu như vậy.

Lúc ấy ông già trán đã ướt đầm mồ hôi và cả trên lưng mồ hôi cũng lạnh toát ra rồi, y cũng phải khen Âu Dương Siêu thâm và bụng bảo dạ rằng:

“Y tuổi trẻ như vậy mà đã có nội lực cao siêu như thế này thật là hiếm có”.

Y vừa nghĩ như vậy vừa lo ngại mình sẽ bị thương đến nơi chứ không sai.

Đột nhiên y cảm thấy sức lực của đối phương giảm bớt hẳn, ông già bớt lo ngại ngay và cũng biết Âu Dương Siêu có tấm lòng rất nhân hậu, đã có nhã ý nhường mình nên ông ta cũng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, ngượng nghịu nói:

- Võ công của Âu Dương đường chủ đã lừng lẫy khắp thiên hạ, ngày hôm nay tại hạ mới được gặp gỡ quả thấy lời đồn đại của thiên hạ không ngoa chút nào, Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lân này uống sống tám mươi năm trời mãi tới ngày hôm nay mới được sáng mắt ra.

Âu Dương Siêu nghe nói rùng mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng:

“Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lân là chủ tịch của Ngũ Long Hội ở tỉnh Tứ Xuyên tiếng tăm lừng lẫy khắp miền Tây Nam bốn tỉnh, sao lại chịu làm đường chủ của Nhất Thống Giáo như thế, như vậy đủ thấy Nhất Thống Giáo không phải là một bang hội thường của giang hồ, giáo chủ phải là người có tài ba thần thông như thế nào, Nhạc Lân mới chịu làm đường chủ cho y như vậy!”.

Trong lúc suy nghĩ chàng hơi chần chừ, chưa kịp trả lời thì Nhạc Lân đã vuốt râu vừa cười vừa hỏi:

- Âu Dương đường chủ nghe thấy tiện danh của lão ư?

Âu Dương Siêu mới nhận thấy mình đã thất lễ, mặt đỏ bừng ấp úng đáp:

- Đâu có, oai danh của Ngũ Long Giáo lừng lẫy như thế, tiếng tăm của hội chủ lại lừng lẫy như vậy, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

- Âu Dương đường chủ khiêm tốn quá.

- Sự thật là thế!

- Từ nay trở đi chúng ta là bạn đồng giáo với nhau rồi và cũng là anh em đồng môn.

- Âu Dương Siêu tôi là hậu học ...

- Sao Âu Dương Siêu đường chủ lại nói thế. Tuy đường chủ mới bước chân vào giang hồ đã đánh bại Tứ Kiếm, diệt Lục ác, tiêu hủy Thất ma, oai trấn quần hùng ở Thiên Tâm Trang, cái tên Thần Châu Tam Kiệt chấn động bốn bể lừng lẫy tám phương lão khâm phục vô cùng.

Âu Dương Siêu thấy đối phương biết rõ lai lịch của mình như vậy cũng đủ biết Nhất Thống Giáo chú ý đến mình như thế nào. Cho tới lúc bấy giờ chàng vẫn chưa biết Nhất Thống Giáo đã quan tâm với mình như vậy không biết là có hảo ý hay là ác ý, vì vậy mà trong lòng chàng cứ nơm nớp không yên.

Nhạc Lâm lại lớn tiếng nói tiếp:

- Bữa nọ lão nhất được lệnh dụ của giáo chủ biết mấy ngày gần đây Âu Dương đường chủ thế nào cũng giá lâm bốn đường khiến bốn đường về vang khôn tả, thế nào lão cũng phải lãnh giáo Âu Dương đường chủ một phen mới được.

Âu Dương Siêu càng kinh ngạc thêm, bụng bảo dạ rằng:

“Ta đến Quân Sơn đây chỉ là một quyết định tạm thời thôi, sao Nhất Thống Giáo Chủ lại biết trước như vậy?”.

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi tiếp:

- Có phải giáo chủ truyền dụ đấy không?

Nhạc Lâm hơi gật đầu một cái và đáp:

- Vâng.

Nói xong, y lại xua tay nói tiếp:

- Nơi đây không phải là chỗ tiếp khách, xin mời Âu Dương đường chủ hãy vào trong trại xơi nước.

Nói xong, chỉ thấy y giơ tay ra hiệu một cái, bọn người đứng ở phía sau y đã chạy tới trước cổng chào rồi đứng sang hai bên để nhường lối đi giữa cho hai người đi qua.

Nhạc Lâm lại nói tiếp:

- Mời Âu Dương đường chủ đi trước!

- Mời lão anh hùng đi trước cho!

Tới đây Âu Dương Siêu không khách sáo nữa, liền cùng Nhạc Lâm sát cánh nhau lớn bước đi qua hai hàng rào người ấy.

15. Quân Sơn Dạ Yến

Một lát sau hai người đã đi lên trên đèo núi. Chàng thấy trước mặt có một quãng đường rất rộng, mỗi bề dài chừng mười mấy trượng mọc đầy cỏ xanh, trông như một tấm thảm rất đẹp mắt, phía sau quãng đường, chỉ có một căn nhà rất nguy nga hình như mới xây cất thì phải, trông không khác gì một phủ đường của một quan to vậy, trên cửa sổ có treo một tấm bảng đề ba chữ “Công Đức Đường” thật lớn.

Nhạc Lâm mời Âu Dương Siêu vào trong đại sảnh ở gian thứ ba mời chàng uống nước xong mới mỉm cười:

- Ít khi được Âu Dương đường chủ giá lâm bốn Đường, mời đường chủ ở lại chơi vài ngày để lão được tiếp rước.

Tới đây Âu Dương Siêu không thể nào chịu nhịn được nữa, liền đứng dậy chấp tay chào và hỏi rằng:

- Được lão anh hùng quý mến như vậy còn gì hân hạnh bằng, nhưng lần này tại hạ đến Động Đình hồ là có một việc muốn thỉnh giáo lão anh hùng.

- Âu Dương đường chủ khiêm tốn quá, có việc gì xin đường chủ nói ra không biết có còn nhân vật giang hồ nào ở không? Hay là có người khác lập trại ở quanh đây?

Nhạc Lâm ngẩng mặt lên trời cười ha hả, tiếng cười của y âu làm rung động cả mái nhà.

- Việc này ... hà hà ...

Cười xong y mới nói tiếp:

- Không dám giấu đường chủ, tuy lão già nua bất tài thực, nhưng được các bạn trên giang hồ nể mặt, có lão ở đây thì xung quanh hồ Động Đình tám trăm dặm không một người nào dám lập sơn trại cả. Lão không dám nói là người khác không dám, nhưng ít ra họ cũng nể mặt lão.

- Nếu vậy ở hồ Động Đình này chỉ có đường chủ với các anh em của bốn đường phải không?

- Bốn đường định cư ở đây tuy không lâu, nhưng chưa biết có còn bang phái nào đã lập sơn trại ở gần đây không?

- Nếu vậy thì hay lắm!

- Chẳng hay đường chủ có việc gì thế?

- Tại hạ có một người bạn thân bị người bắt cóc ở Hoàng Sơn.

-Ồ. Tên nào mà dám táo gan như thế?

- Nghe đồn người bạn đó đã bị bắt tới hồ Động Đình này ...

- Ủa, thật à!

- Lời đồn đại ấy đáng tin cậy lắm, nhưng ...

- Được! Âu Dương đường chủ cứ yên tâm nếu quả thực quý bạn đã bị bắt tới hồ Động Đình này thì lão thế nào cũng tìm ra cho được quý bạn ấy mới thôi.

Nhạc Lâm nói xong, quay lại hỏi các đại hán có mặt tại đó:

- Các người đi xem quanh Động Đình hồ này xem có ai bắt cóc bạn của Âu Dương đường chủ không? Xem xét rõ và hãy đem bọn người ấy đến bốn đường một thể.

Mấy tên đại hán đồng thanh vâng lời nhưng không thấy chúng cử động gì cả.

Âu Dương Siêu thấy vậy tức cười thầm và bụng bảo dạ rằng:

“Gừng già bao giờ cũng cay hơn gừng non có khác! Tên Nhạc Lâm này quả thực là lão luyện xảo trá.”

Quý vị có biết tại sao Âu Dương Siêu nghĩ như vậy không?

Thì ra dù Nhạc Lâm giả hoạt đến đâu, khôn khéo đến đâu cũng không sao qua mắt chàng.

Quý vị thử nghĩ xem, bảo bộ hạ đi tìm kiếm mà không dặn bảo người đó già trẻ, lớn bé ra sao, đàn ông hay đàn bà, mặt mũi thế nào mà đã bảo người dưới đi làm liền?

Tuy Âu Dương Siêu biết đối phương giả dối, nhưng chàng cũng chưa muốn lộ mặt nạ của y vội, hướng hồ người ta giúp mình như thế chỉ là vì nể tình bạn thôi còn người ta không giúp mình cũng không có quyền gì bắt bẻ người ta hết, nên chàng mới trả lời rằng:

- Thôi! Khỏi phải phiền đến thủ hạ của lão anh hùng nữa!

Ngờ đâu Nhạc Lâm lại rất sốt sắng lớn tiếng nói tiếp:

- Sao? Âu Dương đường chủ lại nói thế? Đó là phận sự của lão nếu lão tìm không thấy bạn của đường chủ ở hồ Động Đình này thế nào lão cũng thưa với giáo chủ hay để ra lệnh cho võ lâm, thế nào cũng phải tìm

cho ra manh mối bằng không bạn của một đường chủ của Nhất Thống Giáo bị bắt như vậy thì bốn giáo sẽ mất hết oai tín liền. Và làm sao mà thống nhất võ lâm được?

- Sao? Bốn giáo muốn thống nhất võ lâm ư?

- Phải! Giáo chủ có ý muốn như thế thực!

- Tại hạ e chuyện này không phải là dễ đâu! Chỉ sợ ...

Nói tới đó Âu Dương Siêu thấy không tiện nói tiếp nên lại thôi.

- Lẽ dĩ nhiên ...

Nhạc Lâm nói như vậy, ngẫm nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Nhưng với công lực tuyệt thế của giáo chủ và với võ công cái thế của Âu Dương đường chủ, lão thiết nghĩ muốn thống nhất võ lâm cũng không khó khăn gì.

- Lão anh hùng cứ quá khen đấy thôi!

Âu Dương Siêu không tiện cãi vả với Nhạc Lâm, chàng liền xoay sang chuyện khác và nói tiếp:

- Xin hỏi lão anh hùng, trên giang hồ có một người tên là Thiết Chưởng Kim Thành, y lại còn có một cái tên nữa là Kim Tứ Gia, không biết lão anh hùng có biết y không?

- Kim Tứ Gia nào?

Nhạc Lâm ngẫm nghĩ giây lát rồi làm ra vẻ trấn tĩnh mà nói tiếp:

- Thiết Chưởng Kim Thành? À ... có ... Lão có biết!

- Thể hiện giờ người đó đang ở đâu?

- Kim Thành là đệ tử chấp sự của Tụ Bảo đường, vốn dĩ không là người của bốn đường cho nên y không có mặt ở đây.

- Thực à?

Âu Dương Siêu liền cau mày lại, không biết nói năng như thế nào cho phải.

Bốn tên đại hán nghe nói, đưa mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thanh cúi đầu đáp:

- Đó là luật lệ của Nhất Thống Giáo đã định ra như vậy.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười đáp:

- Cho các vị được miễn.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không dám rút lui Âu Dương Siêu đường hoàng nói tiếp:

- Âu Dương Siêu tôi mộ danh phong cảnh của hồ Động Đình đã lâu nên muốn nhân dịp này để thưởng thức dạ cảnh ở nơi đây một mình một phen, bốn vị hãy trở về an nghỉ đi!

- Nếu đường chủ biết được việc này thì thế nào cũng khiển trách anh em chúng tôi.

- Việc gì thì có Âu Dương Siêu này bảo đảm cho, xin bốn vị khỏi lo.

- Việc này ...

- Tại hạ cao hứng du ngoạn, bốn vị khỏi cần nói nhiều nữa.

Nói xong chàng bỗng tung mình nhảy về phía trước. Chàng bỗng tà tà lượn quanh, lại xua tay ra cho bốn đại hán rút lui. Người sắp xuống tới đất lại xoay lưng một cái, có một tiếng động nho nhỏ người chàng đã bắn về phía trước năm trượng, tựa như một luồng khói vậy, mới phi thẳng về phía Côn Sơn, thân hình của chàng đẹp khôn tả và đây cũng là một môn khinh công rất khó luyện tập tức gọi là Liên Thăng Tam Cấp. Môn Văn Long Tam Hiện của võ lâm cũng không nhẹ nhàng tinh xảo bằng môn này của chàng. Lăng Không Độ Hư của võ lâm cũng không nhanh bằng môn khinh công này, có thể nói môn tuyệt học này của

chàng là một môn hiểm có, bất cứ công lực hỏa hầu đều luyện tới mức thượng thừa, bằng không, không sao bay lượn như thế.

Lúc ấy, đừng nói bọn người kia không sao đuổi kịp dù có đuổi kịp cũng biết không địch nổi chàng, cho nên cả bốn người không có một tên nào đuổi theo chàng hết. Chúng thấy chàng biểu diễn pho khinh công lợi hại ấy ra đều ngẩn người ra không nói năng gì, mà ngơ ngác nhìn nhau thông. Sự thật dù cả bốn có đuổi kịp chàng ta đi nữa, chúng địch sao nổi chàng mà lo ngăn cản.

Một tên trong bọn xua cây móc và nói:

- Thôi chúng ta hãy về thừa với đường chủ hay.

Nói xong, y nhảy xuống đất tiến thẳng vào trong bụi cây mất dạng, còn ba tên nọ cứ nhìn về phía Âu Dương Siêu đã khuất bóng.

Lúc ấy, Âu Dương Siêu chạy thẳng về phía hậu sơn, trong đêm khuya mờ mờ chàng chỉ trong thấy xa trên đại sảnh có người nằm phục, xa xa đã nghe có tiếng chó sủa vọng tới, và hình như thấy bên trong có hai người ẩn núp, chàng không do dự gì cả liền phi thẳng về phía ấy.

Bỗng trên không có tiếng khí giới va chạm nhau vọng tới, chàng đoán bọn họ đã biết mình ở đâu rồi, chàng vội hạ người thấp xuống hơn trước, nhưng đà phi về phía trước của chàng vẫn chưa ngừng, tựa như một con cá lớn rất linh hoạt và nhanh khôn tả.

Cng, cng, cng ...

Có vài tiếng kêu như vậy, thì ra đã có mấy mũi ám khí bắn lướt qua đầu chàng bắn tới và rớt xuống mái nhà hết.

Âu Dương Siêu nghiêng răng mím môi đang định tung mình nhảy lên, thì bỗng có tiếng người quát bảo:

- Coi chừng thể công của ta.

Chàng chỉ thấy một cái bóng đỏ thấp thoáng và ánh sáng trắng hiện ra, thì ở phía bên cạnh bỗng có bóng người xuất hiện, và tay múa cây đoản kiếm đâm chàng tấn công tới.

Sự việc xảy ra một cách đột ngột mà thể công của kẻ địch lại chanh khôn tả. Âu Dương Siêu vừa hạ chân xuống chưa đứng vững, chàng đành phải giơ tay ra, lép ngực, thóp bụng rồi nhanh nhẹn nhắm cổ tay cầm khí giới của địch chop luôn.

Cây đoản của địch cũng vừa đâm tới nơi, chỉ cách ngực chàng chừng nửa tấc thôi, thật là nguy hiểm khôn tả.

Người nọ thấy thể công ấy không trúng, cổ tay lại bị nắm chặt y khẽ kêu hừ một tiếng, vội nhảy lui về phía sau năm bước, và rút tay ra được, rồi bỏ chạy một cách vội vã.

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới trông thấy rõ người đó mặc quần áo màu đỏ, hai mắt long lánh cứ nhìn thẳng vào người mình, chàng định đuổi theo thì đột nhiên thấy phía đằng sau có tiếng gió động.

Thì ra lại có kẻ mặc áo đỏ cao lớn vạm vỡ nữa đang múa đao tấn công lên mình.

Lúc ấy Âu Dương Siêu muốn chống đỡ cũng không kịp nữa, nằm rạp người xuống thì đao của tên nọ cũng vừa chém tới, thể công của y nhằm ba nơi yếu huyệt của chàng mà tấn công, thực tình diệu và oai lực không tả.

Nhưng y không ngờ chàng lại tránh nhanh đến như thế nên quay mình định rút lui, nhưng dù y đã phản ứng rất nhanh, mà đầu gối của y đã bị kinh lực Âu Dương Siêu quét trúng, chỉ nghe thấy tiếng kêu “hự” một tiếng, y đã lăn từ trên mái nhà xuống đất.

Người cầm đoản ở phía đằng trước thấy bạn mình bị thương, liền múa cây đoản xông lại tấn công lần thứ hai, thể công ấy của y là định tâm giết cho được kẻ địch, nên vừa nhanh vừa lợi hại.

Âu Dương Siêu thấy vậy, liền trầm giọng quát lớn:

- Giỏi lắm!

Chàng giơ tay trái lên chống đỡ hờ, rồi tay phải thừa cơ định chop khí giới của địch.

Tên bị Âu Dương Siêu đánh trúng đầu gối đã đứng dậy mà múa thanh đao xông lại đánh úp, mồm thì quát lớn:

- Tiểu tử giỏi thật.

Âu Dương Siêu hai mặt bị tấn công một lúc, đang định rút cờ bấu ra, nhưng khốn nỗi chàng cứ bị ai người đó vây quanh chặt chẽ. Thế là ba người chẳng nói đã khổ chiến với nhau ba mươi hiệp liền mà vẫn chưa thắng bại.

Đột nhiên tên đại hán cầm đao quát bảo:

- Có gan thì theo ta vào đằng phía hậu sơn nào?

Nói xong, y không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời, đã ra hiệu cho đại hán cầm đao rồi cả hai chạy về phía hậu sơn.

Âu Dương Siêu không hiểu chúng dụ mình vào phía hậu sơn làm chi, nhưng chàng đã định tâm dò nội bộ chúng ra sao, thì khi nào chàng chịu bỏ lỡ dịp may này, liền chạy theo hai tên nọ và nói:

- Dù hai người chạy tới chân trời góc biển Âu Dương Siêu ta cũng không thể tha cho hai người.

Chàng vừa nói vừa thò tay vào túi lấy lá cờ bấu ra đuổi theo hai tên nọ luôn!

Dưới ánh sáng trăng, ba cái bóng người đi nhanh vô cùng, chạy về phía hậu sơn, chỉ thoáng cái đã đi xa hơn mười trượng và đã trông thấy phía đằng trước có một cái đèo mọc đầy cỏ hoang. Hai tên đại hán nọ liền chạy lên đèo ấy. Âu Dương Siêu không trì hoãn chút nào, vội múa cờ đuổi theo luôn, chàng vừa đuổi vừa quát hỏi:

- Nơi đây là đâu, các người dụ ta đến làm chi?

Tên đại hán cầm đao cười gằn một tiếng rồi đáp:

- Dụ người tới đây để cho người về châu thổ.

- Với tài ba của người chưa xứng hạ nổi ta.

- Người đừng có ngông cuồng vội.

Bỗng tên múa đao hét lớn một tiếng, rồi ngẩng mặt lên trời huyết còi. Tiếp theo đó chung quanh cũng có mấy tiếng còi đáp lại. Chỉ trong nháy mắt tứ phía đã có ngót ba chục quái nhân áo đỏ, cầm khí giới sáng quắc xông lại bao vây chàng liền.

16. Hồng Y Quái Nhân

Mấy chục quái nhân áo đỏ tay đều cầm khí giới ở bốn mặt xông lại bao vây Âu Dương Siêu mà tấn công.

Âu Dương Siêu không hiểu lai lịch của bọn quái nhân áo đỏ này ra sao, bụng bảo dạ rằng:

”Núi Côn Sơn này tuy lớn thật nhưng dù sao cũng chỉ là một hòn đảo ở hồ Động Đình thôi, đã có Công Đức Đường của Nhất Thống Giáo lập trại nơi đây, thì làm gì còn sơn trại khác có thể đóng trại được ở trên này nữa, cổ nhân đã có câu:

Một núi không dung được hai hổ”.

Thoạt tiên, người đó loạn xạ khôn tả, chàng cũng không biết ai là tướng quân, nhưng chỉ một lát sau chàng phát giác ai là tướng rồi chàng liền nghĩ thầm:

“Bắt giặc thì bắt lấy chúa”.

Vì thế chàng liền cầm cờ bấu phát mạnh một cái, đẩy các người kia lui về phía sau, rồi chàng bước lên năm bước, mũi cờ nhắm quái nhân cầm hổ đầu câu khê đâm một thế mồm thì quát lớn:

- Bọn kia thị nhiều thắng ít như thế này không phải là anh hùng, nhưng đối với ta cái trò này của các người không ăn thua gì đâu, vả lại xưa nay ta rất thích đấu với nhiều người, các người càng nhiều người bao nhiêu ta càng khoái chí bấy nhiêu, cũng như Hàn Tín điểm binh đa ích thiện vậy.

Quái nhân cầm hổ đầu câu lại tưởng lầm đầu cò của chàng điểm tới, vội nhảy sang bên bầy thước vừa cả cười vừa tránh né:

- Hừ, người đừng có ngông cuồng như thế!

Nói xong, y múa song câu tấn công tới tấp.

Âu Dương Siêu khua động lá cờ ngăn cản thế công của y, rồi cười nhạt nói tiếp:

- Hãy khoan!

- Muốn gì?

- Tại hạ không muốn đánh một trận vô ý thức như thế này.

- Thế nào gọi là ý thức?

- Các người hãy cho tại hạ biết tên tuổi trước rồi tại hạ sẽ nghĩ ra cách đấu rất có ý nghĩa liền.

- Tuổi của ta ư? Hi ... ba mươi.

Quái nhân nói tới đó bỗng ngắt lời rồi mắt chớp nháy mấy cái mới nói tiếp:

- Nhưng người vẫn chưa xưng hỏi tên của chúng ta.

Tuy trong lòng rất tức giận, nhưng Âu Dương Siêu muốn biết rõ lai lịch của chúng nên cố nén lửa giận, giọng lên ngang ngược và hỏi tiếp:

- Thế nào mới là xưng hỏi tên của các người?

Quái nhân quát hỏi:

- Hãy thắng chúng ta ba mươi.... Y nói tới đó liền ngắt lời, múa xông lên tấn công như vũ bão.

Những quái khách áo đỏ ha cũng hò hét vang trời động đất xông lên tới tấp.

Lúc ấy mặt trăng đã mọc lên đến đỉnh đầu, Âu Dương Siêu thấy không chịu cho mình biết tên tuổi, chàng đếm nhầm thấy chúng có chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu người, liền một mặt múa cờ, một mặt hăm hực nói tiếp:

- Thôi được để ta thắng các người rồi bắt các người nói cũng không muộn, nhưng chỉ sợ đến lúc đó các người muốn nói cũng không được vì đã hăm hực mà chết rồi.

Nói xong, chàng liền múa tít cây cờ phản công lại, chỉ trong nháy mắt ba mươi mấy quái nhân áo đỏ ha đã kinh hãi kêu la tránh né tên tiếp.

Âu Dương Siêu đã ra tay liền gỡ những thế tuyệt nghệ, chỉ trong chớp lát đã chiếm được thế thắng.

Ba mươi mấy quái nhân áo đỏ tuy không phải là tay tầm thường nhưng không một tên nào được gần chàng cả. Âu Dương Siêu đã đẩy được ba mươi mấy người lui ra phía sau, nhưng tay chàng vẫn không ngừng, vẫn tấn công như vũ bão, tiếp và quát lớn.

- Ta có xưng hỏi tên tuổi của các người không?

Sau những tiếng kêu “ôi chà” và những tiếng “leng ceng” một hồi, ba mươi mấy quái nhân áo đỏ đã có nửa số bị thương và bị đánh rớt khí giới. Vòng vây của chúng cũng bị đánh tan rã và cũng bị đẩy lui ra ngoài xa hơn trước.

Âu Dương Siêu thấy mình đã thắng thế, khi nào chàng chịu cho chúng được nghỉ ngơi, lại tên tiếp gỡ ra những thế kỳ ảo ra tấn công như bão táp.

Thế công này của chàng lợi hại hơn thế trước, bọn quái nhân chịu đựng sao nổi!

- Chuồn đi thôi.

- Tiểu tử này lợi hại lắm ...

Thế là bọn quái nhân rủ nhau chạy tán loạn.

Khi nào Âu Dương Siêu chịu tha, vội múa cờ đuổi theo.

Lạ thật, bọn quái nhân ấy xuất hiện đã ly kỳ mà lúc bỏ đi cũng đột ngột vô cùng, dù đuổi nhanh đến đâu, khi Âu Dương Siêu theo tới trong rừng, thì không còn thấy hình bóng của chúng đâu nữa hết, chàng chạy ngược, chạy xuôi, chạy ngang chạy dọc mà cũng không thấy tông tích bọn quái nhân ấy đâu cả.

Chàng ngừng người ra lắm bầm tịt nói:

- lạ thật chẳng lẽ đêm nay ta gặp ma quái chăng?

Chàng lại đi quanh rừng một lần nữa, nhưng cũng không thấy dấu tích nào khả nghi cả.

Đột nhiên nơi ngoài rừng, gần hồ bỗng có tiếng “veo veo” vọng tới, rõ ràng có người đang đấu với nhau, vì đó là tiếng khí giới khua động nên mới phát ra tiếng kêu như vậy, tai của Âu Dương Siêu rất thính, sao lại không nghe ra, chàng kêu “ủa” một tiếng rồi nhảy ra ngoài rừng thẳng tiến về phía có tiếng động. Vì sợ kinh động đến người ra tay ấy, nên khi mới ra ngoài đường, chàng liền nằm phục ở sau một cây cổ thụ im hơi lặng tiếng để đợi chờ và hai mắt nhìn chăm chú về phía có tiếng động lạ.

Thì ra chỗ cách chàng hơn ba mươi trượng có một cái bóng màu trắng vừa gầy, vừa nhỏ đang ở trong sông lá bụi gai nhảy nhót, song chưởng cứ tấn công tên tiếp, nhưng ngoài ý ra không còn có người thứ hai nào cả.

Thoạt tiên Âu Dương Siêu rất ngạc nhiên bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ người này điên hay sao? Sao đêm khuya khoắt ở lại đây một mình làm gì thế?

Nghĩ đoạn chàng lại tiến thêm vài đoạn nữa và nghĩ tiếp:

- Có lẽ người này đang luyện võ công hay sao?

Nghĩ như vậy chàng lại dừng chân luôn.

Thì ra trong võ lâm có một tập quán là bất cứ người của môn phái nào, trong khi họ luyện tập võ công hay dạy võ học của mình bị người khác làm xao động, có thể bị khinh động nhẹ làm mất hết võ công, nặng là tẩu hỏa dẫn đến điên loạn hoặc tử vong.. Chàng im lặng nhìn xem sự thể rồi sẽ tính, chàng chú ý nhìn kỹ người ấy, và chàng đánh thót giật mình vì người này sao giống người chàng đang tìm kiếm.

Nhưng sao nàng lại có những cử chỉ lạ lùng như thế. Làm như con người nàng như ngây như dại, giống như người mất trí nhớ. Chỉ biết đánh điên loạn không chủ đích. Con người nàng rất khôn ngoan và sâu sắc mà nay bỗng biến thành con người không có tình cảm như vậy? Chẳng lẽ là ...

Chàng bỗng nghĩ đến Lăng Giao Cơ ở Mê Tiên cốc, chàng lại nghĩ tiếp:

“Chẳng lẽ Giang Mẫn cũng bị người ta ám hại như Lăng Giao Cơ chăng?”.

Nghĩ đoạn, chàng liền lớn tiếng hỏi:

- Mẫn muội có nhận ra được tôi không?

Hình như Giang Mẫn không hiểu chàng nói gì cứ trợn trừng đôi mắt lên nhìn chàng hoài.

Âu Dương Siêu thấy nàng đứng yên nhìn mình như vậy nói tiếp:

- Mẫn muội tôi là Âu Dương Siêu đây mà.

- Người là ...

Giang Mẫn như đứa trẻ mới học nói, mãi mới nói được chữ người.

Âu Dương Siêu thấy vậy mừng rỡ vô cùng vội nói tiếp:

- Phải, tôi là Âu Dương Siêu đây.

Nói xong chàng lại tiến lên hai bước, lúc này hai người cách nhau chừng năm trượng, chàng sợ thần kinh của Giang Mẫn hỗn loạn, nên lại lớn tiếng nói tiếp:

- Mẫn muội còn nhớ không, chúng ta ở Hoàng Sơn ...

Ngờ đâu Giang Mẫn chỉ rú lên một tiếng lại tiến lên như một con mãnh thú chìa mười ngón tay ra định chop lấy Âu Dương Siêu.

Hai người đứng gần nhau, Âu Dương Siêu không ngờ nàng ta lại ra tay tấn công như vậy, suýt tí nữa thì bị chop trúng. Tuy người chàng không bị nàng ta chop phải, nhưng áo đã bị nàng ta nắm trúng xé mất một mảnh.

Giang Mẫn xé được một mảnh áo của chàng đưa lên mắt nhìn tỏ vẻ đắc chí rồi ngẩng mặt lên trời cười nhưng điên như khùng và tiến tới gần chàng.

Lúc này Âu Dương Siêu tiến thoái lưỡng nan với công lực của chàng thì năm ba thế võ là chàng có thể bắt sống được Giang Mẫn liền. Nhưng lúc này nàng ta đang mất hết lý trí, nhờ nàng nổi khùng thí mạng đấu với mình mà mình lỡ tay đánh chết nàng ta thì sao?

Trong khi chàng đang suy nghĩ thì Giang Mẫn lại xông đến tấn công tiếp, không cho phép chàng suy nghĩ nữa. Chàng liền giơ tay lên bảo:

- Mẫn muội, bắt buộc ngu huynh phải thất lễ với hiền muội chứ không còn cách gì nữa.

Nói xong, chàng chờ Giang Mẫn tiến tới gần liền giơ tay phải lên chop vào yếu huyệt ở trên vai nàng.

Giang Mẫn tinh thần thất thường nhưng võ công không suy kém chút nào, nàng cúi đầu một cái đã tránh được thế chop của chàng ta ngay. Nàng còn thuận tay phản công lại là khác.

Âu Dương Siêu đã ra tay, chàng định tâm phải bắt cho được Giang Mẫn để xem nếp tẻ ra sao mới yên dạ. Vì thế chàng thấy thế đầu đánh hụt ra tay đánh thế thứ hai ngay, chàng giơ tay trái lên tấn công hờ một thế để ngăn cản lối đi của Giang Mẫn, rồi tay phải đổi thành móc đột nhiên điểm ngay vào yếu huyệt ngang lưng của nàng mềm thì quát bảo:

- Mẫn muội không nhận được ngu huynh sao?

Thế công này của chàng nếu người ngoài xem thì trông rất đểu giả và đấu với một thiếu nữ lạ mặt chưa biết chừng người ta còn bảo Âu Dương Siêu là hạ lưu nữa cũng chưa biết chừng. Nhưng đối với Giang Mẫn lại khác, mục đích của chàng là muốn làm cho nàng phục mà không để cho nàng bị thương mấy may vào, vì thế chàng mới phải giở thế võ này ra.

Giang Mẫn thấy chàng ta giở thế võ ấy liền nghiêng răng kêu côm cốp hình như có vẻ bực tức rồi giở song chưởng lên tấn công một thế thực mạnh. Nàng giở thế võ này tựa như đấu thí mạng với chàng vậy.

Nếu Âu Dương Siêu dù có ôm được nàng và có điểm vào yếu huyệt mê của nàng đi nữa, nhưng ngực chàng thế nào cũng bị hai tay của Giang Mẫn đánh trúng, ngũ tạng lục phủ của chàng sẽ bị té ngay.

Đối địch với kẻ khác, Âu Dương Siêu còn không nỡ ra tay giết hại người hướng hồ là Giang Mẫn bắt buộc chàng phải nhảy lui về phía sau hơn trượng thở dài một tiếng và nói:

- Hà ... Mẫn muội sao hiền muội lại có thái độ lạnh lùng như thế này?

Giang Mẫn không cảm động một chút nào, hai mắt trợn xoe vẫn đuổi theo tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu thấy vậy còn đau lòng hơn là bị người ta đánh bại, chàng liền nghiêng răng nói:

- Thôi được bắt buộc anh phải thất lễ với em.

Nói xong, chàng dồn công lực vào hai cánh tay đưa ra chop cổ luôn cánh tay trái của nàng.

Nàng lại dùng tay phải phản công, nhưng cũng vừa bị tay phải chàng chop luôn.

Giang Mẫn hai tay bị kiềm chế liền giơ chân lên đá, Âu Dương Siêu liền đẩy mạnh một cái đang định quật nàng xuống đất thì bỗng có tiếng nói:

- Đường chủ hà tất phải đối phó với con điên như vậy.

Tiếng nói rất gần rõ ràng có người rình rập ở gần đó, chàng vừa ngăn người ra một cái thì Giang Mẫn đã thừa thế giật tay chàng và chạy vào trong rừng.

Lúc ấy trong rừng đã có một ông già râu bạc thung thủng bước ra, người đó chính là Công Đức đường chủ của Nhất Thống Giáo và cũng là chủ nhân của Quân Sơn này.

Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lâm vừa xuất hiện lớn tiếng nói:

- Âu Dương đường chủ tao nhả thực, đêm khuya một mình du ngoạn Quân Sơn, có lẽ muện thưởng thức cảnh đêm trăng của hồ Động Đình thì phải?

Âu Dương Siêu mặt đỏ bừng, vì theo luật giang hồ thì mình là khách đêm khuya không nên đi lung tung ở trong đất đai của người như thế. Nhưng lòng chàng nóng lòng sốt ruột về Giang Mẫn đã chạy vào trong rừng, nên nhất thời chàng ấp úng mãi mới trả lời được:

- Việc này ... tại đêm khuya khó ngủ nhất thời ...

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía Giang Mẫn vừa đào tẩu.

17. Thần Bí Thiên Cung

Nhạc Lâm ung dung vuốt râu vừa cười vừa nói tiếp:

- Âu Dương đường chủ khách sáo quá, chúng ta là người thân với nhau cả. Công Đức đường với Chấp pháp đường như một thôi, hà tất đường chủ phải câu nệ như thế. Chứ có phải là những giới giang hồ thường đâu.

- Lát nữa tại hạ tạ tội với đường chủ sau.

Câu hỏi này của Nhạc Lâm nghe rất mỉa mai.

Nếu Nhạc Lâm nói là không vô hình chung mình đã phủ nhận địa vị chủ nhân của núi Quân sơn, mà nói là quen biết thì tất nhiên phải nói rõ chuyện của Giang Mẫn cho chàng nghe, nhưng gừng càng già càng cay, Nhạc Lâm lớn tuổi như vậy có phải là tâm thường đâu.

Nên y chỉ cau mày lại suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Có thể nói lão không quen biết và cũng có thể quen biết vì vậy lão mới nói không quen biết là thế.

Âu Dương Siêu nghe thấy y nói như vậy liền chửi thề:

“Lão già này gian xảo thật!”.

Nhưng mặt chàng làm ra vẻ đứng đưng mà hỏi tiếp:

- Lão đường chủ nói như thế là nghĩa gì?

Ngũ Trảo Kim Long lại lớn tiếng cười và đáp:

- Lão nói là không biết nhưng rõ ràng trên núi Quân Sơn này có một người như vậy, nếu bảo là biết thì lão lại không biết lai lịch của nàng, thậm chí tên họ của nàng là gì lão cũng không biết nốt, như vậy thì làm sao mà bảo là lão quen biết được?

- Như vậy ...

- Nàng tới Quân Sơn chưa đầy nửa tháng.

Nhạc Lâm nói như vậy không đợi chờ Âu Dương Siêu hỏi tiếp lại tiếp tục nói luôn:

- Thủ hạ của lão phát hiện nàng ta đến quấy nhiễu Quân Sơn nhưng vì nàng điên điên rồ rồ nên cứ mặc cho nàng ở đó, không ngờ tối hôm nay nàng lại xuất hiện và thất lễ với Âu Dương đường chủ như vậy. Ngày mai lão phải sai thủ hạ lục soát hết Quân Sơn, tìm đuổi nàng ra khỏi hồ Động Đình này mới được.

Nói xong, y nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu để xem chàng phản ứng ra sao.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Việc này khỏi phải cần Đường chủ tốn công lớn như vậy.

Nhạc Lâm lại nghiêm ngôn làm như có sự thật vậy, nói tiếp:

- Âu Dương Đường chủ không cười Công Đức Đường chúng tôi ăn nói hàm hồ chứ.

- Dâu dấm!

- Ha ha ...

Nhạc Lâm cười vẻ gượng gạo rồi y chỉ tay về phía bóng đen của Quân Sơn hờn hờ nói tiếp:

- Không dám giấu giếm Âu Dương đường chủ, tuy Công Đức Đường chúng tôi chưa có tên tuổi gì trên giang hồ cả, nhưng sự thành tựu nhỏ nhỏ của Ngũ Long Hội của bốn Đường cũng không đến nỗi bêu xấu Thống Nhất Giáo. Nên nếu có ai dám khinh thường Quân Sơn thì Nhạc Lâm này tuy già thật nhưng cũng không dễ gì bắt nạt đâu.

Y bỗng nói như vậy không khác gì là bảo cho Âu Dương Siêu biết đừng có khinh y già nua tuổi tác yếu đuối mà khinh thường y. Nhưng lời đe dọa của y rất khôn khéo, khiến Âu Dương Siêu có tức giận cũng không sao tức giận ra mặt được.

Âu Dương Siêu liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi rằng:

- Lão đường chủ nói như thế có phải là ...

Nhạc Lâm bỗng làm ra vẻ hòa nhã thân mật và đỡ lời:

- Vì Âu Dương đường chủ là người ở trong một nhà, lại là người phụ trọng trách của bốn giáo, cho nên nhất thời lão mới không giữ gìn mà ăn nói sỗ sàng như vậy.

Âu Dương Siêu đã có mưu kế rồi, chàng cũng biết ý nghĩa lời nói của Nhạc Lâm, trước mặt mình khoe Ngũ Long Hội như vậy là để tán dương mình, vì vậy chàng giả bộ làm như ngơ ngác không hay biết gì hết và đã quyết tâm tìm hiểu xem thật lực của Quân Sơn ra sao, vì vậy trái lại chàng còn trịnh trọng nói rằng:

- Khi lão đường chủ gây tên tuổi trong võ lâm thì lúc ấy có lẽ tại hạ còn chưa lọt lòng mẹ.

Câu nói này chàng khen ngợi Nhạc Lâm rất khéo léo nên Ngũ Trảo Kim Long cũng nhanh nhẩu khen lại rằng:

- Âu Dương đường chủ là người tài ba thứ hai của Nhất Thống Giáo, lão ví sao được với Âu Dương đường chủ, mong Âu Dương đường chủ đừng có quá khen lão.

Sự thật thì trong lòng y làm gì có nghĩ như thế, nhưng y giả bộ khiêm tốn đẩy thôi.

Âu Dương Siêu đã định tâm dò xét thật hư của Quân Sơn nên chàng giả bộ không hiểu mà hỏi lại Nhạc Lâm rằng:

- Không biết lão đường chủ bố trí Quân Sơn này như thế nào, chẳng hay lão đường chủ có cho tại hạ được sáng mắt ra không?

Nhạc Lâm đắc chí quên cả hết cả sự dè dặt, liền vuốt râu vừa cười vừa đáp:

- Tưởng gì chứ việc này thì lão không dám, nhưng xin Âu Dương đường chủ đừng có chê cười thì lão toại nguyện lắm rồi.

Nói xong, y bỗng lớn tiếng nói tiếp:

- Mời Âu Dương đường chủ chỉ giáo cho.

Y nói chưa dứt đã tung mình nhảy lên trên cao ba trượng, người ở trên không tựa như một con rồng bay lượn vòng quanh trên rừng một vòng, đồng thời y rú lên một tiếng rất cao và rất bén nhọn làm chấn động cả cây cối trong rừng, khiến những chim chóc cũng phải kinh hãi bay chạy tứ tung.

Tiếng rú của y vừa rồi nổi lên, trên núi Quân Sơn đã có mấy chục đại hán áo đen ở bốn mặt tám phương cùng chạy tới khu rừng ấy, chỉ trong nháy mắt đã có ba mươi sáu đại hán tay cầm khí giới đứng sát cánh nhau và nghiêm nghị chờ lệnh rồi.

Lúc ấy Nhạc Lâm cũng hạ chân xuống đất, tay vuốt râu đứng cạnh Âu Dương Siêu.

Ba mươi mấy đại hán nọ đều cung kính vái chào rồi đồng thanh lớn tiếng nói:

- Anh em thuộc hạ tham kiến đường chủ.

Nhạc Lâm nghênh ngang đáp:

- Miễn!

Rồi y lại giơ tay lên chỉ Âu Dương Siêu mà giới thiệu cho các thủ hạ hay rằng:

- Vị này là Âu Dương đại hiệp, người có lên can mật thiết với giáo chủ và cũng là Chấp Pháp đường chủ của bốn giáo, các người đã được gặp qua Âu Dương đường chủ chưa?

Ba mươi mấy đại hán đều đồng thanh đáp:

- Anh em thuộc hạ đã được yết kiến Âu Dương đường chủ rồi.

Âu Dương Siêu kinh hãi thềm và đưa mắt nhìn vào đại hán tay cầm Hồ Đầu Song Câu rồi cứ ngẩn người ra quên cả nói chuyện.

Lúc ấy Nhạc Lâm lại nói với chàng tiếp:

- Những người này vốn dĩ là Tam Thập Lục Thiên Cương của Ngũ Long Hội, không biết Âu Dương đường chủ có nghe thấy ai nói tới chúng không?

Nghe thấy Nhạc Lâm nói như vậy, Âu Dương Siêu càng tin tưởng thêm liền gật đầu đáp:

- Tại hạ đã sớm nghe thấy đại danh của các vị ấy.

Chàng vừa nói xong đã tiến lên mấy bước trước mặt đại hán cầm song câu mà ngẩng mặt lên hỏi:

- Vị này trông quen lắm, hình như tại hạ đã được trông thấy ở đâu rồi thì phải.

Đại hán ấy nghe thấy chàng nói như vậy giật mình đến thót một cái cả người cũng rung động theo, y ngẩn người ra giây lát rồi đưa mắt nhìn Nhạc Lâm nhưng không dám nói năng gì hết.

Nhạc Lâm tủm tỉm cười và nói:

- Những anh em này từ trước tới nay vẫn ở biên giới Tứ xuyên, chưa hề bước chân vào Trung Nguyên bao giờ, có lẽ Âu Dương đường chủ nhận lầm người cũng nên.

Âu Dương Siêu đã biết ba mươi sáu Thiên Cương này chính là mấy quái nhân áo đỏ hồi nãy, nhưng chàng không muốn lộ mặt nạ của chúng vội và chàng cũng biết có nói ra mình cũng không có bằng cứ gì hết, họ không nhận thì mình còn biết làm sao.

Nghĩ như vậy chàng liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Vâng! Lão đường chủ nói rất đúng, người trên giang hồ giống mặt nhau nhiều lắm, có lẽ tại hạ nhận lầm người cũng nên.

Nhạc Lâm đang tỏ vẻ không yên, bây giờ nghe thấy Âu Dương Siêu nói như thế mới yên tâm, liền giơ tay lên quát bảo ba mươi sáu Thiên Cương kia rằng:

- Ai nấy trở về vị trí của mình đi.

Ba mươi mấy đại hán kia đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh.

Ba mươi sáu người liền chia làm bốn mặt tám phương giải tán luôn, chỉ thoáng cái đã mất dạng hết.

Âu Dương Siêu giả bộ làm như chịu phục tài ba chỉ huy của Nhạc Lâm và võ nghệ của ba mươi sáu Thiên Cương rồi, chàng chấp tay chào lão đường chủ và nói rằng:

- Tuy tại hạ ra đời không bao lâu, nhưng chưa hề được trông thấy những chòi canh ngầm lợi hại như thế này. Có thể nói lão đường chủ là một kỳ nhân trong võ lâm và cũng là một nhân tài của giang hồ.

Nhạc Lâm khoái chí vô cùng, liền vênh mặt lên đáp:

- Âu Dương đường chủ cứ khen như vậy, sự thật những chòi canh này có phải do lão xếp đặt đâu.

Âu Dương Siêu không chịu bỏ lỡ cơ hội, vội hỏi xếp:

- Chẳng lẽ trong quý đường còn có người cao minh khác nữa hay sao?

- Không! Sự xếp đặt này là do giáo chủ chỉ bảo đấy.

- Giáo chủ xếp đặt hết ư?

- Phải! Tất cả mọi việc ở trên Quân Sơn này đều do giáo chủ xếp đặt hết lão chỉ thừa lệnh mà thi hành thôi.

Nhạc Lâm vừa nói vừa đưa mắt nhìn thần sắc của Âu Dương Siêu. Âu Dương Siêu cũng không hiểu tài ba của người đứng đầu Ngũ Long Hội này ra sao?

Chàng biết ba mươi sáu Thiên Cương đó chính là ba mươi sáu đại ấn đồ đã vây đánh mình hồi này và tại sao lúc trước chúng kiêu ngạo đến thế mà bây giờ lại cung kính đến như vậy. Vả lại quần áo của chúng lại được thay đổi nhanh chóng vô cùng.

Còn việc Giang Mẫn bị điên khùng là việc chàng quan tâm đến nhiều nhất, vì vậy chàng lại vội hỏi:

- Vừa rồi thiếu nữ điên kia cũng do giáo chủ xếp đặt phải không?

- Việc này ...

Nhạc Lâm chần chờ một lát rồi tủm tỉm cười, không trả lời câu hỏi đó, trái lại còn hỏi lại Âu Dương Siêu rằng:

- Chẳng lẽ Âu Dương đường chủ với thiếu nữ ấy có liên can gì chăng?

Âu Dương Siêu không sao chịu nhịn được nữa, trước kia chàng muốn hiểu rõ nguyên nhân nên mới cố nén lửa giận hỏi vặn như vậy, nhưng bây giờ chàng thấy đối phương cứ ầm ố không nói rõ sự thật cho mình hay liền tỏ vẻ không vui và buột miệng trả lời Nhạc Lâm rằng:

- Lão đường chủ đoán rất đúng, nàng là bạn tri kỷ của tại hạ đấy.

- Ủa, có thật không?

- Sao lại không thật. Lần này tại hạ đi qua quý địa, một nửa cũng vì nàng đấy.

Nhạc Lâm không lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn giả bộ kinh hãi nói tiếp:

- Như vậy chắc Âu Dương đường chủ muốn biết rõ việc của nàng lắm.

- Lẽ dĩ nhiên rồi.

- Nàng thuộc môn phái nào.

- Huyền Huyền môn. Môn hạ của Huyền Huyền Ngọc Nữ La lão tiên bối.

- La Lãnh Phương ư? Đường chủ nói nàng là đệ tử đích truyền của La Lãnh Phương đấy à?

Hình như y có vẻ kích động, mặt lúc đỏ lúc trắng, hiển nhiên trong lòng không yên ...

Âu Dương Siêu thấy vậy tuy biết ba chữ La Lãnh Phương đã làm cho Nhạc Lân không yên, nhưng tại sao y lại không yên như vậy thì chàng chưa được biết rõ. Không biết có phải Nhạc Lân sợ cái tên ấy hay là y có ân oán gì với Huyền Huyền Ngọc Nữ. Nhưng đã trót nói ra rồi, chàng đành phải khẳng khái nói tiếp luôn:

- Chính thế.

Ngờ đâu chàng vừa nói xong, thì Nhạc Lân đã quay người và lớn tiếng bảo chàng rằng:

- Nếu vậy đường chủ hãy theo lão đi kiếm nàng đi.

Y vừa nói dứt người đã nhảy ra xa hơn trượng mà tiến thẳng vào trong rừng rồi.

Âu Dương Siêu không hiểu ắt giáp gì hết nhưng cũng vội theo sau mồm thì kêu hỏi rằng:

- Lão đường chủ với La tiền bối có thù hằn gì với nhau thế?

Nhạc Lân không ngừng chân vẫn tiếp tục chạy, đồng thời trả lời:

- Hãy tìm thấy nàng ta đã rồi lão sẽ nói chuyện sau cho mà nghe.

Nói xong, ông ta lại ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, quả nhiên một lát sau ba mươi sáu đại hán hồi này lại xuất hiện tứ phía, ông ta liền dặn bảo chúng rằng:

- Mau đi tìm con bé điên lại đây, không được đã thương nó chút nào.

Ba mươi sáu đại hán đó vâng lời chia làm bốn ngả đi luôn.

Lúc bấy giờ Ngũ Trảo Kim Long quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng:

- La tiền bối có ơn với lão, lão muốn đền ơn mà làm không sao được, không ngờ ...

Nói tới đó, vẻ mặt ông ta rất rầu rĩ và ăn năn, hiển nhiên trong lòng hối hận vô cùng.

Âu Dương Siêu đã đoán ra trước, biết việc này là do tại Ngũ Trảo gây nên hết, nhưng hiện giờ cần nhất phải tìm cho ra Giang Mẫn trước đã, nên chàng không tiện trở mặt với đối phương vội, vì vậy chàng cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Sự ân oán trong giang hồ, kể cũng khó nói thật.

Chàng vừa nói dứt, thì đã nghe thấy có tiếng kêu “u u” từ trong rừng vọng ra.

Nhạc Lân nghe thấy tiếng kêu ấy, giật mình kinh hãi và lớn tiếng kêu:

- Nguy tai!

Ông ta vừa chấm dứt, thì đã có một người ở ngoài xa năm trượng phi tới. Nhìn thấy, Âu Dương Siêu thần kinh đang rối loạn, chàng gỡ hết công lực nhảy lên nghênh đón.

Bởi công lực và thân pháp của chàng nhanh hơn Nhạc Lân vì thế chàng đi sau nhưng lại tới trước, người chàng ở trên cao ba trượng nhìn về phía có tiếng vọng ra.

Chàng thấy nơi ấy có một cái bóng trắng nhảy nhót quay tít. Không cần nói rõ chàng cũng biết cái bóng trắng ấy là Giang Mẫn rồi, chàng sợ nàng đang bị thương nên vừa phi thân vào trong rừng, vừa lớn tiếng gọi Nhạc Lân rằng:

- Lão đường chủ mau bảo quý đệ tử ngừng tay lại đi.

Ngũ Trảo Kim Long khinh công kém hơn chàng y đi trước lại tới sau, trong lòng có vẻ không vui, liền giơ hai tay ra gỡ công lực hất mạnh một cái, mới hạ chân xuống chỗ cách chàng không xa lắm, mồm thở hồng hộc và đáp:

- Lão đã ra lệnh cho chúng không được đã thương nàng rồi, điều này đường chủ cứ yên tâm.

Hai người nói tới đó, đã phi thân tới chỗ Giang Mẫn với mấy đại hán áo đen kia, chỉ thấy Giang Mẫn như một con điên, áo trắng dính đầy vết máu, nhất định không để cho mười mấy người nọ bắt được mình, vì mười mấy người nọ đã có mấy tên bị nàng đã thương nằm ra đất bái hải, có người ngồi xếp bằng tròn vận

công điều sức, còn lại hơn mười người tay cầm khí giới vây Giang Mẫn vào giữa, nhưng không dám lại gần nàng, chỉ hò hét kêu la dọa nạt để nàng khỏi lại gần tấn công mình.

Còn Giang Mẫn trong tay đã có thêm đôi phản quan bút, đang múa tít, thế công nào của nàng cũng giở toàn lực ra lợi hại khôn tả.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải phục quy luật nghiêm nghị của Ngũ Long Hội, ba mươi sáu Thiên Cương này dành để cho Giang Mẫn đánh và bị thương rất nhiều, mà không ai dám đánh lại Giang Mẫn nữa thế, vì vậy mới có nhiều người bị thương.

Nhạc Lâm vừa phi thân tới, liền lớn tiếng quát bảo:

- Các người hãy tránh ra.

Còn mười mấy người bao vây Giang Mẫn nghe thấy đường chủ bảo như vậy, vội vàng ngừng tay ngay. Một người sử dụng kiếm liền nói với Nhạc Lâm rằng:

- Thưa đường chủ cô nương này lợi hại lắm.

Nhạc Lâm đưa mắt liếc nhìn một cái rồi hai má đỏ bừng ấp úng trả lời đại hán ấy bằng:

- Các người hãy đứng sang bên để xem Bồn đường chủ bắt giữ cô nương ấy lại.

Mọi người nghe Nhạc Lâm nói thế và cùng lui về phía sau để xem lão ta bắt giữ Giang Mẫn.

18. Miếng Lĩnh Vàng

Âu Dương Siêu thấy hai người đã đấu được hơn mười hiệp càng đấu càng nhanh, và chàng biết đấu thêm chút nữa thì Giang Mẫn thế nào nàng cũng bị thua nhưng may thay Nhạc Lâm bảo thủ nhiều hơn tấn công, nhờ vậy Giang Mẫn mới không bị thua ngay là thế, chàng vội nhảy lên lớn tiếng nói:

- Xin lão đường chủ hãy ngừng tay, để tại hạ tiếp tay cho.

Nói xong chàng giơ tay phải ra cản trở thế công của Nhạc Lâm và tả chưởng tấn công hờ một thế.

Nhạc Lâm thừa lui ngay về phía sau, còn Giang Mẫn vì đã khùng, nên nàng bất chấp, cứ tấn công xa lạ không chịu ngừng tay.

Chỉ trong nháy mắt Âu Dương Siêu đã nắm được tay của Giang Mẫn, nàng ta kinh hãi đến mất hồn vía, rống lên một tiếng, lời mạnh một cái, định kéo Âu Dương Siêu ngã vào lòng mình.

Âu Dương Siêu liền thuận tay điểm luôn vào yếu huyệt ngũ của nàng một cái nàng liền ngã lăn ra đất, nhờ vậy chàng mới thoát nạn.

Nhạc Lâm thấy Âu Dương Siêu chỉ đấu mới hai ba hiệp đã kìm chế Giang Mẫn điên khùng như một mãnh hổ, nên y cũng phải kinh hãi thềm tiến lên một bước mỉm cười nói:

- Âu Dương đường chủ công lực quả thật phi phàm khiến lão kính phục vô cùng.

Âu Dương Siêu tủm tỉm cười và đáp:

- Lão đường chủ quá khen đấy thôi.

Nói xong, chàng thấy Nhạc Lâm đã ra hiệu cho bọn thủ hạ rằng:

- Hãy đem cô nương này vào trong chính sảnh.

Không đợi chờ Nhạc Lâm nói xong, Âu Dương Siêu đã vội xua tay và bảo rằng:

- Hãy khoan, tại hạ xin cáo từ.

Nhạc Lâm ngạc nhiên hỏi lại:

- Cáo từ ư? Đường chủ định đi đâu thế?

- Tại hạ còn có việc cần phải đi làm ngay.

- Đường chủ định đem người nửa khùng nửa chết này đi ư?
- Vâng.
- Việc này ...
- Chẳng hay lão đường chủ còn có cao kiến gì muốn chỉ giáo.
- Lão e đường chủ mang nàng đi như thế không tiện.
- Không dám giấu giếm lão đường chủ, nàng là tiện nội của tại hạ đây.
- Ủa?

Nhạc Lâm tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nhưng lại hoài nghi nên trợn tròn xoe đôi mắt lên kêu một tiếng như vậy, rồi hỏi tiếp:

- Có thật không?

Âu Dương Siêu gượng cười một tiếng rồi đáp:

- Việc này có danh dự gì đâu mà tại hạ nói dối lão đường chủ làm chi?
- Như vậy ...

Nhạc Lâm chần chờ mãi không sao nói tiếp được. Âu Dương Siêu thấy vậy liền ưỡn ngực lên và đỡ lời:

- Trước khi tại hạ chưa rời khỏi Côn Sơn, tại hạ có hai nghi vấn này muốn hỏi không biết lão đường chủ có vui lòng chỉ bảo cho không?

Nhạc Lâm sắc mặt thay đổi luôn, nhưng vẫn nhanh nhẩu đáp:

- Âu Dương đường chủ có điều gì không biết rõ, nếu những điều đó lão hay biết lão cũng thành thật thừa cùng chứ không bao giờ dám giấu đường chủ hết.
- Nếu vậy, tại hạ thế nào cũng cảm ơn lão đường chủ vô cùng.

Âu Dương Siêu vừa nói vừa móc túi lấy miếng lĩnh vàng ra phất trước gió một cái, rồi lớn tiếng hỏi:

- Sao miếng lĩnh vàng lại lọt vào trong phòng khách của quý đường?

Nhạc Lâm trông thấy miếng lĩnh vàng ấy, mặt liền biến sắc, nhưng cố làm ra vẻ trấn tĩnh vuốt râu đáp:

- Miếng lĩnh vàng này ư?
- Phải, miếng lĩnh vàng này.
- Việc này ...
- Chẳng lẽ lão đường chủ không biết một tí gì hay sao?
- Quả thật lão không biết chuyện này.
- Nếu vậy thì hay lắm.

Chàng nói như vậy, vội gấp miếng lĩnh vàng lại u oán nói tiếp:

- Miếng lĩnh cũ kỹ này, trông rất tầm thường nhưng liên can đến một việc rất lớn của võ lâm, nếu lão đường chủ không biết rõ sự thật của nó thì tại hạ cũng không tiện hỏi thêm.

Nhưng ...

Nói tới đó, chàng bỗng sầm nét mặt lại nhìn thẳng vào mặt Nhạc Lâm.

Nhạc Lâm vẫn biến sắc mặt luôn luôn, thấy chàng nhìn như vậy lại càng kinh kinh hãi thêm, vội hỏi tiếp:

- Nhưng cái gì?
- Tại hạ muốn nói nếu sau này có liên can đến lão đường chủ, thì thế nào lão đường chủ cũng bị lôi cuốn vào tròng của giang hồ, như vậy có phải là oan cho lão đường chủ không?

- Đường chủ định nói.... - Tại hạ bảo miếng lĩnh ấy có liên can lớn lắm và chủ chân của nó cũng không phải là tay vừa.
 - Chủ nhân của nó là ai thế?
 - Phải, chủ nhân của nó là phái Võ Đang và nó là vật chứng của vụ Quy Vân Kiếm Phổ mất trộm.
 - Quy Vân Kiếm Phổ nào?
 - Chẳng lẽ đường chủ không biết gì đến chuyện phái Võ Đang đã mất trộm cuốn Quy Vân Kiếm Phổ ư, việc này là một đại sự của võ lâm, mà lão đường chủ không biết gì ư?
 - Tuy lão có phong phanh chuyện này, miếng lĩnh vàng nào có liên can gì đến chuyện ấy.
 - Lúc này, tại hạ không có thì giờ nói rõ đầu đuôi câu chuyện nghe, chỉ mong lão đường chủ tự suy tính lấy.
- Thấy chàng nói như vậy Nhạc Lâm hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng.

Quý vị thử nghĩ xem Ngũ Trảo Kim Long Nhạc Lâm là nhân vật tài ba số một ở bốn tỉnh Tứ Xuyên, Quảng Tây, Vân Nam và Quý Châu, một tay sáng lập ra Ngũ Long Hội, ai ai cũng phải tôn kính, người nào cũng phải ngưỡng mộ có bao giờ ông ta bị người khác ở trước mặt giang hồ hét dạy bảo như thế này bao giờ đâu, huống hồ trước mặt mình có những ba mươi mấy thủ hạ nữa, tất nhiên Âu Dương Siêu không có ý định làm cho Nhạc Lâm mất sĩ diện như vậy đâu, nhưng vì chàng đang nóng lòng sốt ruột và cũng vì bực mình nữa, nên mới không suy nghĩ gì cả mà buột miệng nói ra như thế.

Lúc ấy, chàng thấy Nhạc Lâm mặt đỏ bừng, lại tưởng đối phương có ý giấu nên, chàng lại cười nhạt nói tiếp:

- Lão đường chủ, phái Võ Đang là một danh môn chính phái và đã sáng lập từ mấy trăm năm nay, ta không nên coi chuyện của họ là trò chơi của trẻ con thì hơn.

Nhạc Lâm nghe thấy chàng nói như vậy, càng không sao chịu nhin được bộ râu bay phất phới và ông ta trợn mắt lên đáp:

- Lão có phải là người sợ việc đâu, danh môn chính phái, cũng không phải là một con hổ ăn thịt người. Âu Dương đường chủ quá cời thường Nhạc mỗ thật.

Âu Dương Siêu lại tưởng đối phương hổ thẹn hóa nên nói thế chàng liền cười nhạt nói tiếp:

- Lúc này, tại hạ không có ý biện bạch với lão đường chủ, còn việc thứ hai cũng xin lão đường chủ chỉ giáo thêm.

Nhạc Lâm mặt đang đỏ biến thành trắng bạch, rồi lại biến thành xanh, tức giận đến không sao nói được nổi.

Âu Dương Siêu lại chỉ Giang Mẫn đang ngồi và hỏi tiếp:

- Không hiểu tại sao tiện nội lại có được như thế?

- Việc này ...

- Đây là việc của quý đường, tất nhiên lão đường chủ chẳng thể nào thoái thác là không biết được.

Nhạc Lâm không sao trả lời được, nhưng rồi lại phải cố gắng, nếu không thì quả thật là một việc rất rõ ràng Giang Mẫn ở trên Côn Sơn mà bảo không biết được, nếu nói là biết cũng không biết rõ lắm, nên làm sao mà thốt nên lời được với Âu Dương Siêu, dù ông ta là người giàu kinh nghiệm giang hồ đến mức nào, cũng không có lời nói nào trả lời được.

Âu Dương Siêu thấy ông ấp úng mãi, chàng nhin không được. liền cười nhạt một tiếng, mặt nghiêm lại, nói:

- Tại hạ nghe người ta đồn thủ lãnh của Ngũ Long Hội ở Tứ Xuyên là người rất hào phóng và thẳng thắn, sao hôm nay lão đường chủ lại ấp úng, thiếu hẳn khí khái của một người đàn ông, thôi tại hạ xin rút lui ngay đây.

Nói xong, chàng ẵm Giang Mẫn đang định bỏ đi, Nhạc Lâm đã bước lên một ước lớn tiếng nói:

- Hãy khoan đã.

- Lão đường chủ còn muốn giữ Âu Dương Siêu tôi ở lại làm chi?

- Lão không có ý ấy.

- Vậy lão đường chủ còn có việc gì nữa?

- Lão muốn biết rõ câu chuyện này.

- Tại hạ chẳng nói rõ rồi là gì.

- Âu đường chủ tưởng là lão hay sao?

Âu Dương Siêu không tin, chỉ cười nhạt thôi. Nhạc Lâm giậm dứ giơ tay lên trên không một cái, lớn tiếng nói:

- Âu Dương đường chủ, việc này lão thể nào cũng tìm ra manh mối để Âu Dương Siêu đường chủ biết rõ đầu đuôi câu chuyện.

Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Theo ý của lão đường chủ à?

- Mời Âu Dương đường chủ hãy ở lại đây một thời gian ngắn, nhiều lắm là một tháng, ít là mười ngày, thể nào lão cũng điều tra ra chuyện này.

- Nhưng tại hạ không có nhiều thời gian như thế.

- Việc này ...

- Trừ phi Ngũ Long Hội giữ tại hạ ở lại.

Nhạc Lâm chưa kịp trả lời, thì mười mấy đại hán nọ đã đưa mắt ra hiệu cho chau, rồi cùng rút khí giới ra, một tên trong bọn quát lớn:

- Người trẻ tuổi ngông cuồng quá nổi.

Người thứ hai cũng xen lời nói:

- Nể mặt người cùng trong Nhất Thống Giáo, chúng tôi đã nhượng bộ luôn luôn, sao người lại còn dõn ép quá đổi như thế?

Âu Dương Siêu đang tức giận, thấy mọi người rút khí giới ra như vậy, vội đặt Giang Mẫn xuống ung dung lớn tiếng cười và đáp:

- Các vị nói bảo nhượng bộ luôn luôn, nhưng sự thật các vị đã nói lắm rồi.

Lúc ấy Nhạc Lâm cũng tức giận chịu không nổi, liền quát bảo thủ hạ rằng:

- Không được vô lễ như thế.

Nói xong, ông ta chấp tay chào Âu Dương Siêu nói tiếp:

- Chú em lại đây. Có chuyện gì muốn nói thì cứ nói với lão được rồi Âu Dương Siêu cười khì và đỡ lời:

- Cũng được. Mỗ không định lật mặt nạ này ra đâu nhưng bây giờ bắt buộc mỗ phải hành động vậy.

- Có việc gì chú em cứ nói ra đi.

- Tối hôm qua, tại hạ du ngoạn trong núi, tại sao Tam Thập Lục Thiên Cương lại vô duyên vô cớ vây đánh tại hạ - Đó là đất cấm của bốn đường, ai tự tiện vào, thể nào các thủ hạ cũng phải có hành động như vậy.

- Thế không phân biệt được địch hay bạn hay sao?

- Trừ phi khi nào được lão đặc biệt cho phép. Bằng không, ai tự tiện đi sâu vào Quân Sơn cũng đều bị họ ngăn cản như thế hết.

- Lão đường chủ nói như vậy ai mà tin được.

- Sao chú em lại nói như thế?

Nếu ta ngăn cản, sao họ cơ lén lén lút lút, đang áo đỏ lại đổi ra áo đen làm chi?

- Hà hà ...

Nhạc Lâm cười ha hả một hồi, rồi nói tiếp:

- Chú em thiếu kiến thức lại cứ hay trách người. Người của Ngũ Long Hội, mỗi ngày thay đổi một thứ quần áo. Quần áo của họ có năm màu tất cả:

xanh, vàng, đỏ, trắng, đen.

Tối hôm trước mặc áo đỏ, tất nhiên hôm sau phải thay áo, như vậy tại sao chú em lại bảo là lén lén lút lút được?

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩn người ra, bụng bảo dạ rằng:

“Chả lẽ sự thật của họ như thế hay sao? ” Nhưng chàng vẫn cãi bướng và hỏi sang chuyện khác:

- Thế việc của Giang Mẫn thì sao? Lão đường chủ giải thích như thế nào?

Nhạc Lâm sầm nét mặt lại, quát lớn:

- Việc này không tên can gì đến lão, nhưng đã xảy ra ở Quân Sơn và Nhạc Lâm này xin nhận hết đường chủ có muốn hỏi cứ việc hỏi lão đi.

Nhạc Lâm xỏ tay vào áo dài để chuẩn bị.

Âu Dương Siêu cũng tự biết mình người ít thế cô, mà Quân Sơn nằm trên sông hồ Động Đình, nếu không được chủ nhân bằng lòng thì không thể ra nổi chốn này. Vì thế, chàng chấp tay chào và đáp:

- Nếu vậy xin đường chủ cứ cho biết cách thức như thế nào trước Nhạc Lâm lại ngẩng mặt lên trời, lớn tiếng cười và đáp:

- Nhanh nhẩu lắm. Chúng ta chỉ cần đấu với nhau mười hiệp để phân cao thấp là thôi ngay.

- Chỉ đấu có mười hiệp thôi ư?

- Phải! Bất cứ ai thắng ai bại cũng phải ngừng tay ngay.

- Sau mười hiệp thì sao?

- Nếu trong mười hiệp đường chủ không được lão, thì đường chủ cứ việc cai quản Quân sơn này. Từ giờ phút đó trở đi lão sẽ ẩn dật một nơi, không can thiệp đến việc của giang hồ nữa.

- Khỏi cần! Tại hạ không có ý ấy.

- Ý của đường chủ định sao?

- Nếu trong mười hiệp, tại hạ may mắn đắc thắng, chỉ yêu cầu lão đường chủ cho thuyền tại hạ đến lầu Hoàng Hạc thôi.

- Giản dị lắm. Lão xin tuân theo ngay.

- Nếu tại hạ thất bại thì sao?

- Lão cũng sẽ tiễn đường đến lầu Hoàng Hạc.

- Tại hạ không đi nữa.

- Tại sao lại không đi?

- Tại hạ sẽ ẵm Giang Mẫn nhảy xuống Động Đình ngay.

- Hà hà ... Cuộc thách đố này quả thật quá lớn.

- Đó là tại hạ tự nguyện như vậy.

- Được! Lão sẽ hứa cho hai việc.

- Hứa cho tại hạ việc gì nữa?
- Nếu trong mười hiệp, đường chủ đả nổi Ngũ Hành Chưởng của lão, ngoài việc tiến đường chủ đi lầu Hoàng Hạc lão còn nhận giúp đường chủ một việc rất khó khăn.
- Tại hạ không có việc gì khó khăn mà cần giáo chủ giúp sức hết.
- Người ta ở trên đời không thể nói chuyện như thế được. Ai mà chả có lúc gặp việc khó xử.
- Nhưng ít nhất hiện thời tại hạ chưa gặp một việc gì nan giải cả.
- Lời nói của lão không chỉ vào hiện thời.
- Thế chỉ vào lúc nào?
- Quý hồ lão còn sống ngày nào, việc của đường chủ khó khăn đến đâu, lão cũng phải làm cho kỳ được, để đường chủ tới khi thành công mới thôi.
- Việc này ...
- Lão đã quyết định như vậy rồi, xin Âu Dương đường chủ ra tay tấn công trước đi.
- Xin mời lão đường chủ ra tay trước.
- Nếu vậy, lão xin thất lễ trước.

Nhạc Lâm không khiêm nhượng nữa, vừa nói xong liền giơ hữu chưởng lên đẩy mạnh một thế. Một luồng kinh phong mạnh khôn tả, nhắm Âu Dương Siêu lấn át tới.

Âu Dương Siêu không dám khinh thường chưởng lực đối phương, nhưng vẫn không tránh né gì hết chỉ ngẩng mặt lên rú lên một tiếng thật dài, và dồn hết công lực vào hai cánh tay, giơ tả chưởng lên làm giảm bớt kinh lực của đối phương, còn hữu chưởng thì đẩy mạnh một thế để chống đỡ sức mạnh của địch lấn át tới. “Bùng”, kinh lực của hai người va đụng nhau phát một tiếng kêu như vậy. Thế thứ nhất hai người cùng nửa cân năm lạng, không ai hơn kém hết, và cũng không ai nói nửa lời lại tiếp tục ra đấu với nhau.

Cao thủ đối địch với nhau nhanh như điện chớp chỉ thoáng cái hai người đã đấu được bảy hiệp rồi. Hai người bỗng nhảy lui về phía sau. Nhạc Lâm nhìn vào tay áo của mình thấy đã bị đối phương móc rách, vẻ mặt nhợt nhạt liền quát bảo Tam Thập Lục Thiên Cương rằng:

- Mau phái thuyền tiến Âu Dương đường chủ đi lầu Hoàng Hạc.

19. Cuộc Hẹn Ước Tại Chùa Cổ Qui Nguyên

Trời tháng năm rất nóng bức, nhà nào nhà ấy ngoài cửa đều treo cành sương bô và lá ngải. Trên sông Trường Giang và Hán Thủy người đứng đông kịt hai bên bờ để xem đua thuyền rồng.

Lúc ấy có một chiếc thuyền rồng đi nhanh như tên, vượt qua các thuyền khác, đằng mũi có một thanh niên mặc áo xanh, trông rất khí khái và mặt đẹp khôn tả, hai mắt cứ liếc nhìn người ở hai bên bờ luôn luôn.

Chàng bỗng phát hiện trong đám đông có một người nào thì phải, liền quay đầu lại nói với người ở trong khoang rằng:

- Phiên hai vị đưa bệnh nhân đến khách tiếm ở cạnh lầu Hoàng Hạc. Tại hạ sẽ theo tới ngay.

Trong khoang có tiếng giọng người ồ ồ đáp:

- Thưa bẩm Âu Dương đường chủ, anh em tiểu nhân phải vội trở về hồ Động Đình ngay.
- Nếu vậy, hai vị cứ đặt bệnh nhân nằm trên thuyền xong đâu đấy thì hai vị cứ việc về trước đi.

Âu Dương Siêu chưa nói dứt, người đó đã dùng khinh công bay, nhảy thuyền này sang thuyền nọ, chạy về phía Nam nhanh như điện chớp.

Nhưng khi chàng lên tới trên bờ, chàng nhìn quanh ngạc nhiên vì không còn nhìn thấy người nọ nữa rồi.

Chàng suy nghĩ mãi, sau một hồi, lại nghĩ tiếp:

- Chẳng lẽ ta trông thấy lầm chẳng? Rõ ràng thấy một người mặc áo xám, tuổi ngoài năm mươi, mặt vàng khè và gầy. Y chẳng là Thiết Chương Kim Thành là gì?

Thì ra chàng muốn tìm kiếm Thiết Chương Kim Thành. Vì chàng nghe Quyên Quyên nói nên mới biết Giang Mẫn ở đâu, và người bắt cóc nàng là ai. Quyên Quyên chỉ nhìn nhận được có một mình Kim Thành thôi, và chàng nghe thấy Nhạc Lâm nói:

“Kim Thành có nghe theo người của Nhất Thống Giáo tới Quân Sơn thật.” Chàng đã phát hiện Giang Mẫn ở trên núi Quân Sơn, như vậy Kim Thành là một phi phạm lớn nhất nếu bắt được y thì sẽ rõ nguyên nhân tại sao Giang Mẫn bị bắt cóc liền.

Vì vậy Âu Dương Siêu vừa trông thấy Kim Thành đứng ở trong đám đông, nên chàng vội nhảy lên bờ đuổi theo là thể.

Không ngờ, khi tới nơi lại không thấy tung tích của Kim Thành đâu hết khiến chàng rầu rĩ và thất vọng vô cùng.

Âu Dương Siêu không tìm thấy Kim Thành, nên không đành lòng bụng bảo dạ rằng:

- “Có lẽ người nhiều, y đã lên đi nơi khác rồi cũng nên. Tài ba của y rất tầm thường, nội công cũng rất kém như vậy mắt y sáng sao bằng ta được. Chưa chắc y đã trông thấy ta.

Mà dù y có trông thấy ta chẳng nữa, không chắc y đã đủ tài lẩn trốn nhanh như thế được?”.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại, và vẫn đưa mắt tìm kiếm hoài. Đột nhiên, chàng nghe thấy phía sau có tiếng người nói:

- A Di Đà Phật. Thí chủ rồi rã thật. Lại có thì giờ ở đây thưởng thức cuộc đua thuyền rồng như vậy.

Âu Dương Siêu nghe giọng nói của người ấy rất khỏe, liền quay đầu lại nhìn, thì thấy một hòa thượng vạm vỡ đang nhìn mình mỉm cười. Thì ra người đó là môn đồ của phái Thiếu Lâm. Phía sau ông ta còn nhiều người nữa. Không hiểu những vị hòa thượng này đứng sau mình từ hồi nào?

Âu Dương Siêu ngăn người ra giấy lát và chấp tay chào, mỉm cười hỏi:

- ...Chương môn đại sư? Từ khi chia tay đến giờ, vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Tuệ Quả đại sư với giọng rầu rĩ, đáp:

- Tiểu thí chủ, Tuệ Quả này đang là kẻ mang tội, xin đừng gọi bần tăng là chương môn như thế nữa.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hỏi lại:

- Quý phái đã thay đổi chương môn rồi hay sao?

Tuệ Quả rầu rĩ đáp:

- Chưa?

Âu Dương Siêu càng không hiểu thêm, hỏi tiếp:

- Nếu vậy ...

- Kim Cương Chân Kinh là trọng bảo trấn chùa của bốn chùa đã tương truyền hơn nghìn năm rồi nhất đáng bị mất mát như vậy phái Thiếu Lâm chúng tôi không còn mặt mũi nào đứng ở trên giang hồ nữa, và cũng không khác gì giải tán rồi, như vậy làm gì còn có chương môn nữa. Cho nên lão tăng mới tự phế chức chương môn của mình đi là thể.

Âu Dương Siêu cũng phải đau lòng hộ Tuệ Quả đại sư mà u oán nói tiếp:

- Hà tất đại sư phải tiêu cực như vậy!

- Ít nhất bần tăng cũng phải tỏ rõ lập trường của mình. Nếu phen này không tìm thấy vật báu ấy, thì lão tăng nhất quyết không trở về núi nữa.

- Nếu tìm không thấy Chân Kinh của quý phái thì sao?

Âu Dương Siêu vừa nói xong câu đó mới biết là mình lỡ lời và chàng biết Tuệ Quả đại sư thế nào cũng bị kích thích rất lớn.

Nhưng đã trót nói ra rồi, biết làm sao mà thu lại được, nên chàng ân hận hết sức. Ngờ đâu Tuệ Quả đại sư không đếm xỉa tới lời nói đó chỉ nghiêm nét mặt lại, rồi trầm giọng đáp:

- Vấn đề này, các đồng đạo của bản tăng cũng đã nghĩ cách đối phó rồi. Nhân đây bản tăng nói ra cho tiểu thí chủ biết cũng không sao.

Âu Dương Siêu là người trực tính, mồm lại nhanh nhẩu, nghe thấy lão hòa thượng nói như vậy, liền hỏi tiếp:

- Xếp đặt như thế nào? Có phải là bảy vị chư ông môn khác không?

Tuệ Quả đại sư mặt đang phấn khởi, bỗng biến thành râu rĩ lắc đầu rồi thủng thẳng đáp:

- Tất cả môn hạ của chùa Thiếu Lâm, không phân biệt người đi tu hay người phạm tục, đã hẹn nhau đến hôm rằm tháng tám, tề tập ở núi Ngũ Đài.

- Bàn kế khác phải không?

Tuệ Quả đại sư lắc đầu, vẻ mặt hậm hực. Âu Dương Siêu thấy vậy liền giật mình kinh hãi vội hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ định gây nên tai kiếp giang hồ, phát động một trận đại tàn sát võ lâm chăng?

Tuệ Quả đại sư giơ tay áo lên chùi nước mắt với giọng khàn khàn nói tiếp:

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ chớ có nói như thế. Người tu hành đâu dám tạo nên những tai nghiệp ấy.

Âu Dương Siêu vẫn không hiểu, lại nói tiếp:

- Ý của đại sư là ...

- Xưa nay phái Thiếu Lâm không bao giờ muốn bị lôi cuốn vào việc thị phi của giang hồ.

Như vậy chúng tôi khi nào lại gây nên tai kiếp như thế được. Xin thí chủ cứ yên tâm.

- Nếu vậy ...

Bấy cao tăng đứng ở đằng sau Tuệ Quả tỏ vẻ không vui.

Một người trong bọn đã gõ mạnh vào cái vỏ một tiếng, rồi vượt qua trước mặt Tuệ Quả đại sư trầm giọng nói:

- Ngóng cuồng thật. Sao các người cứ hỏi dồn như thế mà chi. Việc mất mát Chân Kinh là do người gây nên cả.

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời, Tuệ Quả đại sư đã phất tay áo quát bảo hòa thượng kia rằng:

- Lúc này không nên như thế!

Nói xong, ông ta lại từ từ nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Về hậu quả của phái Thiếu Lâm như thế nào, nhân tiện đây lão tăng cũng xin nói cho tiểu thí chủ biết.

Âu Dương Siêu thấy Tuệ Quả đại sư ung dung như vậy tất nhiên chàng không tiện nổi khùng với hòa thượng nọ, nên cố gượng cười thôi.

Tuệ Quả đại sư nói tiếp:

- Vật báu truyền kiếp của phái Thiếu Lâm truyền tới đời này thì bị mất, lão tăng không dám oán ai hết, và đã quyết định tự tử ở trên núi Ngũ Đài để tạ tội với các vị tổ sư về tội làm mất vật báu, và nhục cho môn phái của mình.

Lời nói của lão hòa thượng rất bình thản nhưng Âu Dương Siêu nghe xong liền rùng mình đến thoát một cái.

Quý vị nên rõ, mấy trăm năm nay Thiếu Lâm vẫn đứng đầu các môn phái và cũng là đệ nhất danh môn chính phái. Nay người chưởng môn vì thế mà chết, thế nào chả gây nên phong ba và khiến võ lâm mang tai kiếp lớn. Vì vậy Âu Dương Siêu đỡ lời:

- Đại sư đức cao vọng trọng như vậy, hà tất phải hy sinh.

Tuệ Quả đại sư không để chàng nói dứt, đã vội xua tay đáp:

- Theo đạo phật thì các đệ tử không được phép tự tử. Lão tăng phải gỡ hạ sách ấy ra là vạn bất đắc dĩ dấy thôi.

- Nếu vậy đệ tử của quý phái ...

- Đệ tử nào?

- Đại sư hy sinh như vậy, tất nhiên là do lòng bồ tát của nhà Phật mà nên. Nhưng đệ tử của quý phái khi nào lại chịu để yên? Cho nên, dù đại sư có chết nhưng sự rắc rối vẫn không sao tránh khỏi được. Vì vậy tại hạ mong đại sư nghĩ cách khác để tìm lại được cuốn kinh ấy thì hơn.

- Ủa. A Di Đà Phật. Lão tăng chắc không khi nào lại có chuyện như thế đâu.

- Sao đại sư lại bảo là không có chuyện như thế. Lão tăng đã nói:

“Đêm hôm rằm tháng tám tất cả đệ tử của phái Thiếu Lâm đều tụ họp ở trên núi Ngũ Đài.”

- Nhân tâm khôn lường.

Tuệ Quả đại sư bỗng rung mình một cái, trầm giọng nói tiếp:

- Tất cả đệ tử của phái Thiếu Lâm không ai muốn sống một cách mất sĩ diện như vậy.

Âu Dương Siêu cả kinh hỏi tiếp:

- Đại sư nói tất cả cùng chết hết ư?

- Phải, do những lớp trẻ tự tử, rồi đến lớn, cứ thế mà tự tử hết, rồi cuối cùng mới đến lão tăng.

- Như vậy là tập thể tự sát phải không?

- Cùng về Tây Thiên, trở về với nguyên chất.

- Xin hỏi quý vị hiện giờ có bao nhiêu đệ tử tất cả?

- Ngót hai vạn người.

-Ồ ...

Âu Dương Siêu kinh hãi thất thanh kêu lên một tiếng như vậy, rồi ngẩn người ra hồi lâu mới ấp úng nói tiếp:

- Việc này đại sư nên nghĩ kỹ thì hơn.

Hóa Vũ Thượng Nhân lạnh lùng xen lời nói:

- Thật là nước mắt cá sấu có khác, người ...

Tuệ Quả đại sư liền đưa mắt lườm Thượng Nhân, không để cho Thượng Nhân nói tiếp, rồi quay lại nói với Âu Dương Siêu:

- Không dám thí chủ, Chân Kinh của bốn phái bị mất mát Âu Dương thí chủ là người đáng hiềm nghi nhất.

Âu Dương Siêu nghe nói mặt đỏ bừng, vội cướp lời:

- Việc này quả thật không có.

Tuệ Quả cũng cướp lời không cho chàng nói tiếp:

- Theo cảm ứng của lão tăng thì lão tăng cũng nhận thấy việc này không phải do thí chủ làm, vì hôm Chân Kinh bị mất, thí chủ quả thật đang làm khách ở trên Thiên Hoa Tiên Lãnh tại Thiên Sơn.

- Về việc tìm kiếm cuốn Chân Kinh này, nếu đại sư có cần gì đến tại hạ, Âu Dương Siêu tôi dù có vào chỗ chết cũng không quản ngại. Như vậy mới gọi là tại hạ đóng góp một chút trách nhiệm với võ lâm.

Tuệ Quả đại sư chấp tay chào và ngỏ lời cảm ơn:

- Lão tăng xin lãnh được rồi.

Hóa Vũ Thượng Nhân nói tiếp:

- Sư thúc đừng nghe những lời lẽ ngon ngọt của y.

Âu Dương Siêu thấy Thượng Nhân cứ chống đối mình hoài như vậy không sao nhịn được liền cãi lại:

- Tuệ Quả đại sư thật là người từ bi hiền hậu, rất hiếm có, còn Thượng Nhân cũng là đệ tử của nhà Phật, sao lại nóng nảy đến như thế. Thảo nào cao nhân có câu:

Mẹ đẻ chín con, chín người con đều khác nhau. Sở dĩ họ có tâm tính khác nhau như vậy là vì mặt họ không ai giống ai hết.

Thượng Nhân thâm cái mồm lại, tiến lên một bước, định ra tay đấu với Âu Dương Siêu, nhưng Tuệ Quả đại sư ra tay ngăn cản và nói tiếp:

- Hà tất phải đấu với nhau như vậy, để cho những người thường tục phải kinh hãi.

Hóa Vũ sầm nét mặt chín Âu Dương Siêu và nói tiếp:

- Sao lại có sự may mắn đến thế. Có người hẹn chưởng môn đến đây đàm luận về cuốn kinh phải không?

Tám người hòa thượng kia hình như cũng ngần người ra, rồi đồng thanh kêu gọi:

- Sư huynh!

Tuệ Quả đại sư cũng biến sắc mặt lờm Hóa Vũ Thượng Nhân một cái.

Rõ ràng lời nói của Hóa Vũ Thượng Nhân vô hình chung đã lộ bí mật cho Âu Dương Siêu biết là có người hẹn ước với Tuệ Quả đại sư đến đây. Nhưng Tuệ Quả đại sư không muốn cho Âu Dương Siêu hay việc đó, không ngờ lúc này vị sư diệt lại tiết lộ ra rồi.

Âu Dương Siêu là người rất thông minh, sao lại không hiểu chuyện này, nhưng chàng liếc mắt nhìn chín đại cao tăng, rồi nhìn vào mặt Tuệ Quả đại sư mà mỉm cười và hỏi tiếp:

- Có người hẹn ước với đại sư đến Giang Hạ này ư?

Tuệ Quả đại sư mặt đỏ bừng, ho khan một tiếng và đáp:

- Phải có người hẹn ước với lão tăng, canh ba đêm nay có mặt tại đây.

Âu Dương Siêu khoái chí, cười khì và hỏi tiếp:

- Có phải đại sư tưởng người đó là tại hạ phải không?

- Việc này ...

Sắc mặt của Tuệ Quả đại sư càng đỏ thêm, ông chỉ nói được có hai tiếng “việc này”, rồi ông ta không sao nói tiếp được nữa, trông vẻ mặt ông ta rất ngượng nghịu.

Âu Dương Siêu thấy mình đoán trúng, nghiêm nét mặt nói:

- Việc mất Chân Kinh của quý môn phái tất nhiên không liên can gì đến tại hạ, và cuộc hẹn ước đêm nay lại càng không liên can gì đến tại hạ cả. Nếu đại sư nhận thấy có thể cho tại hạ biết rõ, thì đêm nay tại hạ cũng xin tới đây hoặc canh gác hoặc lược trận hộ. Nếu lão hòa thượng không chịu cho hay thì tại hạ cũng không dám ép vì tại hạ tới Giang Hạ này quả thật có việc khác chứ không phải vì việc này.

Chàng nói thao thao bất tuyệt đến Tuệ Quả đại sư ngượng vô cùng, vội nghẹn ngào nói tiếp:

- Canh ba đêm nay, lão có một cuộc hẹn ước ở chùa Qui Nguyên, nhưng đối phương là ai thì lão chưa biết.

Âu Dương Siêu trịnh trọng hỏi tiếp:

- Chẳng hay đại sư có cho phép tại hạ được có mặt tại đó hay không?

Tuệ Quả đại sư nghĩ ngợi giây lát rồi đáp:

- Tùy ý thí chủ, nhưng việc của lão tăng tới phó ước đây không tiện cùng đi với người ngoài.

Âu Dương Siêu mỉm cười, đỡ lời:

- Việc này tại hạ hiểu biết lắm. Nếu đại sư phản đối, đến lúc đó tại hạ sẽ ẩn thân một nơi mà tới, quyết không làm liên lụy đến đại sư đâu.

Tuệ Quả đại sư gượng cười một tiếng, chấp tay chào, rồi ra lệnh cho chín đại cao tăng kia quay người đi luôn.

Nói chuyện bấy nhiêu lâu, Âu Dương Siêu biết muốn tìm kiếm Kim Thành quả thật còn khó hơn là bắc thang lên trời. Vì vậy chàng không đi tìm tên họ nữa mà rảo bước tới cạnh lầu Hoàng Hạc ngay.

Lúc ấy cuộc đua thuyền đang tới hồi gay cấn nhất, tiếng trống tiếng vỗ tay, tiếng người hò reo vang động cả một góc trời.

Nhưng chàng không còn tâm trí đâu mà đứng lại xem, liền rảo cẳng tới Viễn Lai khách điểm.

Khi tới nơi, chàng hỏi thăm khách điểm đó, không ngờ Giang Mẫn vẫn chưa thấy tới.

Chàng nóng lòng sốt ruột vô cùng, bụng bảo dạ mắng:

- “Thuận nước xuôi gió như vậy mà đường lối cũng không xa cho lắm, đáng lẽ họ tới nơi rồi mới phải, tại sao?”.

Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ tiếp:

“Có lẽ vì thuyền ở trên mặt sông quá đông đúc, nhất thời thuyền ấy ...”.

Nghĩ tới đó, chàng liền bảo phổ ký sửa soạn cơm nước cho mình mượn một căn phòng rồi vào trong đó an tọa điều sức.

Chờ vận công xong, thì mặt trời đã xế chiều. Tới khi tên phổ ký đã thắp đèn rồi, mà vẫn không thấy Giang Mẫn đâu hết, chàng chán nản, không còn tâm trí gì mà ăn cơm, liền dặn bảo tên phổ ký một tiếng, rồi đi ra ven sông tìm kiếm.

Trên bờ sông, thuyền đậu rất nhiều. Chàng nhảy từ thuyền này sang thuyền khác, tìm kiếm từ thuyền một, nhưng không thấy một chiếc thuyền nào là thuyền hồ Động Đình cả.

Chàng liền nghĩ thầm.

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng? Hay là hay tên tiểu mục của phái Động Đình đã giở trò gì ra chẳng. Cướp bóc chẳng. Nhưng Giang Mẫn không có một đồng xu nhỏ nào trong người. Cưỡng bức chẳng. Nhưng Giang Mẫn là người điên cuồng đang cơn mê man ân oán ư. Lại càng vô lý nữa?”.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ được lý do nào cả, vội vàng trở về khách điểm, nhưng vẫn chưa thấy Giang Mẫn tới.

Chàng lại nghĩ tiếp:

- “Chẳng lẽ hai người nọ không nghe rõ lệnh bảo họ đưa đến khách điểm Viễn Lai chẳng?”.

Nghĩ tới đó, chàng không do dự gì cả, đi lòng khấp các khách điểm ở Giang Hạ nhưng vẫn không thấy tung tích của Giang Mẫn đâu hết. Chàng càng nóng lòng sốt ruột thêm, ngồi đứng không yên. Đang đi quanh phòng thì bỗng nghe thấy tiếng trống vừa gõ hai canh, chàng tạm gác chuyện Giang Mẫn sang bên nài nịt hần hò, rồi đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài, tiến thẳng về phía chùa Qui Nguyên.

20. Sự Tranh Chấp Các Môn Phái

Chùa Qui Nguyên là một ngôi chùa ở trên Tây Ngạn sông Hán Thủy. Trong lúc đêm khuya, trông ngôi chùa càng lớn rộng và trang nghiêm thêm.

Âu Dương Siêu vừa tới nơi, thấy bốn bề đều yên lặng không có bóng người nào hết.

Chàng đi quanh chùa một vòng cũng không thấy động tĩnh gì cả. Vì chàng không rõ Tuệ Quả đại sư hẹn ước với người nợ ở chỗ nào nên bây giờ không biết đi đâu mà tìm kiếm?

Sau cùng, chàng phi thân lên trên bờ tường rồi vào trong chùa. Đi xuyên qua mấy ngôi điện, thấy ngôi chùa lớn rộng như thế mà không hề có thấp một ngọn đèn nào cả, chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

”Lúc này đáng lẽ tụng kinh tối, sao hòa thượng ở chùa này lại đi ngủ sớm như thế.

Ngay như đèn trường minh ở trên bàn thờ Phật quanh năm không tắt bao giờ cả?”.

Chàng mới nghĩ tới đó đã nghe thấy có tiếng kêu “xoẹt” và ngay cửa chùa đã có bóng một người lướt ra ngoài sân, quay lưng về phía sau chùa. Chàng định đi theo dõi thì lại thấy có sáu cái bóng người nữa lần lượt hiện ra, người nào người ấy đều có võ công thượng thặng, có già, có trẻ, có nam, có nữ và cũng tiến thẳng về phía sau chùa.

Nhận thấy toàn là nhân vật đứng đầu của Bảy Đại Môn Phái, Âu Dương Siêu cả giận, không ẩn mình nữa mà vụt phi nhanh ra. Thấy có Vô Ảnh Tiên Tử Điện Tây, Âu Dương Siêu nghĩ lại vụ nổ ở trên Thiên Đô Phong và mưu kế trên Thiên Đô Phong chắc cũng do tên này bày ra, vì vậy, chàng không nể nang chút nào, liền tỏ vẻ khinh thị nói tiếp:

- Hừ! Người nói khéo thật. Đã hẹn ước mà các người không giữ tín, nay đã gặp ở đây khi nào ta lại chịu để yên. Ta hỏi các người năm xưa liên tay bức tử cha mẹ ta, món nợ này có nên thanh toán ngay không?

Chàng càng nói càng gào thét hai mắt sáng như hai ngọn đèn lò, nhìn thẳng vào mặt bảy người.

Diễn Tây cười khi một tiếng, cất giọng oanh thoả thễ hỏi:

- Chà! Người tự tin có thể thắng nổi bảy người chúng ta sao?

Âu Dương Siêu nghe nói ngẩng mặt lên trời cả cười.

Tiếng cười vừa dứt, chàng lại chỉ mặt sáu người đàn ông kia mà nói tiếp:

- Diễn đại chương môn coi như là đã nhận lời thách đấu của ta rồi. Còn các người đây cũng đều là chương môn cả, vừa là những nhân vật có tên tuổi, vừa là đàn ông hết thấy.

Thật các người cũng uống là nam nhi đại trượng phu, ngày thường vẫy uy như thế nào, khi hữu sự lại rút đầu rút cổ, không bằng một vị nữ lưu. Bà kia còn dám thách thức với ta, còn các người ... hà, hà ...

Sự thật các người chương môn đó không phải là sợ công lực của Âu Dương Siêu, vì dù sao cũng là những cao thủ hàng nhất, nếu một đấu với một thì họ không hơn nổi chàng, nhưng nếu liên tay lại đấu với chàng, thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào. Vậy tại sao bây giờ sáu người ấy lại không muốn đấu với Âu Dương Siêu như thế.

Quý vị nên rõ, người trên giang hồ càng lão luyện bao nhiêu lại càng nhút nhát bấy nhiêu, nhất là những người có tên tuổi thì không bao giờ dám đấu một trận mà mình không chắc thắng, vì lỡ tay một cái thì không thể nào còn lộ mặt ra ngoài giang hồ nữa. Trái lại người không có tên tuổi lại càng táo gan hơn, vì người đó dù có thua trận là cũng không ai biết hết. Bảy người này là chương môn của bảy đại môn phái, thua trận là việc nhỏ nhưng ảnh hưởng đến môn phái lại rất lớn. Hơn nữa, bảy người rất tự phụ, ai cũng không muốn tỏ vẻ hèn nhát và ai cũng không muốn liên tay vây đánh một tiểu bối như vậy để cho thiên hạ phê bình mình. Đồng thời cũng vì bọn họ đuối lý, nên không còn một ai dám ra mặt gánh vác những chuyện đuối lý ấy để cho thiên hạ vô lâm chê cười. Còn một điểm quan trọng hơn nữa là ai cũng không muốn đương đầu trận đấu nào cả, nên người nào người nấy cứ nhìn nhau không ai chịu ra mặt lên tiếng nói tiếp.

Mấy người thấy Âu Dương Siêu bêu xấu mình như vậy mặt đỏ bừng chịu nhịn không nổi.

Sau cùng, Hoành Phủ Siêu múa tít cây thiên trượng và giận dữ quát lớn:

- Tiểu tử giỏi thật. Ngươi khi người quá đổi. Thật không còn coi bề trên vào đâu.

Kiện Tài cũng múa cây Thiết Quả Tiên lên, quát lớn:

- Âu Dương Siêu! Ngươi thị cái gì mà dám khinh thường bầy đại chưởng môn của ta như thế.

Tín Hư đạo trưởng cũng múa liềm tiến lên quát lớn:

- Ngươi thật quá ngông cuồng!

Nhạc Công Vỹ cũng rút thanh Long Toàn kiếm ra khỏi bao, quát tháo:

- Bầy người chúng ta xem ngươi có tài ba như thế nào mà lại dám ăn nói ngông cuồng như thế?

Tiếp theo đó, Giả Văn Tín liền giở cái quạt nan sắt ra, Điền Tây cũng giơ cước hoa lên.

Bầy người múa bảy môn khí giới bao vây chặt lấy Âu Dương Siêu người nào người nấy giận dữ nhìn thẳng vào mặt chàng sắp bùng nổ đến nơi.

Ngờ đâu tha hồ cho bầy người chưởng môn tức giận như thế nào Âu Dương Siêu vẫn ung dung như thường, hình như không coi họ vào đâu cả, chàng vẫn kiêu ngạo như thường mà đáp:

- Nếu trước kia các người có thái độ như thế này thì Âu Dương Siêu tôi rất kính phục nhưng bây giờ thì đã muộn rồi, mỗi phải ví các vị như là ...

Văn Tín hỏi:

- Ví là cái gì?

Âu Dương Siêu cười khinh miệt đáp:

- Ví các người như là những cây nến không thấp thì không sáng.

Giang Kiện Tài tức giận, múa cây Thiết Quả quát tháo như sấm động:

- Tiểu tử giỏi thật! Hãy coi Thiết Quả này của lão phu.

Nhạc Công Vỹ cũng múa kiếm xông lên tấn công mềm thì quát tháo:

- Ngươi khi người quá đổi!

Âu Dương Siêu vội móc túi lấy ra một lá cờ Phích Độc Truy Hồn ra phất một cái, cờ bấu vừa phất phới, ánh sáng vàng lăm lăm mắt mọi người rồi chàng hăng hái nói:

- Lại đây! Các người cứ việc liên tay mà tấn công ta đi.

Chàng chưa nói dứt thì bảy môn khí giới kia đã nhắm người chàng mà tấn công như vũ bão.

Âu Dương Siêu không sợ hãi chút nào, tay múa cờ bấu, tay vận nội lực, còn người thì quay tít như con vù, thể cờ và kinh lực của chàng lợi hại khôn tả, khiến cát bụi bay mù mịt và kinh lực như những luồng gió lốc đẩy cho bầy người kia phải lui bước.

Âu Dương Siêu thấy mình mới ra tay có một thể đã đẩy lui được bầy đại chưởng môn, chàng càng hăng hái thêm, múa tít lá cờ bấu lớn tiếng kêu gọi:

- Sao các vị lại như đầu hổ đuôi rắn thế này. Cờ bấu của tại hạ xưa nay không chịu lộ mặt sông bao giờ. Không biết vị nào có số đen, hãy đến nộp mạng cho lá cờ bấu của tại hạ trước.

Nói xong, chàng tiến lên tấn công bầy người kia.

Lúc ấy, bảy người chưởng môn tựa như đương ngồi trên mình hổ, muốn bỏ chạy cũng không được nữa, đành phải múa tít khí giới để bảo vệ bản thân, và mồm của bảy người ấy cứ quát tháo hoài. Nhưng người nào người ấy cảm nghĩ cách giữ thân của mình thôi, chứ không dám mạo hiểm xông lên tấn công.

Âu Dương Siêu thì trái hẳn với họ, liền múa tít lá cờ bấu tiến lên mấy bước, đầu lá cờ đâm thẳng vào Văn Tín, góc lá cờ thì cuốn cái cước hoa của Điền Tây. Một thể hai thức này thật là thần xuất quỷ nhập.

Văn Tín là người yếu nhất trong bọn bảy người chưởng môn ấy, y thấy mũi cờ của Âu Dương Siêu đâm tới, liền thất thanh la lớn:

- Nguy tai!

Y vội cúi mình nhảy lui về phía sau hơn một trượng, vất vả lắm mới thoát khỏi thế công ấy của đối thủ. Điền Tây không biết cờ bấu của Âu Dương Siêu lợi hại như thế nào, thấy Âu Dương Siêu điểm đầu mũi cờ vào Văn Tín, lại thấy Văn Tín thất thanh kêu la, nàng vội múa ngang cái cuốc hoa định giải vây cho người đồng bọn, ngờ đâu vô tình nàng lại đưa cái cuốc hoa tới trước mặt địch thủ.

Âu Dương Siêu liền xoay góc cờ vừa vặn cuộn chặt lấy cán cuốc của nàng và chàng trầm giọng quát lớn:

- Buông tay?

- Ồi chà! ...

Điền Tây kêu lên mấy tiếng rồi khóc hu hu. Cái cuốc hoa ở trong tay nàng bị bắn ra xa ngoài năm trượng. Nói thì chậm lúc ấy nhanh khôn tả. Cái cuốc hoa của Vô Ảnh Tiên Tử vừa rời khỏi tay, nàng chưa hoàn hồn xong, thì Âu Dương Siêu đã múa tít lá cờ tấn công tới.

Chàng khỏi dùng cờ nữa, giở tay trái ra chụp luôn nàng nọ.

Sáu người chưởng môn nọ đang lui về phía sau để giữ cho khỏi bị thương, chưa hoàn hồn xong, đã thấy Điền Tây bị Âu Dương Siêu giơ tay ra chụp bắt họ muốn lại cứu cũng không kịp nữa.

Âu Dương Siêu không muốn giết chết Điền Tây chỉ muốn bắt sống nàng để hỏi rõ nàng về vụ đặt thuốc nổ ở trên Thiên Đô Phong là do ai chủ trương.

Ngoài ra còn nhiều việc phiền phức khác nữa chàng cũng muốn biết rõ hết, nên chàng không dùng cờ mà chỉ dùng tay chặn bắt nàng là thế. Bằng không dù nàng có xương đồng da sắt cũng không chống đỡ được lá cờ bấu kia, và đã bị tan xương nát thịt rồi.

Trong lúc tay Âu Dương Siêu vừa dưng vào áo của Điền Tây thì bỗng nghe thấy tiếng người từ xa vọng tới:

- Thí chủ hãy dừng tay lại.

Âu Dương Siêu đã nhận ra tiếng nói đó là của Tuệ Quả đại sư. Chàng quay đầu lại nhìn đã thấy vị chưởng môn của phái Thiếu Lâm cùng chín vị cao tăng đang phi thân tới. Chàng liền ngừng tay và thâu lá cờ bấu lại, lui về phía sau bảy thước rồi lạnh lùng nói:

- Hừ! Lần này ta tha thứ cho các người một phen.

Tuệ Quả đại sư vừa tới nơi, niệm câu phật hiệu, rồi hỏi Điền Tây rằng:

- Điền chưởng môn có bị kinh hãi không?

Điền Tây mặt đỏ bừng, ngượng nghịu đáp:

- Đa tạ đại sư!

Tuệ Quả đại sư gật đầu mỉm cười rồi quay lại hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tại sao thí chủ lại tới đây trước và cùng Điền chưởng môn đấu như vậy?

Âu Dương Siêu đáp:

- Muốn ra tay đấu không phải là tiểu bối, mà là các người này định tái diễn lại bi kịch xấu xa như năm xưa họ đã liên tay áp bức cha mẹ tiểu bối.

Tuệ Quả đại sư chưa kịp hỏi tiếp thì người chưởng môn của phái Cống Lai là Giả Văn Tín đã vượt mọi người rồi lên tiếng nói:

- Tuệ Quả đại sư, phen này phải trách đại sư trước mới phải.

Tuệ Quả đại sư không hiểu gì cả, vội cau mày lại hỏi:

- Lão tăng có việc gì không nên không phải mà thí chủ lại oán trách lão tăng như thế?

Văn Tín lẩm nhẩm đáp:

- Chúng tôi mời đại sư tới đây là vì một việc lớn có nên can tới chín đại môn phái chính.

Chuyện này rất kín đáo, không thể để cho người ngoài biết được, tại sao đại sư lại cho người ngoài hay để tới dự vậy?

Âu Dương Siêu nghe nói tức giận khôn tả, chàng biết Văn Tín bảo người ngoài đó chính là ám chỉ mình, nên chàng không đợi Tuệ Quả đại sư trả lời, đã tiến lên một bước và hỏi:

- Đại trưởng phu làm việc gì cũng phải đường hoàng. Vậy việc người định bàn đây là việc gì mà lại phải giấu giếm lén lút như thế?

Văn Tín biết có Tuệ Quả đại sư ở đây thì không bao giờ ông ta lại để cho hai bên đánh nhau đâu. Vì thế, y mới bớt sợ và không do dự đáp:

- Trong võ lâm các môn phái đều có việc cơ mật riêng. Chả lẽ việc nào cũng phải cho người biết hay sao?

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả quát hỏi tiếp:

- Người có biết người trong giang hồ chữ trọng nhất bốn chữ Quang Minh Lỗi Lạc không?

Văn Tín định tâm làm mất sĩ diện Âu Dương Siêu, nên khi thấy chàng nói như vậy, không những không giận lại còn cười:

- Hì hì ... Hà hà hà ...

Tiếng cười của y nghe rất chói tai, còn khó nghe hơn là tiếng khóc và cũng tựa như là tiếng cú kêu đêm vậy.

Tiếng cười của y vừa dứt, thì y ngoẹo đầu nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Thế nào gọi là môn phái. Có lẽ người cũng không hiểu, điều này cũng không trách người vì người là người không có môn phái. Hà hà hà ...

Thời xưa, người trong giang hồ mà bị người ta bảo mình là người không có môn phái, tức là người ta muốn ám chỉ là quân trộm cắp hay là côn đồ, nên lời nói đó còn mỉa mai hơn là chửi thẳng vào mặt.

Vì thế Âu Dương Siêu càng tức giận thêm múa động lá cờ báu, phất mạnh một cái, quát lớn:

- Giả Văn Tín, người muốn chết phải không?

Văn Tín xảo trá thuật nghe nói càng đắc chí vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Người hỏi ta muốn chết ư? Nói như thế mà cũng bị chết hay sao?

Âu Dương Siêu nghiêng rằng, quát mắng tiếp:

- Có thật người biết ta là người không có môn phái không?

Văn Tín không chịu lép vế, nhạo báng lại:

- Chẳng hay các hạ là người của bang nào phái nào trong chín phái một bang thế?

- Chẳng lẽ trên giang hồ, ngoài chín phái một bang ấy ra, không còn bang phái nào nữa hay sao?

- Dù sao người cũng phải có căn bản chứ?

- Được! Để ta nói cho người hay.

- Hay lắm, trước mặt tám người chủ môn của tám đại môn phái ở đây, người cứ việc tuyên bố lai lịch của người ra đi, để chúng ta được sáng mắt ra, và để được rộng thêm kiến thức nữa.

Lời nói của Văn Tín thật là mỉa mai, độc ác. Đôi mắt ti hí của y lại còn chớp nháy luôn luôn, vẻ mặt của y trông thật đáng ghét.

Âu Dương Siêu cố nén lửa giận, nhưng sự thật trong lòng chàng đã tức giận không nổi, liền trầm giọng nói tiếp:

- Giả Văn Tín! Người hãy lắng tai nghe đây.

Chàng thay đổi hẳn về mặt lẫn giọng nói, mặt chàng lộ đầy gân xanh trông rất hung ác, khiến ai cũng không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-tam-kiet>